

Thỏ Nữ Lang Tây Du Kí

Contents

Thỏ Nữ Lang Tây Du Kí	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	51
10. Chương 10	58

Thỏ Nữ Lang Tây Du Kí

Giới thiệu

Đối với Hoắc Tây Du mà nói, hết thấy đều thực mạc thanh kỳ diệu. Hắn đi vào vùng núi hoang dã t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-nu-lang-tay-du-ki>

1. Chương 1

Hoắc Tây Du thề, chờ hắn uống xong chén trà này mà Doãn Thủy Hử vẫn không mở miệng thì hắn sẽ đuổi người.

Bây giờ là saa? Cho rằng hắn ăn no ở không, chẳng có việc gì làm sao?

Chuyện khác chưa cần nói tới, chỉ nói trước mắt Doãn Thủy Hử tới nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng, kết quả trà cũng đã uống hết hai bình cũng không thấy hắn mở miệng.

Hoắc Tây Du ần ần cảm thấy khó chịu.

Mấy tên huynh đệ này, muốn tới thì tới, không tên nào nghĩ xem hấn cũng có chuyện của chính mình. Tuy rằng đều được mọi người phong tặng cho danh hào Đồng Thành Tứ Thiếu.

Quản gia chuyên nghề bảo tiêu, quan hệ với cả hắc bạch lưỡng đạo

Kim gia lại nắm giữ vô số ngân hàng tư nhân, có thể nói là phú khả địch quốc.

Rượu do Doãn gia ủ ra ngon nổi tiếng, ngàn vàng khó cầu.

Mà Hoắc gia đã nhiều đời hành nghề y, vì vậy thân là người nhà họ Hoắc, hấn không nhiễm hơi thở hồng trần, so với ba tên nam nhân còn lại lịch sự, tao nhã hơn vạn phần, làm cho vạn người hâm mộ...

Nhưng đây đều là chuyện của nhà họ Hoắc hấn, liên quan gì đến kẻ khác?

Một đám không có chuyện gì làm liền kéo đến đây, từ khi nào nhà hấn trở thành tửu lâu trà quán chứ?

Nghĩ tới tổ tiên bốn nhà đã cùng nhau kết nghĩa kim lan, niệm tình đã từng cùng ba tên kia vui chơi khắp nơi, nên hấn có thể bao dung hơn cho ba tên huynh đệ kia nhưng bao dung thế nào thì cũng phải có giới hạn, không thể nào bao dung vô tội vạ được.

Cho nên, này Doãn Thủy Hử nếu tiếp tục không ra tiếng, đừng trách hấn...

“Tây Du, tháng tám ngươi có việc gì làm không?”

Hoắc Tây Du đang oán thầm trong lòng, đột nhiên bị câu hỏi bất thành linh làm giật mình.

“Tháng tám?”, hấn nhíu mi, nghĩ xem không biết tháng tám có sự kiện quan trọng gì.

“ ần, ngươi khi đó có việc sao?” Doãn Thủy Hử như là hạ quyết tâm, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Còn tới hai tháng nữa, cũng chưa biết”, Hoắc Tây Du nghĩ không biết lúc đó được trang có chuyện quan trọng gì không?

“Vậy ta dự định trước được không?”, Doãn Thủy Hử thương lượng.

“ muốn làm cái gì?” nhất định là có chuyện gì đó, Hoắc Tây Du rất muốn hỏi cho rõ

“Cùng với ta đi tìm Tiên Linh Băng Tinh”

“ gì?”

“Tìm Tiên Linh Băng Tinh”, Doãn Thủy Hử giải thích “ người cũng biết nhà Tam Quốc làm nghề gì, tiêu cực của bọn họ có giao du với người trong giang hồ rất nhiều nên tinh thông tin tức, lần trước hấn có nói với ta về cầu yêu chi hoa trong truyền thuyết, chỉ cần có được hoa này thì sẽ có được hạnh phúc”

“ người tin hấn?” Hoắc Tây Du không dám tin.

“ vì sao không tin?” Doãn Thủy Hử mới cảm thấy hấn kỳ quái.

Ngậm miệng, Hoắc Tây Du nhin không được nhíu hạ mi.

Quả thật cũng đúng vậy, ở phương diện nào đó mà nói tiêu cực của Quản Tam Quốc giao du với cả hắc bạch lưỡng đạo, nên tin tức tất nhiên là tinh thông, nhưng...

“Ta chỉ là cho rằng đó là một truyền thuyết, giống như không có căn cứ,cho tới nay...Chuyện gì?” Hoắc Tây Du còn chưa phản bác hết câu thì thấy thị nhi chạy vào thì thầm cùng gia phó, bộ dáng muốn nói lại thôi làm cho Hoắc Tây Du vốn không nhiều kiên nhẫn liền thấy không vui.

“Thưa thiếu gia”, thị nhi kính cẩn nói “ có viên ngoại đến xin chẩn bệnh”

“Không gặp”, không đợi thị nhi nói xong, Hoắc Tây Du đã từ chối

“ uy! Uy!” Doãn Thủy Hử biết không phải là trách nhiệm của mình nhưng vẫn nhin không được mà lên tiếng “ người là một đại phu a”

“Thì thế nào?”, Hoắc Tây Du vẻ mặt tràn đầy khiêu khích nhìn huynh đệ trước mắt.

“Trước nên nên hỏi người đến là ai, muốn xem bệnh gì rồi hãy quyết định đi?”, Doãn Thủy Hư nhin không được thay người xin khám bệnh nói.

Hoắc Tây Du không cho là đúng hỏi lại “ Hoắc gia ta thu môn sinh là dốc lòng truyền thụ, tuyệt không giấu diếm, đến nay môn đồ có ở khắp nơi, cầu là cái gì?”

“Tự nhiên là hi vọng những người bị bệnh đều được đại phu chữa trị, đây là gia huấn của Hoắc gia các người”, hai nhà giao tình với nhau bao nhiêu năm, Doãn Thủy Hư đương nhiên là biết gia huấn của Hoắc gia.

“Cũng không phải thế, đại phu thành tài từ Hoắc gia ta đi ra rất nhiều, nơi nơi đều có thể xem bệnh, vậy sao không tìm tới họ mà cứ tìm ta làm phiền”, Hoắc Tây Du lại phản bác.

Thân là người tinh thông y thuật nhất Hoắc gia từ trước đến giờ, từ năm mười tám tuổi đã kế thừa tuyệt học tổ truyền, càng thông hiểu rất nhiều phương pháp chữa bệnh cũng có thể điều chế ra nhiều phương thuốc mới... Đáng lý ra phải tận lực chữa trị cho nhiều người, để danh tiếng ngày càng lan xa...

Nhưng hắn không có.

Hoắc Tây Du chán ghét chuyện phiền toái, đây là nhận xét của những người đã từng quen biết hắn.

Tuy rằng nghiên cứu y thuật là trách nhiệm cũng là sở thích của hắn nhưng muốn hắn làm bộ dáng y giả như phụ mẫu, ở cùng người bệnh, hắn liền cảm thấy phiền toái.

Muốn hắn hỏi han ân cần lại làm không được.

Nếu không thực sự quan trọng, cần thiết, Hoắc Tây Du nếu có thể tránh việc khám bệnh liền tránh, tuyệt không tự tìm phiền toái, làm cho chính mình phiền lòng, giống như tình cảnh hiện giờ vậy...

“Môn sinh xuất thân từ y học viện của Hoắc gia ta đều là những đại phu chọn một trong hàng ngàn người, hắn nếu không tín nhiệm những đại phu này, chính là không tín nhiệm y thuật của Hoắc gia ta, người như thế cần gì phải lãng phí tinh thần của ta để đi trị liệu cho hắn”, Hoắc Tây Du lại tiếp tục biện minh.

“Có lẽ là một chứng bệnh nan y a”, Doãn Thủy Hư lại đưa ra giả thuyết.

Hoắc Tây Du mị mị mắt, như là đang suy tính điều gì đó, tiếp theo ánh mắt nghi vấn nhìn về phía thị nhi..

“Là Sở viên ngoại thảng trước đã tới”, thị nhi thông minh liền hiểu ý mà trả lời

Sắc mặt trầm xuống, Hoắc Tây Du quả quyết nói “ không gặp”

Tiếp theo xoay ánh mắt nhìn sang Doãn Thủy Hư nói thẳng “ người này tính háo sắc, ăn uống vô độ, biện pháp trị liệu duy nhất là kiêng sắc dục, ăn uống điều độ, hắn làm không được thì đại la thần tiên cũng không cứu được, tìm ta cũng vô dụng”

“Ta cũng không phải biện hộ giúp hắn”, Doãn Thủy Hư kêu oan.

“Người cũng giống vậy”, ánh mắt của Hoắc Tây Du sắc bén, không chút khác khí nói “ vì một nữ nhân mà hồn xiêu phách lạc, thần hồn điên đảo còn chưa tính, lại còn tin tưởng vào chuyện gian hồ đồn bậy đã nhiều năm, còn vọng tưởng muốn ta cùng người đi tìm, đùa giỡn cái gì?”

“ không! Tiên Linh Băng Tinh nó nhất định tồn tại.” Doãn Thủy Hư nắm tay, vẻ mặt trào dâng, nói “ Tam Quốc đã giúp ta thu thập tin tức chính xác, kỳ hoa trong truyền thuyết này hai mươi năm mới nở một lần, hơn nữa lại sinh trưởng trong điều kiện khắc nghiệt cho nên mới không có nhiều người biết đến”

“Không có người biết đến vậy thì ai nói hai mươi năm mới nở hoa một lần? lại nói nó sinh trưởng trong điều kiện khắc nghiệt?”, Hoắc Tây Du suy nghĩ cẩn thận liền nhanh chóng tìm ra sơ hở.

“Đây đương nhiên là do tiền nhân, hai mươi năm trước đã nhìn thấy mới để lại tin tức”, Doãn Thủy Hư vẫn tin tưởng tràn đầy.

“ người xác định? Như vậy, người đã từng nhìn thấy lại còn có thể cho biết hoàn cảnh sinh trưởng đang ở đâu?”, Hoắc Tây Du vẫn muốn tìm cho ra người đó để chứng thực.

“Điều này không phải là trọng điểm”, Doãn Thủy Hư cắt ngang

“Vậy thì trọng điểm của người là gì?”, Hoắc Tây Du rất phối hợp

“Trọng điểm chính là đã sắp đến ngày kỳ hoa nở, chính là trong tháng tám này, ở gần Kỳ Lai cốc, người đi cùng ta đi”

“Dừng”, khuôn mặt tuần tú của Hoắc Tây Du hiện vẻ kinh ngạc “ta đi cùng với người?”

Doãn Thủy Hử gật gật đầu, tỏ vẻ hần không có nghe sai.

“Người muốn ta lãng phí thời gian, vì một nữ nhân, đi chờ một đóa hoa không tồn tại ư?”

Doãn Thủy Hử lắc đầu, đính chính “Tiên Linh Băng Tinh có tồn tại, theo truyền thuyết là một đóa kỳ hoa có thể làm cho người ta hạnh phúc, người cùng ta đi hái nó để có được hạnh phúc, không phải là lãng phí thời gian”

“vì sao?” Hoắc Tây Du bắt đầu thấy bức hỏa hỏi “người muốn lấy lòng nữ nhân kia, muốn cùng nàng luyện ái, liên quan gì ta?”

Doãn Thủy Hử nhìn hần.

Trong Đồng Thành tứ thiếu, Doãn Thủy Hử tuần mỹ nhất, ki cần thiết hần cũng sẽ sử dụng lợi thế của mình. Gương mặt thanh dật tuần nhã hiện lên chút ưu thương, dù đã cố gắng kiềm nén nhưng vẫn không thể che giấu mà tiết ra tình cảm...

“Làm ra vẻ đáng thương cũng vô dụng”, Hoắc Tây Du như tạt gáo nước lạnh vào sự ưu thương của hần, nói “ta sẽ không đi cùng người, nhất định không”

Ba tháng sau, tại đáy cốc Kỳ Lai cốc.....

Doãn Thủy Hử lại trả qua một ngày tìm kiếm không có kết quả, vẻ mặt thất vọng trở lại lều tranh nhỏ được một người ở gần đó xây cất.

Bước vào trong lều tranh, vị thần y đã từng kiên quyết, thề thốt nhất định không đi cùng đang ở trong phòng vui sướng đảo một loại dược liệu gì đó không biết tên.

Việc này như giọt nước tràn ly, làm tràn sự kiên nhẫn chịu đựng của Doãn Thủy Hử vì hơn nửa tháng tìm kiếm vô vọng..

“Tây Du, người thực sự là giúp ta đi tìm Tiên Linh Băng Tinh sao?”

“Ta mới sáng đã ra cửa, còn sớm hơn người nha”, Hoắc Tây Du không lạnh không nóng đáp, tay cũng không dừng lại

“Ta thấy người chủ yếu là đi tìm dược liệu thì có”, Doãn Thủy Hử nhếch môi, có chút bất bình.

Kỳ thật cũng là thật sự ngoài ý muốn.

Tuy rằng lúc trước vì muốn thuyết phục Hoắc Tây Du cùng đồng hành, liền nhắm vào nhược điểm của hần mà ba hoa chích chòe rằng Kỳ Lai cốc không người lui tới, chịu khó sẽ tìm được nhiều dược liệu quý hiếm hoặc là đặc sản núi rừng gì đó...

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là lý do nhất thời nghĩ ra để dụ dỗ, Doãn Thủy Hử không thể nào ngờ chỉ thuận miệng nói chơi thể nhưng lại thành sự thật, Hoắc Tây Du quả thật đã tìm được không ít dược liệu cùng sản vật núi rừng, lại còn mỗi ngày đều có một phát hiện mới.

Kỳ Lai cốc giống như là bảo khố của Hoắc Tây Du.

Trái lại hần tràn đầy tin tưởng sẽ lấy được kỳ hoa thì...

Doãn Thủy Hử thở dài, nghĩ hơn nửa tháng nay, mỗi ngày đều tận lực tìm kiếm nhưng mỗi ngày lại là một ngày thất vọng, hần làm sao mà không thở dài cho được.

Hoắc Tây Du nhìn thần sắc của hần, cũng biết là hần đang thất vọng, không muốn đổ thêm dầu vào lửa nên an ủi “ta thấy người cũng đã mệt rồi, trước ăn thứ gì đi, nghỉ ngơi một chút, chiều lại đi tìm tiếp”

Doãn Thủy Hử đã không còn lạc quan như trước nữa “ có lẽ người nói đúng, ta ngay từ đầu nên nghe lời người, Tiên Linh Bằng Tinh thực ra chỉ là đồn đại bịa đặt, nó vốn dĩ không hề tồn tại”

“Đừng như vậy, nếu đã đến đây thì phải có niềm tin, có lẽ một, hai ngày nữa sẽ xuất hiện”, nhú mi, Hoắc Tây Du thấy những lời cổ vũ của mình nghe cũng không được tự nhiên.

“Sáng nay ta săn được con hoẵng, kết hợp với các loại được liệu và rau dài, tình thời gian chắc ăn được rồi”

Đây có thể xem là biện pháp an ủi duy nhất đi?

Kỳ hoa có thể đem lại hạnh phúc trong truyền thuyết không thấy bóng dáng nhưng tốt xấu gì cũng còn có một thể hệ danh y tự tay chế biến sản vật núi rừng để thưởng thức cũng không phải là hoàn toàn vô ích.

Doãn Thủy Hử tự an ủi mình như thế, đi theo Hoắc Tây Du đến bên chỗ nấu bếp, thấy từ trong đồng than củi lò ra một bọc đất to cứng, rồi lại đập vỡ bọc đất lấy ra một bao giấy dầu, vừa mở ra mùi vị đã dậy lên nồng mũi, làm cho người ta đói bụng thêm ăn.

Hoắc Tây Du động tác liền lẹc như mây bay nước chảy, mở ra bao giấy dầu sau đó đem hương thảo vừa nghiền lúc nãy rải lên trên, lại dùng tay trộn lại, làm ừ vị càng thêm quyến rũ, cũng làm cho người ta càng thêm nhỏ dãi.

“ thử xem.” Hoắc Tây Du cảm thấy vừa lòng.

Mùi vị thật tuyệt vời làm cho Hoắc Tây Du trong lòng thêm tán thưởng, lần này đến Kỳ Lai cốc là quá đúng.

Ném thử!

Hương vị quyến rũ, mùi vị đậm đà, miếng thịt thơm mà lại ngọt, mềm...

Đáng giá!

Quả thật đáng giá để hấn vượt bao chông gai đi tới cái nơi hoang tàn, vắng vẻ, quỷ quái này.

Hoắc Tây Du say mê thưởng thức mỹ vị, vẻ mặt thỏa mãn nhìn mớ được thảo được phơi nắng ở một bên, tất cả đều là do hấn mấy ngày nay ở đây cốc thu được, toàn là bảo bối a.

Được ăn lại được gói mang về, lần này đến Kỳ Lai cốc quả thật có thu hoạch thật lớn, ngoài cả sự tưởng tượng cho nên Hoắc Tây Du nằm mộng cũng có thể cười.

Nói hấn từng có thái độ kiên quyết cự tuyệt tiến đến?

Đừng nói giỡn!

Tuyệt không có chuyện này.....

Hết thấy chỉ vì một đóa hoa chết tiệt.

Rất xa, Kim Thố liền thấy nó, khi đó không biết là cái gì, chỉ là có chút chút buồn bực, trên vách núi đá như thế nào có cái gì lóe ánh sáng?

Nàng đi dọc theo sơn đạo thật lâu, ánh sáng kia cứ chợt hiện chợt tắt, thu hút nàng, mãi cho đến khi nàng đi lên đến đỉnh núi, đang thở hồng hộc lấy hơi lại phát hiện dường như mình đã đi đến gần. Nhất thời tò mò, nàng nhìn không được nhìn vào vách núi thăm do, muốn biết rốt cuộc là cái gì đang tỏa sáng, sau đó nàng phát hiện là một đóa hoa rất lớn.

Bông hoa kia hình dáng nhìn giống hoa thủy tiên, nhưng lớn hơn vài lần, nhụy hoa phơn phớt phần hồng, còn lại đều là trong suốt, theo ánh nắng mà chiếu sáng như ngọc lưu ly, làm sáng cả không gian quanh nó.

Kim Thố nhìn không chớp mắt, nàng đã đọc rất nhiều sách nhưng từng thấy có sách nào hay người nào viết về loại hoa kỳ diệu như thế.

Nàng đầu tiên là lấy giấy bút ra, muốn vẽ lại hình ảnh của đóa hoa này, sau này nếu nàng xuất bản Kim Thố du ký thì sẽ đưa nó vào làm tư liệu, sẽ gia tăng sức hút a.

Nhưng hiệu quả không phải rất tốt.

Kim Thố vẽ nửa ngày cũng không vẽ ra được sự trong suốt lóng lánh, đành phải từ bỏ ý định, sau nàng lại nghĩ ra phương pháp đem đoá hoa đưa cho sư phó chuyên ép hoa, giúp nàng lưu lại nó.

Nghĩ đến liền làm.

Kim Thố tưởng đâu có thể hái được đoá hoa đó liền, sau lại phát hiện tuy rằng hoa gần ngay trước mắt nhưng vươn tay hết mức vẫn còn thiếu hai tấc mới chạm được tới nó.

Nàng nhìn địa thế, phát hiện rằng từ trên rơi xuống rất nguy hiểm nhưng vách núi này cũng khá chắc chắn, lại có điểm tựa, chỉ cần cẩn thận một chút thì hái hoa không thành vấn đề.

Lá gan lớn, nên Kim Thố không phải lần đầu mạo hiểm, may mắn là lần nào cũng thuận lợi nên lần này cũng không nghĩ ngợi nhiều, nàng chỉ cần cẩn thận là hái được đoá hoa kỳ diệu này rồi...Sau đó, chân của nàng buông lỏng...

Kim Thố hối hận, nàng hối hận.

Trong nháy mắt, nàng đã trượt chân rơi xuống...

Nàng làm sao ngu đến vậy, lại làm một chuyện nguy hiểm không cần thiết, vì một đoá hoa mà phải bồi thường tính mạng của mình?

Cho dù nó thật đẹp nhưng như thế thì sao? Cho dù nó trong suốt lại tỏa sáng, bộ dáng thật không tầm thường thì như thế nào? Nó trân quý hơn so với cái mạng của nàng sao?

Nghĩ tới, nàng từ năm tám tuổi đã không được ra ngoài chơi đùa tự do, từ đó phải ở trong khuê phòng tới giờ đã mười năm.

Vì khát vọng ngao du thiên hạ, nàng đã âm thầm lên kế hoạch từ rất lâu, không nghĩ rằng vất vả lắm mới thực hiện được kế hoạch, chưa được bao lâu lại mất mạng vì một đoá hoa.

Nhân sinh của nàng. Tuổi thanh xuân của nàng...

A!

A!

A

~~Tiếng kêu thảm thiết vang lên làm cho Hoắc Tây Du cùng Doãn Thủy Hử nhất thời hoang mang, sự việc rất không bình thường bởi vì tiếng la kia đúng là vang lên từ bên trên.

Không hề chần chừ, hai người một biểu tình cùng ngẩng đầu nhìn lên trên, nghe tiếng la thảm thiết càng gần hơn, sau đó thì...

Ầm! ầm, hai tiếng nổ lớn vang lên.

Đầu tiên là đại thụ trên nóc nhà tranh gãy làm hai đoạn, tiếp theo là lều tranh nơi bọn họ cư trú tạm thời bị những vật rơi xuống làm nóc nhà toác ra như một cái động lớn.

Sự việc diễn ra đột ngột lại khoa trương, lý kỳ nên Hoắc Tây Du cùng Doãn Thủy Hử chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn.

“ ách....” bụi đất bao tứ tung làm cho Doãn Thủy Hử không biết phải nói thế nào, còn đang muốn ăn tiếp miếng thịt hoẵng trên tay thì lại không may bị rơi mất.

Hoắc Tây Du cũng không tốt hơn. Vẫn cầm khối thịt trên tay, hấn trầm mặc như là đang suy nghĩ sự việc trước mắt.

Yên tĩnh, không tiếng động –

“Tiếng la vừa rồi là của người phải không? Cuối cùng Hoắc Tây Du cũng lên tiếng hỏi.

Doãn Thủy Hử theo bản năng lấy một nhúm rau dại bỏ vào miệng, nhai nuốt xong mới trả lời “ chắc vậy”

Hoắc Tây Du ngẩng đầu nhìn độ cao từ vách núi xuống tới đây, rồi sửa lại “ phải nói từng là”

Gật gật đầu, Doãn Thủy Hử cũng chấp nhận cách nói này.

Cho dù là tự nguyện hay không tự nguyện, ngã từ trên đó xuống đây thì kết quả chỉ có thể là...Cứng đờ, Doãn Thủy Hử giật mình nhìn về phía bạn thân, mà Hoắc Tây Du vốn sợ phiền toái, lại phản ứng rất nhanh, đi vào trong phòng xem tình hình.

Phát hiện làm Hoắc Tây Du há hốc mồm. Không phải là ảo giác, thật sự là có âm thanh phát ra, người nọ thê nhưng không chết.

Giật mình, Doãn Thủy Hử cũng đi theo vào phòng, muốn biết đến tột cùng là ai may mắn như vậy, có thể phúc lớn mạng lớn, ngã từ trên cao xuống mà chưa chết.

Không nghĩ tới chuyện đáng để giật mình hơn còn ở phía sau...

Trong phòng, bàn ghế, cây gậy cùng nóc nhà bị phá vỡ cùng thân hình một người...làm thành một mảnh hỗn độn.

Hoắc Tây Du xoay thân hình của người gặp nạn không chết kia, vẻ mặt ngạc nhiên cùng cực

“Kim Thố?” Hoắc Tây Du giật mình, không thể nào tưởng tượng được người từ trên trời giáng xuống lại là muội muội bảo bối của tên bạn thân cuồng muội muội Kim Bình.

Hắn sẽ không nhận sai người!

Đời trước hai nhà đã có giao tình thân thiết đến đời này vẫn duy trì quan hệ gắn bó, lại cùng là Đồng Thành tứ thiếu, Hoắc Tây Du làm sao có thể nhận sai người.

Như vậy vấn đề là vì sao bảo bối muội muội của Kim Bình lại ở chỗ này?

Hoắc Tây Du cảm thấy nghi vấn, quay đầu nhìn về phía Doãn Thủy Hử, người sau xem ra cũng đồng dạng giật mình.

Chỉ thấy Doãn Thủy Hử chỉ vào người, miệng nói không ra tiếng

“Cho dù là muội muội của Kim Bình cũng cần phải giật mình như vậy sao?” Hoắc Tây Du tức giận

“Hoa” Doãn Thủy Hử cũng bất ngờ hét ra một tiếng thật lớn.

Hoắc Tây Du sửng sốt. Quay đầu nhìn theo hướng Doãn Thủy Hử chỉ, là Kim Thố mà cũng không phải Kim Thố. Chính xác hơn là hắn đang chỉ cái mà Kim Thố đang cầm trên tay. Cái gì?

Hoắc Tây Du còn đan nghiên cứu, Doãn Thủy Hử đã lấy vẻ mặt vui mừng, cảm động mà giải thích

“Tiên Linh Băng Tinh, là Tiên Linh Băng Tinh a!”

2. Chương 2

Nhân sinh bi thảm nhất là chuyện bị trọng thương, chịu đau đớn cực độ nhưng lại không bị hôn mê.

Kim Thố là thanh tỉnh.

Từ lúc nàng rơi từ vách núi xuống, nàng rõ ràng lại sâu sắc cảm nhận được nàng nắm sợ dây không chắc, rơi xuống lại còn làm gãy một thân cây cổ thụ, đau đớn đến tận xương tủy, dường như là tứ chi cũng sắp bị đứt lìa...

Nàng đều thanh tỉnh khi toàn bộ sự việc xảy ra.

Cho nên nàng biết nàng nên cảm tạ cái cây sinh trưởng trên vách núi, nếu không nhờ chúng gian nan, vất vả sinh trưởng trên đó, cuối cùng lại hi sinh thân mình, cản cho nàng không rơi thẳng xuống, nhờ vậy cái mạng nhỏ của nàng mới có thể giữ lại được.

Nhưng đau đớn kịch liệt làm cho Kim Thố nhận không được nghĩ có phải là chết đi còn sướng hơn hay không?

Đau! Đau! Đau! Nàng đau a a a!

Đau đến tâm tê liệt phé làm cho Kim Thố không rên nổi thành tiếng, chỉ có thể há cái miệng nhỏ để hít thở, nhưng cho đến lúc nàng nghe có tiếng người hô lên, quay đầu nhìn hai bóng người mơ hồ trước mặt, nàng mới biết cái gì là sống không bằng chết.

Không có xui xẻo như vậy chứ?

Có, không, có?

Khấp thiên hạ ai lại không gặp, cố tình lại là hai người kia?

Thân thể bị đau nhức đến đổ mồ hôi lạnh mà trong lòng Kim Thố lại như nổi giông bão.

Phải biết rằng ở thời đại này các thiên kim tiểu thư chỉ có thể ở trong khuê phòng, rất ít có khả năng tiếp xúc với người ngoài. Nhưng hai người này là ngoại lệ, không chỉ vì hai người là bạn thân của huynh trưởng lại cùng là Đồng Thành tứ thiếu, mà gia tộc bọn họ cũng là bằng hữu của nhau, từ khi còn nhỏ đã có thể tự do ra vào nhà nhau, muốn nói bọn họ đã nhìn nàng lớn lên cũng không có gì lạ.

Nói cách khác, hai người kia nhất định sẽ tiết lộ hành tung của nàng, chắc chắn là vậy.

Vất vả mới trốn ra khỏi nhà thành công, đối với Kim Thố mà nói gặp phải hai người này chẳng khác gì giữa trời nắng lại bị sét đánh, mà càng bị thăm là, là...

“Hoa!”

Kim Thố nghe thấy Doãn Thủy Hử hô lên, trong lòng lại cảm thấy bối rối, bị phát hiện sao?

Bọn họ phát hiện nàng vì đoá hoa chết tiệt này mà trượt chân rơi xuống sao?

Đáng giận! hại nàng thê thảm như vậy, nàng còn nắm đoá hoa ngu xuẩn kia.

Thủy Hử ca ca có phải cảm thấy nàng thực ngốc?

Bộ dáng hiện tại của nàng có phải thật chật vật, thật xấu hay không?

“Tiên Linh Băng Tinh, là Tiên Linh Băng Tinh a!”

Kim Thố nghe thấy Doãn Thủy Hử run rẩy nói, không hiểu ý hẩn là gì, chỉ thấy Hoắc Tây Du điểm điểm trên người nàng, đồng thời lại nghe hẩn không khách khí thấp giọng trách mắng” nàng đã bị thương thành như vậy, người còn nghĩ về cái quỹ quái kia”

“Người không rõ.....”

“Câm miệng!”

Kim Thố nghe thấy Hoắc Tây Du xấu tính rống lên, sau đó lại nghe hẩn nói với nàng” chịu đựng một chút, có ta ở đây sẽ không có việc gì”

Cũng không phải là tràn ngập tình cảm hay an ủi, nhưng so với ngữ khí hung ác lúc nãy thì những lời này của Hoắc Tây Du có thể cho là mềm nhẹ, đầy sự trấn an.

Lại sau.....

Đã không có!

Sau khi được Hoắc Tây Du châm kim, Kim Thố trong nháy mắt mất đi ý thức, ngay cả cái câu cần nói nhất “ đừng nói cho ca ca cùng cha mẹ ta biết” cũng chưa kịp nói, nên cái gì cũng không biết.

Khi nàng tỉnh lại, nhìn thấy trong tầm mắt là nóc nhà đã được tu bổ lại nhưng nhìn ra là đã từng bị tàn phá, còn có một phòng được hương.

Kim Thố thử cử động thấy xương cốt toàn thân như muốn tan ra, cơ bắp bủn rủn nhưng cảm giác đau đến tâm tê liệt khi mới vừa rơi xuống đã giảm đi rất nhiều.

Ý thức cũng thanh tỉnh vài phần, sau đó mới phát hiện cánh tay phải đang được bó lại bằng một tấm ván, đoán rằng khi ngã xuống bị gãy tay.

“Tỉnh rồi sao?”

Hoắc Tây Du vừa hái thuốc trở về, thấy nàng đã tỉnh, vẻ mặt cũng không ngạc nhiên, chỉ bỏ mớ thảo dược mới hái về xuống, rồi chọn chọn lựa lựa.

Không khí yên tĩnh làm cho Kim Tố thập phần thấy không được tự nhiên.

Trong Đồng Thành tứ thiếu, không tính tới huynh trưởng của mình, thì Quản Tam Quốc là người chân thành, nhiệt tình lại thích kết giao bằng hữu, trước giờ luôn đối đãi với nàng như muội muội của mình, vì kinh doanh tiêu cực mà thường xuyên ra ngoài, nếu gặp được chuyện gì thú vị cũng không quên kể lại cho nàng nghe.

Doãn Thủy Hử lại tuấn mỹ nho nhã, thẳng thắn, chân thành, luôn quan tâm chăm sóc người khác, cho dù không thường gặp mặt nhưng mỗi khi xa nhà trở về cũng không quên phần quà cho Tiểu Thổ muội muội nàng.

Người Kim Thổ không thân nhất trong Đồng Thành tứ thiếu lại chính là Hoắc Tây Du này.

Ngoài trừ khi các gia tộc tụ hội, như là mừng thọ hay lễ tiết gì đó, hắn mới xuất hiện còn bình thường sẽ không bao giờ có chuyện tới nhà hỏi thăm.

Đa số đều là ba người kia đi tìm hắn, cho dù hắn ngẫu nhiên cùng hai người kia đến nhà nàng, cũng không hề để ý tới muội muội của Kim Bình là nàng.

Hắn trong ấn tượng của Kim Thổ là...tính tình không tốt!

Tuy rằng bộ dáng cũng rất tuấn mỹ, nhưng thường nghe huynh trưởng lải nhải bên tai, nói người này nói chuyện thẳng thắn lại cay độc, không chút nể mặt, lưu tình, cảm giác rất khó thân cận.

Cho nên Kim Thổ cùng hắn không quen, rất không quen.

Nhưng cố tình là hắn!

Trong lúc này chỉ có hắn cùng nàng, mà nàng còn không thể động đây.

Tình cảnh này chỉ có thể dùng hai từ xấu hổ để diễn tả...

“Cái kia.....” lên tiếng, tự mình làm còn hơn là chờ trời giúp, Kim Thổ muốn phá vỡ sự trầm mặc, mở miệng hỏi “Thủy Hử ca ca đâu?”

Nhắc tới cái tên hỗn đản trọng sắc khinh bạn kia, sắc mặt Hoắc Tây Du trầm xuống.

Tuy rằng chuyện Doãn Thủy Hử lưu luyến, si mê Tả Thi Thi, Đệ nhất tài nữ của Đồng Thành không phải là chuyện bí mật đối với huynh đệ bọn họ, nhưng lần đầu tiên Hoắc Tây Du cảm nhận được, người rơi vào lưới tình thì có thể không có tính người tới mức ấy.

Muội muội của bằng hữu rơi xuống núi, bị trọng thương, tên kia thể nhưng chỉ nghĩ tới đóa hoa kia?

Cho dù sự thật có đúng như lời Doãn Thủy Hử rằng không có dụng cụ chuyên nghiệp để chữa trị, hắn ở lại cũng vô dụng, chỉ bằng để hắn về thông báo cho Kim gia một tiếng.

Nhưng có trời biết, Doãn Thủy Hử không nói Hoắc Tây Du cũng biết...

Hắn cầm lấy đóa kỳ hoa kia bỏ chạy lấy người là mong trước khi hoa tàn có thể đem về tặng cho Tả Thi Thi mà thôi, lý do khác cũng chỉ là ngại biện.

Cái kiểu đặt tình yêu lên trên hết làm cho Hoắc Tây Du muốn phát hỏa, mà còn muốn phát thật lớn.

“Hỏi hắn làm cái gì?” Hắn hỏi, khẩu khí không phải tốt cho lắm.

Kim Thổ vì ngữ khí hung tợn của hắn mà không dám lên tiếng.

Hảo, thật đáng sợ.....

“Nhưng thật ra người!” Hoắc Tây Du không trả lời nghi vấn của nàng, lại hỏi “vì sao lại rơi từ trên kia xuống?”

“.....” Trầm mặc, Kim Thổ không thể trả lời hắn vấn đề này.

“Kim Bình hẳn là không biết đi?” Hoắc Tây Du lại hỏi.

Trong khi Doãn Thủy Hử không có tính người, cầm hoa bỏ chạy đi rồi, chỉ còn hấn ở lại chiều cổ nàng, cho đến lúc này nàng đã tỉnh lại cũng không thấy cái tên Kim Bình yêu thương em gái đến phát cuồng kia đâu. Hoắc Tây Du suy đoán, bạn tốt chắc là chưa biết chuyện của bảo bối muội muội.

Đương nhiên, chỉ là suy luận của Hoắc Tây Du mà không có chứng cứ xác thực. Bởi vì Kim Thố một câu cũng không nói, một chữ cũng không chịu nói.

Theo phản ứng của nàng lúc này, hơn nữa khi nàng rơi xuống đất, trên lưng còn đeo một bọc hành lý cùng túi tiền khá khá, Hoắc Tây Du chỉ có thể có một kết luận...

“Người là như thế nào xuất môn ?” Hấn hỏi, dĩ nhiên kết luận nàng là rời nhà trốn đi

Dưới ánh mắt sắc bén của hấn, Kim Thố chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Nguyên bản liền tâm sinh kiêng kỵ, hơn nữa trước mắt bị nhìn thấu cảm giác, làm cho nàng không thể không cảm thấy khẩn trương, cũng nhận không được muốn đoán : Trong nhà nhân nên sẽ không lập tức sẽ đến? Phải bắt nàng về nhà ?

Kim Thố thần sắc kinh hoàng càng làm cho Hoắc Tây Du thêm tin tưởng vào sự phán đoán của mình, dựa theo tình bạn thân thiết bấy lâu, hấn biết muội muội này so với Kim Bình còn quý hơn bảo bối, hấn có lẽ nên ý thế lớn tuổi hơn, ý vào bối phận cao hơn mà răn dạy nàng một phen trước, làm cho nàng biết hành vi bỏ nhà trốn đi vừa ngu xuẩn lại nguy hiểm thế nào...

Nhưng.....

Đối diện với vẻ mặt chấn kinh của Kim Thố, Hoắc Tây Du chuyện gì cũng chưa nói.

Hấn luôn nghe Kim Bình lải nhải rằng toàn bộ Kim gia từ sáu đời nay chỉ có duy nhất một nữ oa nhi, cũng là muội đáng yêu nhất thiên hạ của hấn, là thủy linh khôi hài như thế nào, là bộ dáng đáng yêu làm cho người ta thích thú thế nào...

Tiểu Thố muội muội như thế nào, Tiểu Thố muội muội ra làm sao...Từ lúc tiểu oa nhi này ra đời tới giờ, hấn đã nghe muốn đầy lỗ tai, chán đến nỗi phải mắng Kim Bình.

Con mắt hấn có vấn đề sao?

Tiểu oa nhi ra đời, hấn không phải chưa từng thấy qua, thì cũng chỉ là một oa nhi mềm mại, trắng trẻo, xinh xắn...mà thôi, trên đời này không phải tiểu oa nhi nào cũng vậy sao?

Lớn lên một chút, tiểu oa nhi đã trở mã, nhưng chẳng phải cũng là một cô gái mắt phượng mày ngài, đáng vẻ xinh đẹp sao? Trên đời này cũng đâu có thiếu những cô nương như vậy.

Huống chi thân phận còn là muội muội.

Hoắc Tây Du nghĩ không ra, đối với một muội muội có cần phải phóng đại, lại chú ý nhiều như vậy không?

Sự nghi ngờ từ lúc nhỏ tới giờ của Hoắc Tây Du vẫn chưa được giải đáp.

Hấn không rõ bạn tốt đối với muội muội yêu thương tới mức chấp nhất là ở điểm nào? cho đến khi tiểu oa nhi kia trưởng thành, hấn vẫn không hiểu

Cho đến lúc này..

Thật sự là kỳ quái...

Kim Thốn ngày thường đoan trang, nhàn tĩnh mà lúc này bộ dáng rất thê thảm, mặt mũi gần như bị bầm dập hết, cặp mắt to ngật nước nhìn người khác có chút e ngại, kinh hãi lại có chút cựa mạnh...Bộ dáng y như một tiểu động vật bị thương làm người ta không thể bỏ mặc.

“Mạng người thật lớn”, Hoắc Tây Du không mắng chửi mà chỉ bình tĩnh nói “ ngoại trừ ngoại thương và máu bầm, cánh tay phải bị gãy, bất quá từ trên cao như vậy mà té xuống chỉ bị thế thì cũng tính là may mắn rồi”.

Hắn không nhắc tới tính nghiêm trọng của việc bị gãy xương, càng không nói đến việc đau đến không dậy nổi của nàng. Kim Thổ nhìn nhìn mình, trong lòng thầm nghĩ nếu người trong nhà đến đây chắc chắn sẽ mang nàng trở về, kế hoạch chạy trốn coi như thất bại.

Tuy rằng Hoắc Tây Du chưa nói, nhưng nàng đoán được Doãn Thủy Hử không thấy bóng dáng đâu, khẳng định là chạy về báo tin.

Theo lý thuyết, chỉ cần người nhà còn chưa tới kịp thì nàng vẫn có cơ hội...

Hoắc Tây Du nhìn vẻ mặt yên lặng suy nghĩ của nàng, thấy nàng đang nhìn vết thương liền trấn an “ không có gì đáng ngại, chỗ xương bị gãy ta đã xử lý tốt rồi, sau một thời gian nữa sẽ lành lại thôi, người chỉ cần cố gắng nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, sau này sẽ không có trở ngại gì...”

Nghe qua giống như thật sự không có trở ngại gì? Cho nên nàng vẫn có cơ hội bỏ chạy, đúng không?

Sẽ không biết nói.....

“Thủy Hử ca ca hắn đã đi bao lâu rồi?”, cổ trấn tĩnh, Kim Thổ lấy hết dũng khí hỏi.

Âm thanh nhỏ nhỏ làm cho Hoắc Tây Du đang xoay người lấy thuốc, quay lại liếc nhìn nàng một cái.

Thực giác cho rằng nàng lo sợ bị quở trách, Hoắc Tây Du suy nghĩ một chút rồi mới nói” mặc dù rời nhà trốn đi là hành vi khó thể chấp nhận, nhưng thấy người bị thương thành như vậy, với lại Kim Bình thương người như thế, sau hai ngày nữa hắn tới đây, người ngoan ngoãn một chút thì hắn cũng không làm khó dễ người”

Cho nên, nàng còn có hai ngày?

“Uống thuốc.” Không phát hiện tâm tư của nàng, Hoắc Tây Du bưng bát thuốc đen sì đến trước mặt nàng.

Kim Thổ gục mặt xuống, mùi thuốc đáng sợ xộc vào mũi.

“Tuy rằng ta đã có châm cứu, có thể cho người bớt đau lại không có di chứng nhưng thuốc thì vẫn phải uống”, ngữ khí Hoắc Tây Du hoàn toàn không cho phép thương lượng, quả quyết nói “ muốn au hết sưng thì phải uống...”

Nói được một nửa thì im bặt. Bởi vì Hoắc Tây Du nhìn Kim Thổ đang gắng gượng ngồi dậy, mới nhớ nàng có thương tích trong người, bị nặng như vậy, tựa hồ như không thể tự uống thuốc được.

Mà Kim Thổ tưởng có thể ngồi dậy uống thuốc được, lúc này mới phát hiện mình suy yếu đến mức nào.

Cánh tay phải bị nhẹp lại, không thể cử động là chuyện đương nhiên nhưng nàng không ngờ cả người cũng bủn rủn, vô lực, không phải là cảm giác mà thật sự là toàn thân đều không có chút khí lực, ngay cả muốn ngồi dậy cũng không thể.

Hoắc Tây Du giúp nàng ngồi dậy, hơn nữa còn tiện Phật tiểu đến Tây thiên, cẩn thận để nàng dựa vào người mình, đem chén thuốc đút cho nàng từng ngụm, từng ngụm.

Thuốc này không chỉ nghe mùi thấy sợ mà còn đắng, Kim Thổ nước mắt lưng tròng nhưng cũng rất phối hợp uống hết chén nước làm người ta phát sợ đó. Vì muốn mình phải nhanh bình phục, trong thời gian ngắn nhất phải lấy lại sức lực thì mới tính đến chuyện bỏ trốn được.

Nàng nghe lời lại phối hợp như vậy làm cho Hoắc Tây Du có chút ngoài ý muốn.

Hắn tưởng nha đầu kia sẽ dễ thói thiên kim tiểu thư ra mà mè nheo hoặc la lối, hắn cũng đã dự tính khi đó sẽ không quan tâm nàng là muội muội của ai mà mắng ột trận. Nhất định là không cho nàng lựa chọn, nhất định sẽ quát tháo, bắt nàng phải uống cho hết thuốc...Đừng trông mong hắn sẽ nhẫn nại lại thương hương tiếc ngọc mà ôn nhu dễ dàng.

Kết quả, biểu hiện của Kim Thổ lại ngoài dự kiến của hắn, không có phản kháng, thậm chí là oán giận cũng không, ngoan ngoãn nghe lời, cố gắng uống hết bát thuốc.

Nhìn nàng nước mắt lưng tròng nhưng không một câu oán giận, cũng không làm nũng, Hoắc Tây Du ngược lại lại nổi lên sự thương cảm.

Vẫn không buồn hé miệng như trước, Hoắc Tây Du quay người rót một chén nước, lại cẩn thận nâng nàng dậy, cho nàng uống để trừ bỏ vị thuốc trong miệng.

Kim Thố giống như lữ khách đang đi trên sa mạc, liền lập tức uống hết chén nước không chừa một giọt, vị thuốc đáng sợ trong miệng cũng tiêu tán phần nào, làm cho nàng trong lòng thập phần cảm kích.

“Cám ơn.” Nàng nói lời cảm tạ, thanh âm tinh tế nhỏ nhỏ, ngữ khí lại mười phần chân thành.

Bởi vì nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, nam nhân không dễ thân cận, thậm chí có chút đáng sợ lại nguyện ý vì nàng mà rót thêm chén nước.

Hoắc Tây Du cũng không trả lời.

Cho đến khi nàng ngấm thuốc mà ngủ đi, nhìn bộ dáng của Tiểu Thố muội muội giống như búp bê vải bị phá hư, hẳn đột nhiên cảm thấy...

Có một muội muội nhu thuận nghe lời cũng không tệ.

Nhưng đây đương nhiên chỉ là suy nghĩ vu vơ thôi.

Bởi vì khi xuất hiện ý niệm này trong đầu thì không thể không nhớ tới bộ dáng bảo hộ muội muội đến mức khản trương của Kim Bình.

Hoắc Tây Du lắc đầu.

Tùy tiện ngấm lại chuyện, vẫn là tùy tiện ngấm lại cho dù.

Cơ hội là thuộc về người biết nắm bắt lấy.

Nhận được gia huấn, Kim Thố từ nhỏ chỉ biết đạo lý này. Cho nên...

Làm sao có thể ngủ?

Nàng làm sao có thể ở thời điểm tốt nhất lại ngủ được?

Nàng tính ban ngày ngủ để lấy lại sức, nhả nài chờ đến tối, thừa dịp đêm dài vắng lặng, thần không biết quỷ không hay mà trốn đi, tiếp tục kế hoạch ngao ngu thiên hạ của nàng.

Đơn giản nhưng là kế hoạch hoàn mỹ nhất, kết quả nàng ngủ mê man hơn một ngày.

Kim Thố rất nhanh phát hiện ra vấn đề mấu chốt

Được!

Nàng trừng mắt nhìn bát nước đen tuyền kia, cơ hồ có thể kết luận thuốc chữa thương này đã làm cho nàng ngủ mê.

Hoắc Tây Du cũng chính miệng thừa nhận, ngủ say sẽ không có cảm giác gì, vừa dưỡng thương lại giảm đau, còn không phải là nhất cử lưỡng tiện.

Đối mặt đáp án này, Kim Thố chần chờ một chút...

“Cái kia.....” Nàng mở miệng, thật cẩn thận, thật cẩn thận hỏi: “Còn hơi nóng, ta có thể để nguội chút rồi uống không?”

Nàng bày ra bộ dáng nhất gan lại đáng thương, làm cho người ta không hề đề phòng. Hoắc Tây Du tất nhiên là cũng không nghĩ nhiều, thấy nàng đã có thể tự ngồi dậy, cũng không phản đối, sắp xếp xong lại đi ra ngoài hái thuốc.

Lúc này không rời đi thì đợi đến khi nào?

Gần như Hoắc Tây Du chân trước vừa đi, Kim Thố liền đem bát thuốc đổ đi.

Tuy rằng bỏ trốn lúc này, thể lực là trở ngại lớn nhất của nàng, kế hoạch có tiến hàn thuận lợi hay không còn chưa biết nhưng thời gian gấp gáp, nàng cũng không thể suy nghĩ nhiều.

Vội vàng thu thập hành lý của mình, không nói hai lời, lập tức bỏ chạy lấy người.

Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách a.

Khiến cho nàng.....

Trốn đi.....

Tốt đẹp.....

Tốt đẹp.....

Nhân sinh..... Hô! Hô!

Hô! Hô! Hô!

Sao thở gấp như vậy?

Kim Thố lúc này mới biết với sức lực hiện tại của nàng muốn bỏ trốn khó khăn đến mức nào, mệt đến cỡ nào....

Nhưng vì tương lai tốt đẹp...hồ!hồ! vẫn phải cố gắng, cố gắng...

Nàng đi một bước lại thấy đau một bước, thở không ra hơi nhưng Kim Thố cắn răng, cố gắng lết từng bước một về phía trước.

Bởi vì nàng biết là chưa thể dừng lại, cho dù nàng không xác định được đã đi được bao xa, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ.

Kim Thố bán mạng để đổi lấy tự do, có lẽ sẽ làm cho người khác kính nể nhưng giờ khắc này trong mắt Hoắc Tây Du...Hoắc Tây Du.

Đúng vậy, Hoắc Tây Du!

Lúc đầu đi ra ngoài hái thuốc cũng là vì nể mặt bạn tốt mà tính kiếm một ít sản vật nấu cháo uội muối bảo bối của hần bồi bổ thể lực. Không ngờ khi hần hái xong các sản vật đang tính quay về thì lại thấy cảnh nhà không phòng trống chờ hần.

Ngay lúc đó, hần lập tức nghĩ tới Kim Bình sẽ tức giận đến phát điên, chỉ trích hần hành sự bất lực thế nào, thậm chí có thể còn mắng hần ngay cả một bệnh nhân bị trọng thương cũng không trông coi được, hần cũng sực phát cuồng.

Không dong dài, phản ứng đầu tiên của hần là đi ra ngoài, lần theo dấu chân người, không nghĩ tới cũng làm hần mất một phen công phu.

Ai có thể ngờ một cô gái nhỏ lại có sự đề phòng cẩn mật như vậy?

Dù là đi rất chậm, nhưng dọc đường đi đều cố ý xóa bỏ dấu chân, chỉ tiếc đối thủ của nàng không phải là người khác mà là kẻ chuyên ở vùng núi rừng hoang dã truy tìm tung tích của dã thú cùng các loại dược liệu quý hiếm là Hoắc Tây Du hần.

Cho dù quả thật mất một phen công phu, lại như thế nào?

Hần vẫn tìm được người, hơn nữa cũng không buồn mở miệng, nhìn xem rốt cuộc nàng còn làm thêm những chuyện gì nữa. Chỉ là đi thêm một đoạn nữa, nhìn nàng muốn bán mạng như thế, làm cho hần càng nhìn càng tức giận đến phát hỏa.

Hần mất bao nhiêu công phu để chữa trị cho nàng, không phải để nàng bán mạng như vậy.

Trong không khí có gì đó chuyển động làm cho Hoắc Tây Du ngưng thần đề phòng, mà nữ nhân phía trước kia lại hồn nhiên không biết nguy hiểm đang tới gần.

Kim Thố cố hết sức đi tiếp, nhưng lại cảm thấy hoa mắt, có cái gì đó đánh về phía nàng.

Nàng không thấy rõ là cái gì!

Theo bản năng nàng nhắm mắt lại, gơ tay trái lên đỡ nên không phát hiện một đoàn thú nhỏ từ giữa không trung đánh thẳng vào nàng.

3. Chương 3

Kim Thố cũng không rõ là bị đánh trúng hay là đụng chạm, lúc này thể lực của nàng đã suy kiệt quá mức làm chân nàng mềm nhũn, trong lòng kêu một tiếng, rồi cứ như vậy mà té xuống...thành một đồng...

Đã chết!

Không có cảm giác đau đớn xuất hiện, Kim Thố nghĩ nàng chết chắc rồi.

Trước mắt nàng vừa mờ, vừa đau lại suy yếu, còn ngã xuống như một cái bao cát, kết cuộc này nàng không thể không cam chịu, đơn giản là nhắm mắt lại giả chết, cố tình không đối diện với sự thật.

“Không phải rất mạnh? Không phải thực dũng cảm sao?”, nhìn nàng không nhúc nhích, Hoắc Tây Du chậm chạp nói “ lại đi a”

Giả chết..... Tiếp tục giả chết là được.....

Chiêu này đối với Hoắc Tây Du vô dụng.

Hắn biết nàng tỉnh ! Chỉ cần nghĩ đến nàng muốn dùng chiêu thức ấy để bỏ đi không lời từ biệt, hại hắn bị trách tội oan, hắn đương nhiên là nổi giận bưng bưng.

Mà so với hành vi của nàng, càng làm hắn căm tức hơn là bản thân mình lại nhìn lầm người, tin tưởng nàng, nghĩ nàng đúng là nhu thuận, đáng được người yêu thương như lời Kim Bình nói.

Chính mình bị nhìn lầm, làm cho Hoắc Tây Du tức, rất tức...

“Ta không biết Kim Bình bình thường chiều chuộng người thế nào, lại làm cho người trở nên vô pháp vô thiên...”

Cũng không có!

Lời này đối với nàng tuyệt không công bằng!

Kim Thố trong lòng than thở, cảm thấy rất là ủy khuất.

“Người muốn tìm cái chết, ta không ý kiến, nhưng người muốn chết thì đợi đến khi ca ca người tới đón người về thì hãy làm, đừng gây phiền toái cho ta”, Hoắc Tây Du không chút lưu tình nói.

Kim Thố bị những lời của hắn làm cho khó chịu.

Người này..... Sao nói như vậy?

Hắn căn bản là cái gì cũng không biết.....

“Ta muốn biết cái gì?”

Cho đến khi Hoắc Tây Du hỏi ngược lại, Kim Thố mới giật mình phát hiện nàng không cẩn thận đã nói ra những lời trong lòng.

Nàng mím môi, theo thói quen không định trả lời.

Chỉ cần nhắc tới Kim Thố của Kim Bảo tiền trang ở Đồng Thành, không ai không ngưỡng mộ nàng là nữ hài tử duy nhất từ sáu đời nay, muôn ngàn sủng ái đều tập trung ột mình nàng.

Quả thật cũng là như thế.

Là hòn ngọc quý duy nhất của gia tộc, cho nên nàng luôn được mọi người che chở, cưng chiều...Nhưng...

Nàng dễ dàng sao?

Nhân ngày lễ, tết gia tộc tụ họp thì nói là tốt lắm.

Tam thúc gia mang đến hạt thông đường, nhị đường ca tặng hoa quế cao, nàng không ăn thì làm sao mà được? Tiếp theo, đại đường ca lại thần bí mang ra một gói, nói là nhờ người mang về từ Tây Vực, nàng sao không thể không ăn vài cái để đáp tạ? Đó chỉ mới là gia đình tam thúc mà thôi.

Nếu tính thêm nhà nhị thúc bốn người, còn có tứ thúc với ba đường ca...

Còn chưa chính thức ăn cơm thì bụng nàng đã no đến sắp bể rồi.

Đến khi nàng lớn thêm một chút, phiền toái lại càng nhiều.

Lúc thì tặng vòng ngọc đeo tay, khi thì là điều kim hạng luyện, bằng không thì là đồ trang sức hình con thỏ bằng ngọc hoặc là bất kỳ đồ vật nào có tạo hình con thỏ, muôn mây muôn sắc...

Tất cả đều giống nhau: lấy của người này, không nhận của người kia thì sẽ làm mích lòng. Mà nếu nhận, nếu nàng không giúp đỡ được gì thì có phải cũng là đắc tội người?

Thành ra, cho dù nàng nhận hay không nhận cũng đã đắc tội với người.

Các nhóm đường tẩu, mặc dù bên ngoài đối đãi với nàng rất hòa thuận nhưng say lưng người nào không giận nàng, hận nàng cướp đi sự chú ý của các phu quân?

Chỉ là muốn tỏ ra mình có phụ đức, muốn bày ra bộ dáng vợ chồng đồng tâm cho nên các nàng không thể không giả bộ, tìm các lễ vật khác nhau đem đến tặng nàng.

Quan hệ khúc khúc chiết chiết lợi hại như vậy, nàng muốn tìm một kẻ hở để tồn tại cũng không phải dễ nha.

Huống chi..... Huống chi.....

Kim Thố bỗng dưng trợn mắt, dùng oán niệm lớn nhất nhìn chằm chằm hấn.

Khó khăn trưởng thành, vất vả sắp đặt kế hoạch, tưởng rằng cuộc sống hạnh phúc đã tới tay, rốt cuộc lại thất bại làm cho nàng không nhẫn nhịn được nữa, bộc phát

“Nói mát người khác, đều thực dễ dàng a.” Nàng bật thốt lên nói.

Hoắc Tây Du càng thêm tức giận, không nghĩ tới nàng dám cãi lại, quả thật làm cho lửa giận càng thêm lớn, nhưng hấn còn chưa kịp phản ứng...

“Các người đang làm cái gì?”

Âm thanh lạnh lùng vừa vang lên, cả người Kim Thố cũng run lên.

Nói nhiều cũng không giải quyết được gì, cũng để tránh cho bị ăn mắng, cho nên nàng nhắm mắt giả chết, quyết định giả chết.

Muội muội đáng yêu mất tích nhiều ngày, giờ lại bị một nam nhân ôm trong ngực, cho dù nam nhân đó là hảo bằng hữu lâu năm, Kim Bình cũng khó mà chấp nhận được chuyện này.

“Hoắc Tây Du.” Tuấn nhan lạnh lùng, cả giận nói “ta với ngươi là bạn bè tốt bao năm qua, ngươi đối xử với ta như thế sao? Làm chuyện thiên hạ gièm pha, ngươi còn gì để nói?”

Hoắc Tây Du vẻ mặt không hiểu, cãi lại: “ngươi đang nói điên nói khùng chuyện gì?”

“Ta tận mắt nhìn thấy, ngươi còn muốn chối cãi?” Kim Bình mặt khinh thường.

Vẻ mặt xem thường người khác đã hoàn toàn chọc giận Hoắc Tây Du, cố duy trì lý trí, trước khi phát điên, hấn lại biểu hiện cực kỳ bình tĩnh

“Xin hỏi.....” Hoắc Tây Du dùng lời cực kỳ lễ phép, dùng ngữ khí bình tĩnh đến trào phúng hỏi lại “ngươi nhìn thấy cái gì?”

Kim Bình vẻ mặt khinh bỉ, không chút do dự vạch trần: “Ngươi thấy Thố nhi nhà ta tú sắc khả cơm, lợi dụng khi nàng bị thương, vô lực chống cự, lại nhân khi ta chưa tới kịp mà mang nàng đi, bẻ hoa ngắt cành, bá vương ngành thương cung chiếm nàng làm của riêng...”

“Ta? Lạ thù tôi hoa? Đem nàng làm của riêng?” Hoắc Tây Du tức đến nghẹt thở, suýt chút nữa vì thế mà chết.

Hấn còn chưa dứt lời, Kim Bình đã cười lạnh nói “ta tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ ngươi còn muốn chối cãi?”

“Chê cười!” Hoắc Tây Du sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta không có làm chuyện gì, không cần chối cãi?”

Kim Bình hừ nhẹ một tiếng, đùa cợt “thật không may là ta đã xuất hiện không đúng lúc, người chắc không nghĩ rằng ta sau khi nhận được tin của Thủy Hử đã ngày đêm vội vã đến đây, cho nên mới phá hư chuyện tốt của người?”

Kim Thố đang nhắm mắt giả chết cảm thấy quá mất mặt.

Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần chuyện có liên quan đến nàng, ca ca đều rất khẩn trương, không suy nghĩ gì mà làm náo loạn tới mức gà bay chó sủa.

Nhưng lần này thực sự là hơi quá đáng.

Nàng là người bệnh nha, là bệnh nhân bị rơi từ trên cao xuống mà bị trọng thương, cho dù vận khí tốt một chút, mặt mũi không bị bầm dập như cái đầu heo nhưng dù sao vết bầm xanh xanh tím tím cũng phải có, hơn nữa cánh tay còn bị nẹp lại, ai mà có hứng với một người có bộ dạng như vậy chứ?

Làm sao có thể nghĩ ra chuyện thái quá như thế? Cho dù là tự nâng giá trị thì cũng không cần nâng quá mức như thế, nàng nghe cũng cảm thấy quá mất mặt, hừ làm sao có thể nghĩ xa như vậy chứ?

Kim Thố thì xấu hổ vô cùng mà Hoắc Tây Du bị người lên án oan thì lại căm tức, căm tức...

“Kim Bình, người bị bệnh.” Hoắc Tây Du khẳng định chuyện này: “Đầu óc có bệnh.”

“Người là đồ vô sỉ, thừa lúc muội bảo bối thiên chân khả ái, xinh đẹp động lòng người lại thiện lương, thuà khiết, là viên ngọc không tỳ vết được người người yêu mến của ta đang bị thương nên mới có ý đồ ti bỉ, vô sỉ với nàng, đã bị ta bắt gặp còn mắng ngược lại ta?”, miệng lưỡi lưu loát, nếu không phải do không đúng lúc, Hoắc Tây Du chắc sẽ vỗ tay cổ vũ cho Kim Bình.

“Ta là loại người này sao?”

“Bây giờ khác xưa, ta xem người là huynh đệ nhưng sự việc trước mắt, Tây Du, người làm cho ta quá thất vọng, thì ra người rắp tâm hại người, lại lừa gạt tín nhiệm của huynh đệ dành cho người”

Lên án mạnh mẽ làm cho lý trí của Hoắc Tây Du sụp đổ.

Chỉ được như vậy?

Tình nghĩa huynh đệ hơn hai mươi năm chỉ có giá trị như vậy?

Hoắc Tây Du hần xúng đáng nhận toàn bộ xui xẻo, bị gán ghép cho tội danh như vậy sao?

“Nếu muội muội của người quý như vậy, nếu trắng người cũng có thể nói thành đen, vậy thì người nên đem nàng cất giấu thật kỹ, đỡ phải làm mất mặt người”, nói xong, Hoắc Tây Du không chút thương hương tiếc ngọc mà hất nữ nhân đang giả chết trên tay lên.

Kim Thố xem chút nữa bị chuyện này hù chết.

Một khắc trước nàng còn nghe hai người cãi nhau ầm ỹ, không ngờ nháy mắt một cái nàng đã bị hất bay lên.

Tay nàng vẫn đang bị gãy nha, Hoắc Tây Du này...

Kim Thố kinh sợ đến mức không la lên được, Kim Bình càng khẩn trương hơn, vừa thấy nàng bị ném đi liền lập tức xông lên trước muốn tiếp lấy muội đáng thương đã chịu khổ của hắn.

Hoắc Tây Du chính là chờ đợi thời cơ này.

Ba ngân châm hình hoa mai bay vút ra, tấn công Kim Bình ngay lúc hắn đang vội vàng tiếp nhận người.

Theo sau ngân châm là thân ảnh của Hoắc Tây Du.

Hắn vung vàng tiếp được người mới rồi hắn đã ném ra ngoài. Liên tiếp phát sinh trong nháy mắt lại lưu loát, sinh động như mây bay nước chảy.

“Thiếu gia? Thiếu gia? Người ở đâu?”

Từ xa đã nghe tiếng người la gọi, Kim Thố còn chưa hoàn hồn thì đã nghe Hoắc Tây Du nói “ nếu ta là loại người như thế, vậy thì ta sẽ nhận mọi mọi thân bảo của kẻ thần kinh người”

Kim Bình miệng không thể nói, lại không thể hành động, chỉ có trừng mắt nhìn Hoắc Tây Du, nếu ánh mắt có thể giết người thì hẳn đã bị thủng mấy chỗ rồi.

“Thiếu gia, người rốt cuộc ở đâu?”

Hoắc Tây Du nhìn về hướng âm thanh đang la, biết được tùy tùng của Kim Bình sắp đến thì hẳn cũng không việc gì, liền ôm Kim Thố không rõ tình trạng, bỏ đi.

Kim Bình quả thực không thể tin được sẽ chuyện như vậy!

Hoắc Tây Du là huynh đệ như tay chân nhiều năm qua của hắn, thế nhưng lại chà đạp lên sự tín nhiệm của hắn, công khai phản bội tình nghĩa của họ?

Sau chừng nửa nén nhang, tùy tùng cũng đã tìm thấy hắn, đồng thời mang theo một tin không tốt

Tiểu nương tử thân ái của hắn bỏ chạy?

Suốt đêm chạy đi tìm người, gã tùy tùng nghĩ là hắn không nghe rõ nên bấm báo “thiếu gia vừa ra khỏi cửa, thiếu phu nhân cũng thu dọn hành lý rời đi”

Nữ nhân này, thật muốn đùa với hắn?

Nhớ lại tranh chấp giữa hai vợ chồng trước khi hắn rời nhà...

Kim Bình không nói gì.

Kim Thố đang ngủ.

Dù sao cũng đang bị trọng thương, hơn nữa kế hoạch bỏ trốn bị thất bại đã rút toàn bộ khí lực của nàng, cho dù biết là không nên nhưng nàng vẫn không thể chống lại sự mệt mỏi mà ngủ thật say.

Nàng có chút chút ảo não.

Nhân sinh của nàng có sự chuyển biến lớn nhưng vẫn làm cho người ta không rõ ràng lắm, nàng hẳn là phải chuẩn bị tinh thần để đối phó mới đúng, sao có thể lăn ra ngủ như vậy?

Kim Thố không biết lúc này mình đang ở nơi nào, điều này làm cho nàng có chút nổi giận với bản thân, thật đúng là mất bò mới lo làm chuồng.

Nhìn bốn phía chung quanh thấy nàng đang ở trong một căn phòng trúc bài trí đơn giản nhưng tao nhã, lịch sự, so với căn nhà tranh đã bị nàng làm hỏng mái lúc trước thì vững chắc hơn nhiều. Trong phòng, ngoài trừ một mình nàng trên giường trúc, không có bóng dáng một ai, làm cho nàng phải cố chịu đựng đau đớn mà ngồi dậy đi ra ngoài, mở rộng phạm vi điều tra.

Ngoài phòng, phóng mắt nhìn khắp nơi đều bao phủ bởi cây rừng, khi mùa thu thì lá rụng bay tứ tung, có vàng, có hồng...sắc thái phong phú tạo nên một khung cảnh lãng mạn, mà xuân đến trời trong nắng ấm thì hoa nở khắp nơi, chẳng khác nào tiên cảnh....

Kim Thố vừa đi vừa tán thưởng, trong lòng nghĩ các loại câu, thật muốn hạ bút viết văn đề thơ, ghi lại cảm nhận để cho người khác đọc tác phẩm của nàng mà biết tới cảnh sắc nơi đây.

Đang nghĩ tới Kim Thố du ký nên viết thế nào thì nàng đã nhìn thấy cách đó không xa, Hoắc Tây Du đang đứng dựa vào thân cây ven hồ thả câu.

Được rồi, dù muốn hay không thì cũng phải đối mặt, dũng cảm lên.

Kim Thố tự động viên mình...Thực ra, nàng không hề muốn có nhiều quan hệ với người này.

Nàng thật sự bị hành động xuất bất kỳ ý ném đi của hắn dọa đến xanh mặt, nàng thật không nghĩ tới hắn sẽ làm như vậy, đem một bệnh nhân trọng thương ném đi như ném một bao gạo, mặc dù sau đó cũng tiếp được nàng.

Bởi vì không hiểu hẳn rốt cuộc vì sao lại làm vậy, nên Kim Thố có chút hơi sợ nhưng vì tương lai tốt đẹp của mình, đành phải tự động viên rồi kiên trì tiến lên...

Thấy nàng xuýt hiện, Hoắc Tây Du chỉ ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái rồi tiếp tục tập trung câu cá.

Hắn buồn không hé răng, Kim Thố đành phải tự lập tự cường, bước đến bên gốc cây ngồi xuống.

“Cám ơn.” Suy nghĩ nửa ngày, cũng chỉ có thể bắt đầu bằng sự cảm tạ.

Ngoại trừ việc hắn giúp nàng thay thuốc cho vết thương, cũng bởi vì hắn mang đến cho nàng một tia sáng tự do. Tuy rằng tình hiện tại còn chưa rõ, không xác định được nàng có thật sự có được cuộc sống tự do như mong muốn không, nhưng có thể không phải đối mặt với huynh trưởng cũng đã là quá tốt. Cho nên, nàng thực sự cần phải cảm tạ hắn.

Hoắc Tây Du vẫn không đáp lại, im lìm ngồi ở bên kia như một tượng đá.

Ngoài trừ tiếng công trùng cùng tiếng chim kêu thì không có tiếng động nào khác.

Hắn không mở miệng, một hồi sau, Kim Thố đã có chút thả lỏng liên yên lặng đứng lên, thưởng thức cảnh sắc trước mắt.

“Kỳ thật ca ca hắn không cố ý chửi như vậy”, nàng đột nhiên nói “ người quen biết hắn như vậy hắn cũng biết chỉ cần là việc có liên quan đến ta, hắn liền dễ dàng mất đi lý trí, kỳ thật sau khi hắn bình tĩnh nghĩ lại, sẽ biết hắn đã trách oan người”

Kim Thố thở dài một hơi, bởi vì nhớ tới cuộc sống của mình từ trước tới giờ.

Dù sao thì các đường huynh, tỷ, muội, đệ...hay cô, dì, chú, bác, cậu mợ...thì cũng đến ngày lễ tết mới gặp mặt, mà thân ca ca thì lại khác, quanh năm suốt tháng đều phải đối diện với sự quan tâm quá mức như là...

“Có một lần mừng năm mới, ta bị đau bụng, ca ca lại nghĩ đầu bếp hại độc mưu hại tính mạng ta nên muốn đi báo quan, cho dù ai cản cũng không được, cuối cùng phải kinh động đến quan phụ mẫu địa phương”, nhắc tới chuyện cũ, Kim Thố lại thấy mất mặt.

Năm ấy, mấy vị đường ca cho quá nhiều đồ ăn vặt, nàng dù cẩn thận chỉ ăn mỗi thứ một miếng cũng bị đau bụng, phải đi nhà xí mấy lần.

Nàng đã cố gắng che giấu chuyện thân thể không khỏe, nhưng nhịn quá mức lại làm ồ hôi ứa ra, sắc mặt trở nên trắng bệch, hơn nữa đi nhà xí nhiều lần như vậy cũng làm mọi người khả nghi.

Vì vậy nàng không thể không chế cục diện...

Việc này Hoắc Tây Du là có ấn tượng.

Còn đang ăn no ngủ kỹ sau lễ mừng năm mới, không ngờ mới sáng tinh mơ đã có bệnh nhân bị đau bụng mời đến chẩn trị, nhiều đó thôi đã muốn nổi giận, lại còn muốn hắn chứng minh xem là bệnh nhân bị kê đơn hay là đau bụng vì ăn quá nhiều đồ ăn vặt.

Thật là nghĩ tới liền giận.

“Còn có một lần, ta đi theo các đường tẩu lên núi lễ Phật, kết quả ta vì không cẩn thận mà bị ngã, các đường tẩu biết ca ca lo lắng cho ta nên đã cho người thông báo, thế nhưng ca ca cứ một mực cho rằng có người ra tay ám toán, tưởng rằng có thể bắt ta để vợ vết tài sản của Kim gia”

Lại thở dài, nghĩ đến những chuyện đó, Kim Thố lại thở dài bất lực.

“Khi ta cùng đường tẩu bị bắt ở trong miếu, còn ca ca cho người điều tra ba ngày, xác định không có kẻ bắt cóc mới thả chúng ta ra, cũng từ đó, không một chị dâu nào dám rủ ta cùng ra ngoài”

So với bị thẩm, Kim Thố nghĩ chắc không có người nào bị thẩm muốn chết giống như nàng.

“Cho nên người đừng giận ca ca ta”, nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng chỉ có thể cho hắn kết luận này.

Gió nhẹ thổi qua, chạc cây sần sật lay động, đột nhiên có một con cá lớn nhảy lên trên mặt nước, rồi bùm một tiếng lại chìm xuống hồ, ngoài trừ tiếng côn trùng, tiếng chim kêu...cũng không có tiếng động nào khác.

Dù sao cũng do Kim Bình huấn luyện ra, vì có được những ngày sống bình yên, Kim Thố rất giỏi quan sát ngôn sắc, sau đó lựa chọn phương pháp đối phó tốt nhất/

Nàng cảm giác người đang câu cá kia thoát nhìn thì bình tĩnh nhưng tâm tình thì không tốt lắm, nghĩ đến tiền đồ mờ mịt của mình, nàng biết lúc này không phải là thời cơ tốt để thảo luận.

Kim Thố không tự giác thả lỏng tâm tình, cho tới giờ mọi việc cũng không phải quá tệ, đành phải được chẳng hay chớ nên nàng cũng không nghĩ nữa mà tập trung hưởng thụ không khí an tĩnh, cảnh đẹp trước mắt...

Rõ ràng vừa mới tỉnh lại nhưng đối mặt với phong cảnh như vậy lại thêm bầu không khí yên tĩnh, không biết sao Kim Thố lại thấy buồn ngủ.

Nàng dựa vào gốc cây, ánh mắt thật to chậm rãi, chậm rãi khép lại.

Hoắc Tây Du vẫn không nhúc nhích nhưng nhìn thoáng qua thấy nàng đang ngủ ngon lành còn lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Dù sao bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng.

Lúc này có thể khoái hoạt liên khoái hoạt, cứ mãi nghĩ tới chuyện phiền não sẽ làm ình càng thêm phiền não, chỉ có kẻ ngốc mới làm chuyện như vậy.

Cho nên Kim Thố vẫn cứ thoải mái ngủ.

4. Chương 4

Sau khi tỉnh lại, Kim Thố mới biết trong nhà trúc không chỉ có mình cô và Hoắc Tây Du.

Trong nhà trúc có hai phòng nhỏ khác, một phòng dùng để chứa dược liệu và luyện đang dược, một phòng là của đôi vợ chồng đã được Hoắc Tây Du cứu nên tình nguyện ở lại đây hầu hạ, dọn dẹp vệ sinh và trông coi.

Sau đó, Kim Thố còn biết nơi họ đang ở là căn cứ bí mật của Hoắc Tây Du.

Đây là một khe núi ở gần Kỳ Lai cốc, ít người lui tới, lúc còn trẻ Hoắc Tây Du tình cờ đi ngang qua mà phát hiện ra nơi này, từ đó xây dựng một ngôi nhà trúc ở đây rồi đến xuân thu hằng năm hoặc là khi có chuyện không hài lòng, hắn sẽ trốn đến đây mà tu tâm dưỡng tính, thuận tiện tìm kiếm các dược liệu quý hiếm.

Nếu đã biết bí mật của đối phương mà không có hồi đáp thì có chút không công bằng.

Cho nên Kim Thố dù không tình nguyện cũng chia sẻ bí mật bỏ nhà trốn đi của cô, thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là do tâm hồn mơ mộng lại nghĩ mình có năng lực nên muốn ra ngoài ngao du sơn thủy, tận mắt chứng kiến cảnh đẹp nhân gian, hưởng thụ cảm giác tự do tự tại...

Nàng nói, Hoắc Tây Du gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết cũng không hỏi lại, hoàn toàn không giống như ca ca luôn muốn truy rõ ngọn nguồn của nàng.

Nhưng Kim Thố cũng có thể lý giải, vì

Đây là hắn!

Là Hoắc Tây Du không có tính nhẫn nại, tính tình cũng không tốt, luôn dùng những lời khó nghe để đả thương người, nhưng dù cho sự việc có làm mất hứng thế nào thì cũng nghiêm mặt, yên lặng...

Tôn trọng người khác vô điều kiện, đương nhiên cũng có thể hiểu là do không nhẫn nại, lười quản chuyện của người khác. Nói tóm lại, chỉ cần đối phương không chủ động nói ra thì sẽ không truy hỏi, đây là thói quen làm cho người ta thật uất ức.

Tính cách như vậy, có lẽ không phải là người bộc lộ sự quan tâm ôn nhu, không soi mói tâm tư của người khác nhưng tuyệt đối là tin cậy được, đáng giá để người khác kết giao bằng hữu.

Lại đến sau này, Kim Thố mới biết vì quen đi tìm dược liệu mà Hoắc Tây Du rất biết các kỹ năng sống dã ngoại, có thể nói là cao thủ, lập tức làm cho nàng ngưỡng mộ hẳn không thôi, giống như nước sông chảy mãi không ngừng, nhìn không được muốn hưởng hẳn thỉnh giáo các khả năng sẽ xảy ra và phương thức giải quyết thế nào.

Mà tại đây được ăn không ít kỳ trân dị thảo, ngay cả gia cầm cũng được ăn không ít, theo thói quen quan sát, Kim Thố từ từ nhận thấy cái người nói năng chua ngoa kia thật ra là tâm đầu hủ, từ nay về sau nàng có thể sống ở đây như cá gặp nước rồi.

Câu cá, nàng muốn học.

Hái rau dại, nàng muốn học.

Đặt bẫy thú, nàng muốn học.

Đúng vậy, trước mắt nàng quả thật chỉ có tay trái là sử dụng được nhưng nàng thực dụng tâm quan sát, học tập, cố gắng ghi nhớ.

Về phần thực hành thì..... Còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian.

Đợi khi cánh tay bị thương khỏi hẳn, đi khắp đại giang nam bắc thì nàng còn sợ không có cơ hội thực hành sao?

Trước mắt, cái gì có thể học liền học rồi tính sau, cho nên việc đi hái dược liệu cũng vậy, coi như là phòng khi cần đến, nàng cũng muốn đi cùng...Đáp án ban đầu là không được.

Các việc khác cũng giống nhau là không được, không được, toàn bộ đều không được.

Nhưng nếu đã biết hẳn nói năng chua ngoa mà tâm đầu hủ thì đối phó hẳn cũng không cần nhiều phương thức, chỉ cần giả bộ đáng thương liếc mắt nhìn hẳn một cái, sau đó lại đáng thương cúi đầu, ra vẻ cô đơn, tội nghiệp, tiếp theo, hẳn tự nhiên sẽ thay đổi chủ ý.

Giống như trước mắt.

“Ta đến vùng chung quanh để tìm xem có thảo dược gì có thể sử dụng được không, người đi theo làm gì?”, Hoắc Tây Du trừng nàng, nói.

Kim Thố không lên tiếng, chỉ đáng thương nhìn chằm chằm mũi chân trước mặt.

“Thích đi thì cùng đi”, Hoắc Tây Du thực khó chịu nói “ đến lúc mệt thì dừng hi vọng ta sẽ công người về”

Kim Thố không dám lộ ra sắc mặt vui mừng, chỉ có thể chạy nhanh gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được, tiếp theo cầm lấy cái túi mà ách thắm đã may giúp nàng, vui vẻ đi theo sát bên.

Con hổ giấy này thật rất dễ thu phục nha!

Tự mua dây buộc mình, đây chính là cảm giác lúc này của Hoắc Tây Du.

Hắn tự nói là bắt Kim Thố đi để trả thù Kim Bình, làm cho cái tên thương yêu muội muội đến phát cuồng kia nếm mùi đau khổ. Đây mục đích duy nhất của hắn, tuyệt đối là vậy, không có gì khác.

Tức giận Kim Bình, tức giận cái tên cuồng luyện muội muội kia nên mới nghĩ biện pháp tách họ ra...Ý niệm này xuất hiện trong đầu, là hắn nghiêm túc, kiên quyết không thừa nhận lý do nào khác

Trả thù!

Hắn hết thấy đều là vì muốn chọc giận Kim Bình, trả thù Kim Bình lên án oan hắn, cho nên mới mang muội muội yêu quý của hắn đi. Chỉ có như thế.

Nhưng.....

Qua một thời gian, Hoắc Tây Du bắt đầu hoài nghi có phải mình mang về không phải là một cô nương mà thật ra là một con khỉ nhỏ?

Nàng rõ ràng là bệnh nhân đang bị trọng thương, sao còn hoạt bát hiếu động đến mức này?

Câu cá, nàng muốn cùng.

Hái rau dại, nàng muốn cùng.

Hỏi nàng cái gì, nàng cũng nói đẹp, vẻ mặt còn rất vui vẻ.

Nàng nói ở trong phòng mãi nên nhàm chán, đi ra ngoài dạo chơi sẽ tốt cho sức khỏe hơn là cứ nằm lì trong phòng.

Hắn cũng nghĩ như vậy, nói như vậy cũng là có để ý...Hắn một lần kiên quyết phủ nhận, tuyệt đối không phải vì bộ dáng đáng thương của nàng làm cho người ta không đành lòng.

Cũng tuyệt đối không phải bởi vì hắn liên tưởng đến hành vi của Kim Bình, nàng trước kia ở Kim gia làm sao mà trải qua những áp lực như vậy, còn bởi vì tính quật khởi mà tâm sinh ra đồng tình.

Hắn chính là lấy tư cách của một đại phu chuyên nghiệp nên mới cho phép nàng đi ra ngoài nhiều một chút để hít thở không khí, rèn luyện thể lực...

Nhưng đặt bấy sẵn thú mà nàng cũng muốn làm cùng, rốt cuộc còn có cái gì muốn cùng làm nữa?

Đây không phải là hắn áp đặt, nhưng không phải nữ hài tử đều là nhu thuận văn tĩnh, thẹn thùng hướng nội sao?

Nhớ lại trước kia Kim Bình đã khoa trương khoe khoang muối muối hắn bên ngoài xinh đẹp mà nội tâm sâu sắc, ôn nhu, hiểu chuyện...có mà ba hoa chích chòe, chưa từng nghe nói nàng tràn đầy hiếu kỳ, thể lực hơn người...

Trước hết, phải biết rằng nàng đang là bệnh nhân cần phải dưỡng thương, cánh tay bị gãy kia cần phải tĩnh dưỡng để chờ phục hồi, khí huyết cũng cần phải điều dưỡng vì ngày đó ngã từ trên cao xuống...Dù hắn đã kê đơn, giúp nàng lưu thông khí huyết nhưng cũng không phải là tiên đơn.

Nhìn nàng dùng một tay nướng khoai lang hay cố bắt một con trùng nhỏ để câu cá...Nàng là một cô nương gia như thế nào lại không sợ sâu, không ngại bẩn?

Còn thể lực?

Nhớ lại mấy ngày qua, nàng chơi đùa khắp nơi, theo hắn lên núi, chạy loạn khắp nơi, làm cho Hoắc Tây Du nhìn không được cảm thấy buồn bực.

Là con khỉ nhỏ sao?

Nếu không, sao tràn đầy sức sống như vậy?

Bảo bồi muối muối của Kim Bình đương nhiên không phải là con khỉ nhỏ.

Vẫn là một bệnh nhân đang cần dưỡng thương, vấn đề lại quay lại từ đầu: nàng ở Kim gia rốt cuộc là làm thế nào để qua ngày?

Chính mắt chứng kiến Kim Bình không phân biệt được phải trái, Hoắc Tây Du rất muốn biết chuyện này.

Hết thấy hắn đều nhìn thấy, nàng ra ngoài thì giống như sinh long hoạt hổ mà khi về nhà thì lại giống điều trùng. Ấm ỹ nói muốn cùng hắn ra ngoài hái thuốc, nói muốn học tập kinh nghiệm...nhưng vừa về nhà không lâu, hắn vừa mới xem tình trạng cánh tay bị gãy của nàng thế nào thì nàng đã dựa lưng vào ghế mà ngủ.

Cho nên, có thể nói nàng là con khỉ nhỏ dưới lột một cô nương a!

Nếu thể lực của nàng là nhờ hoành cảnh mới mẻ mà có thì có thể thấy thiên kim tiểu thư của Kim gia này hẳn là không phải đã trải qua cuộc sống hài lòng, như ý.

Vật cực tất phản.

Lúc này, Hoắc Tây Du có thể hiểu được nàng vì buồn bực đến cực hạn nên mới trốn nhà bỏ đi, chỉ là âm kém dương sai cho nên lúc này nàng đang dưỡng thương ở bên cạnh hắn.

Như vậy, nàng khi nào phải đi?

Hoắc Tây Du biết nàng nhất định sẽ đi, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Đương nhiên, hắn lại một lần phủ nhận, hắn cũng không phải là một người đa sầu đa cảm, hiểu biết về nàng cũng là do sự tình kia xảy ra, làm cho người ta liếc mắt một cái liền hiểu được.

Cũng chính vì người sáng suốt nhìn một cái liền hiểu được, cho nên hắn mới kết luận là nàng sẽ rời đi, chỉ là chưa đoán ra là lúc nào.

Không phải vì hắn lo lắng cho cô nương gia như nàng một mình ra ngoài, làm sao có thể tự chăm sóc ỉn hay là nếu có vấn đề gì xảy ra, hắn làm sao ăn nói với Kim gia. Tuyệt đối không phải.

“A! Ta đang ngủ sao?” Kim Thố đang ngực gục đột nhiên bừng tỉnh.

“Đau?” cởi bỏ mảnh vải bằng cánh tay bị gãy của nàng, Hoắc Tây Du lãnh đạm hỏi.

Kim Thố bị băng gesso một tháng, nay đột nhiên thấy cánh tay phải được tự do liền duỗi thẳng cánh tay, nói “dạ, có một chút...nha”

Không chỉ là có một chút!

Cơ bắp bị xơ cứng, chẳng những không chút khí lực mà khi duỗi thẳng sẽ làm đau đến muốn la làng, không phải chỉ có một chút là xong.

“Đây là bình thường.” Hoắc Tây Du cũng biết nàng không khỏe, giải thích “lúc trước vì muốn cho đoạn xương bị gãy kia thuận lợi phục hồi cho nên phải băng lại, cố định một thời gian lâu như vậy, cơ đều đã cứng, không đau mới là lạ”

“.....” Là như vậy sao? Kim Thố có chút chút hoài nghi.

“Thử động động đầu ngón tay”, Hoắc Tây Du ra lệnh.

Kim Thố nghe lời, nhúc nhích năm đầu ngón tay, có chút khó khăn nhưng cố gắng cũng được.

“Năm tay.” Hoắc Tây Du lại hạ lệnh.

Lần này phải dùng sức nhiều hơn nhưng cũng không làm khó được Kim Thố.

“Thành công.” Hoắc Tây Du tuyên bố: “Kế tiếp chỉ cần vận động các cơ bắp và hoạt động các đầu ngón tay, qua một thời gian, cánh tay sẽ phục hồi như cũ.

Nàng có nên nói một câu “tạ chủ long ân?”

Kim Thố nghĩ nghĩ, cuối cùng chỉ có thể gật gật đầu, ứng thanh: “Nha.”

Hoắc Tây Du cũng chưa nói cái gì.

Hắn mà nói chắc chắn sẽ cường điệu rằng cứu người là chức phận của hắn, đưa Phật đưa đến Tây thiên, dù sao cũng là chuyên môn của hắn, lại do hắn bó xương cho nên hắn sẽ phụ trách tới cùng.

Cho nên, hắn cũng không phải vì Kim gia hoặc là vì lý do nào khác mà kéo dài thời gian, cũng không vì có lý do hợp lý để lưu người ở lại mà thả dài một hơi nhẹ nhõm.

Thật sự, hắn không có.

Rơi vào thế khó xử, Quân Tam Quốc thường nói lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt.

Thời điểm Kim Bình tới cửa cầu cứu, hắn tưởng Kim Thố muội muội bị đạo tặc bắt cóc, tuy rằng không có bị ảnh hưởng bởi tình cảm của hắn nhưng căn cứ vào tình nghĩa huynh đệ, hơn nữa cũng hợp tính với Kim Thố, cho nên hắn cũng tràn đầy cảm phần, cho đến khi hắn biết được kẻ bắt cóc lại là Hoắc Tây Du.

Điều này sao có thể?!

Ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu Quân Tam Quốc là chuyện này không có khả năng xảy ra.

Đặc biệt khi Kim Bình phẫn nộ lên án Hoắc Tây Du lòng lang dạ thú, vì muốn bắt cóc Kim Thố muội muội đáng yêu của hắn mà tâm kế độc ác, còn lợi dụng nhược điểm của hắn để bắt Kim Thố muội muội đi. Sau đó lại tiếp tục lải nhải, riêng từ ác độc cũng đếm được một trăm lẻ tám lần.

Làm ơn đi!

Là đang nói tới Hoắc Tây Du miệng lưỡi chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, là huynh đệ bao nhiêu năm nay của bọn hần nha!

Quen biết nhau cũng hơn hai mươi năm, trừ bỏ thời gian phải tập nghệ riêng thì từ nhỏ bọn hần luôn ở cùng nhau, cùng đi chơi khắp nơi, người khác có thể không hiểu nhưng bọn hần là huynh đệ mà còn không hiểu nhau sao?

Tây Du ngoài trừ y thuật cao thâm thì không có tính nhẫn nại, tính tình cũng có vẻ không tốt...

Tuy rằng bộ dáng cũng tuấn mỹ nhưng đáng tiếc nói chuyện chua ngoa nên đối với người ngoài thật không dễ dàng thân cận, nhưng trên thực tế nếu quen biết nhau một thời gian sẽ hiểu trong Đồng Thành tứ thiếu bọn họ, người trọng tình nghĩa lại dễ mềm lòng nhất chính là hần.

Một người như vậy, Quần Tam Quốc nghĩ thế nào cũng không tin kẻ mang tội ác tày trời trong miệng Kim Bình kia là huynh đệ Hoắc Tây Du của bọn họ.

Hơn nữa chỉ cần nghĩ tới sự yêu thương, quan tâm muội muội quá mức bình thường của Kim Bình, Quần Tam Quốc liền tự nhiên không thèm để ý tới sự lên án gay gắt của hần.

Hai bên đều là huynh đệ thân thiết, cho nên đối với chuyện Kim Thố muội muội bị bắt cóc, hần tốt nhất là không nên liên lụy vào.

Nhưng Tiểu Thố muội tử đúng là do Hoắc Tây Du mang đi, còn cố tình bị Kim Bình làm cho lớn chuyện nên Hoắc gia cũng biết con họ bắt cóc khuê nữ nhà người ta, hơn bà cố của Hoắc Tây Du lại đang bệnh nặng, Hoắc lão gia nói chỉ sợ thời gian không còn nhiều, bởi vậy đã lên tiếng nhờ hần hỗ trợ tìm người.

Đến lúc này, hần còn từ chối được sao?

Cho nên, dùng tất cả các mối quan hệ, cuối cùng hần cũng tìm ra chỗ bọn họ ẩn thân, hần đành phải lên đường.

Sau đó.....

Hần ngay tại nơi này.

Quần Tam Quốc xấu hổ đứng yên ngoài phòng, bởi vì trong đầu toàn là tiếng thở dốc quý dị nên lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Hảo nhanh.”

“Đau.....” âm thanh tinh tế, lại thấp giọng “ Tây Du ca, bắt thành”

“Nhẫn nhẫn.”

“Không được, đau quá.”

“Thật chặt, lại thích ứng một lát.”

“Này bắt thành.”

.....

Quần Tam Quốc không nói gì.

Trong phòng thỉnh thoảng truyền ra âm thanh làm cho trẻ con nghe thấy phải đỏ mặt, lần đầu trong đời, Quần Tam Quốc cảm thấy ghét khả năng nghe tốt của người tập võ, không nghĩ tới hần gặp phải trường hợp xấu hổ này.

Này, này..... Này cũng quá xấu hổ !

Quần Tam Quốc sắc mặt không ngừng chuyển từ trắng sang xanh, trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn là Tây Du và Kim Thố muội muội lại phát triển thành quan hệ như vậy.

Hần là quan hệ như vậy?

Dù sao cũng không nghe tiếng thét chói tai hay âm thanh kháng cự, đây là nam nữ tình đầu ý hợp hoan ái với nhau, không có lầm, nhưng rốt cuộc là đã phát sinh chuyện này vào lúc nào?

Quản Tam Quốc nhớ lại, dù cố nghĩ thật kỹ cũng không nhớ rõ trước kia Hoắc Tây Du có quan tâm đặc biệt tới Tiểu Thổ...Hay là...Bọn họ cố tình che giấu mọi người, ở nơi bí mật mới thể hiện tình cảm?

Hay là tình yêu đến nhanh và mạnh như bão táp làm cho người ta không ngăn được?

Tình cảnh xấu hổ làm cho Quản Tam Quốc suy nghĩ hỗn loạn, nên im lặng chờ cho trong phòng xong việc hay là làm quỷ phá rối chuyện tốt của người khác...nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng quyết định lui ra sau, chờ xong việc rồi nói.

Nhưng khi gặp xui thì ăn trứng cũng mắc xương, Quản Tam Quốc vừa mới hạ quyết tâm lui ra thì đập phải một cành cây khô làm vang lên tiếng gậy, tuy rằng không lớn nhưng cũng đủ ột người có luyện công như Hoắc Tây Du nghe được.

“Ai?”

Nghe tiếng hỏi, Quản Tam Quốc bất đắc dĩ lên tiếng “ là ta”

“Tam Quốc?”

“Tam Quốc ca ca?”

Nghe âm thanh kinh ngạc đồng thời la lên, Quản Tam Quốc vẻ mặt xấu hổ, nhận lỗi “ thật có lỗi, đã quấy rầy chuyện tốt của các người, ta sẽ quay lại sau”

“Chuyện tốt gì?” Hoắc Tây Du nghi ngờ.

Quản Tam Quốc nghe âm thanh nghi vấn cùng với sự di chuyển, vội vàng ngăn lại “ Tây Du, người bây giờ đi ra thì không tốt lắm đâu”

Cửa trúc đột nhiên mở ra, Quản Tam Quốc vội quay mặt đi, không dám nhìn thẳng lại nghe Hoắc Tây Du hỏi “ làm sao mà không tốt”

Huynh đệ cứ trong tình trạng như vậy mà đi ra gặp người khác?

“Huynh đệ dù thế nào, người cũng nên quan tâm đến suy nghĩ của Kim Thổ một chút”, Quản Tam Quốc vẫn tiếp tục nhìn sang chỗ khác.

“Tam Quốc ca ca người đang nói cái gì nha?” Trong phòng Kim Thổ tò mò hỏi.

Nghe tiếng của Kim Thổ, nhớ tới câu phi lễ chớ nhìn, Quản Tam Quốc càng không dám nhìn về phía cửa, chỉ sợ lại nhìn thấy hình ảnh gì đó không nên xem.

Khuôn mặt tràn đầy sự xấu hổ, khổ sở mở miệng “ ta, ta không phải cố ý chọn lúc này mà đến, các người cũng hiểu là ta nhận sự ủy thác của người khác, phải làm việc, ta kỳ thật...thật sự ta không nghĩ sẽ gặp phải trường hợp này..”

A di đà phật, a di đà phật, sắc tức là không, không tức là sắc.....

Quản Tam Quốc biết được mình đang nói năng lộn xộn, đành phải tự trấn tĩnh, một lần lại một lần

“Có thể mặc quần áo trước rồi nói chuyện không?”, hấn yêu cầu.

“Người phát ngôn cái gì?”, lời nói không đầu không đuôi, nghe khó hiểu của hấn làm cho Hoắc Tây Du tức giận hỏi “ ai không mặc quần áo?”

Thật muốn hấn nói trắng ra sao?

“Chẳng lẽ là ta sao?” Quản Tam Quốc cũng tức giận.

“Vậy không lẽ là ta sao?” Hoắc Tây Du so với hấn càng tức giận.

Cái ngữ khí không kiên nhẫn này, Quản Tam Quốc đã quá quen thuộc, mỗi khi Hoắc Tây Du nhận định “ đáp án liền rõ ràng”, “đừng nháo”...hấn đều toát ra ngữ khí như vậy.

Thật là hiểu lầm sao?

Quản Tam Quốc có chút chần chờ, nhưng cũng từ từ quay đầu lại, đang khẩn trương sợ phải nhìn thấy cảnh không hay thì lại thấy Hoắc Tây Du quần áo chỉnh tề.

“Tam Quốc ca ca, rốt cuộc là sao ?” Kim Thố cũng không kiên nhẫn nổi với những lời không đầu không đuôi của hắn.

Quản Tam Quốc nhìn vào trong phòng thấy Kim Thố đang ngồi trước bàn trúc, tuy rằng mắt hơi ươn, hai má đỏ bừng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, cánh tay phải còn đặt trên bàn, tư thế có chút vụng vẹo... Nhưng quần áo vẫn đoan trang chỉnh tề, không giống như là đang làm chuyện gì gì đó...

“Nàng đây là?” Quản Tam Quốc cố gắng thu thập tin tức.

“Nàng bị gãy một cánh tay, vừa mới dưỡng thương xong nhưng cần phải tập luyện thì mới có thể phục hồi như cũ”, Hoắc Tây Du giải thích.

Kim Thố đáng thương hề hề bổ sung nói: “Tây Du ca ca nói muốn thừa dịp vết thương vừa khỏi nên tập luyện, nếu để kéo dài thì có muốn cứu cũng cứu không được”

Trước đây, Kim Thố chưa từng nghĩ chỉ co duỗi cánh tay đơn giản như vậy nhưng lại làm phiền người khác.

Cánh tay được băng cố định hơn một tháng, cho dù một ngày được mở ra để đổi được hai lần, nhưng mỗi lần đổi được đều rất cẩn thận, không dám để nàng động đến vết thương.

Lúc này tuy đã dưỡng thương tốt, nhưng cơ thể mỗi người lại khác nhau, nàng co duỗi các đốt ngón tay cũng rất khó khăn, phải nhờ Hoắc Tây Du hỗ trợ, chậm rãi kéo thẳng tay nàng, mới làm cho cánh tay của nàng duỗi thẳng ra được, tuy nhiên động tác vẫn chưa linh hoạt lắm.

Quản Tam Quốc là người tập võ đương nhiên đối với việc xử trí các vết thương gãy xương cũng có chút hiểu biết, nghe bọn họ nói vậy, cũng hiểu được là chuyện bọn họ đang làm với chuyện mà hắn tưởng tượng cách xa nhau một trời một vực. Đúng là đã hiểu lầm.

Nhưng không trọng yếu! Chỉ cần không nói ra, kia một chút cũng không trọng yếu!

Để cho chuyện hiểu lầm đáng sợ này không có ai biết, để gió cuốn đi, để gió cuốn đi...

“Nói nhảm thôi”, Quản Tam Quốc nói xong liền trực tiếp đi vào chủ đề chính “ta nghĩ các người đã biết ta vì sao đến đây, chắc không cần ta phải nhiều lời chứ?”

Niềm vui vì xa quê gặp được bạn tốt hoàn toàn bay biến

Kim Thố vẻ mặt suy sụp.

Tha hương ngộ bạn cố tri kinh hỉ toàn bộ mất đi mà đi.

Hoắc Tây Du sắc mặt đồng dạng trầm xuống.

Không cần nhiều lời, bọn họ cũng biết có người sẽ tìm cứu binh đến tìm người.

Người nọ không cần nói cũng biết chắc chắn là Kim Bình.

5. Chương 5

Tiếng ầm ầm vang lên...

Tiếp theo tiếng sấm là mưa to trút xuống, bên trong ngôi miếu đổ

Hai mắt tròn vo của Kim Thố di chuyển liên hồi, xác định Quản Tam Quốc ra ngoài chưa về, Hoắc Tây Du thì đang ở bên cạnh lui cui nhóm lửa.

Ban ngày lo lên đường, nàng vẫn chưa có cơ hội nói chuyện riêng với Hoắc Tây Du, trận mưa to này đến thật đúng lúc, quả là ông trời tạo cơ hội.

Vận may chính là sấm chớp liên tục, mưa to như trút, làm cho ba người bọn họ phải tá túc trong ngôi miếu sơn thần đổ nát một đêm.

May mắn hơn nữa là Quản Tam Quốc tình nguyện ra ngoài kiếm củi để đốt lửa sưởi ấm, làm cho nàng và Hoắc Tây Du cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Lại nhìn nhìn bốn phía chung quanh...

“Tây Du ca ca.” Nàng cố gắng nói thật nhỏ “ ta biết Hoắc bà bà bệnh nặng làm cho người lo lắng, người nhất định rất nôn nóng trở về để nhìn bà”

Chuyện này đã mất quan đánh không đánh thắng được Quản Tam Quốc.

Tuy rằng trong Đồng Thành tứ thiếu, sẽ không có người đánh thắng tên võ si Quản Tam Quốc nhưng Hoắc bà bà bị bệnh nặng, Hoắc Tây Du là nhất mạch đơn truyền lại được bà nội hết mực yêu thương...nên chắc hẳn rất muốn nhanh trở về nhìn bà...

Nhưng dù là như vậy, Kinh Thổ vẫn có vẻ xấu hổ.

Nàng đã lập chí ngao du bốn bể, viết một quyển Kim Thổ du ký, cũng không dễ dàng mới có thể rời nhà ra đi, trốn được huynh trưởng quan tâm thái quá, có cơ hội hoàn thành giấc mộng.

Thời điểm nàng bị thương, đã nghĩ là mọi chuyện đã chấm dứt, sẽ bị ca ca bắt quay trở về nhưng không nghĩ tới ông trời lại giúp nàng một phen. Hoắc Tây Du với huynh trưởng bất hòa, nhất thời tức giận mà bắt nàng đi, làm cho vết thương của nàng có người chăm sóc mà cũng tạo thêm cho nàng một cơ hội.

Trong thời gian dưỡng thương, nàng đối với tính tình của Hoắc Tây Du cũng có hiểu biết, biết hẳn khẩu xà tâm phật, cũng không phải là người không thể thương lượng.

Cho nên nàng vẫn tính sẽ tìm hội nói với hắn, có thể rời đi, để cho nàng tiếp tục kế hoạch bị gián đoạn, hoàn thành giấc mộng...Nàng dự tính như vậy, nhưng sự tình lại phát triển thành...

Nhưng thế nào dự đoán được đâu?

Nghĩ rằng mọi chuyện đang tiến triển thuận lợi, đột nhiên Quản Tam Quốc xuất hiện, đương nhiên là do huynh trưởng nàng nhờ vả, không ngờ cũng đồng thời mang tới tin tức bà nội của Hoắc Tây Du bệnh nặng.

Nếu như là ủy thác của ca ca nàng, nàng có thể cá...cá rằng Hoắc Tây Du vì còn tức giận nên sẽ vẫn giữ lại nàng...đương nhiên xác suất đúng là khá thấp.

Bất luận là Hoắc Tây Du chưa nguôi cơn giận, muốn động thủ thì cũng không phải là đối thủ của võ si Quản Tam Quốc, cho nên nếu cá thì chỉ có thể đoán là Hoắc Tây Du vì chưa nuốt được cơn tức, nên sẽ giúp nàng bỏ chạy lấy người.

Hy vọng phi thường xa vời, nhưng vẫn phải luôn luôn hi vọng!

Nhưng chuyện bà nội bị bệnh nặng làm rối loạn tâm thần của Hoắc Tây Du, làm cho nàng không có cơ hội nói chuyện, chỉ có thể đi theo cùng...Nhưng nàng không muốn cứ như vậy mà ngoan ngoãn bó tay chịu trói nhà.

“Ta lúc trước có nói với người về giấc mộng của ta”, không biết Quản Tam Quốc khi nào quay trở lại, Kim Thổ không còn thời gian để do dự nên phải nói thật nhanh “ ta sẽ rời nhà đi, ngoại trừ ca ca làm cho ta thổ không nổi, còn bởi vì ta muốn dạo chơi khắp nơi, viết một cuốn du ký”

Nhúu mày, Hoắc Tây Du có chút ngoài ý muốn Tiểu Thổ thế nhưng lại cho thời điểm này để tâm sự với hắn, tán gẫu về giấc mộng của nàng.

“Cho nên ta không thể trở về!” Kim Thổ đưa ra kết luận “ Tây Du ca ca, việc này đối với ta rất quan trọng, ta nhất định phải tìm cơ hội để rời đi, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất”

Hoắc Tây Du vẫn im lặng, ra vẻ hắn đã hiểu ý tứ của nàng.

Một lúc sau hắn mới lên tiếng “ người đang nói cho ta biết người muốn biến giấc mộng thành hiện thực nên muốn ta đồng ý với người, thừa dịp Tam Quốc không có ở đây mà để người rời đi?”

Gật đầu, Kim Thố ra sức gật đầu, cảm thấy hần thật sự là tri kỷ của nàng, vừa nói đã hiểu được.

Không ngờ, Hoắc Tây Du tiếp theo lại nói “ người cảm thấy đang trong đêm tối, trời lại nổi giông bão, ta sẽ để ột nữ hài tử đi loạn trong núi sao?”

Kim Thố nghen nghen, không có nghĩ tới sự an nguy, trong đầu cũng vì câu nói của hần mà lạnh lạnh...

Nàng có thói quen nhìn sắc mặt người khá để đoán ý, cho nên theo lời hần nói thì nàng đoán được hần sẽ không trơ mắt nhìn nàng rời đi.

Há mồm, nàng muốn nói gì đó, nhưng có thể nói cái gì?

Trời quả thật đã rất tối, bên ngoài còn vang lên tiếng sấm ù ù, tiếng mưa như trút, lúc này mà nàng rời đi, một thân một mình trong núi vào lúc này quả thật không phải là hành động khôn ngoan.

Nhưng nàng cứ như vậy im lặng, cái gì cũng không nói sao?

Giấc mộng ngao du thiên hạ, giấc mộng viết thành cuốn sách Kim Thố du ký của nàng...nếu lúc này không nghĩ biện pháp, ngoan ngoãn trở về nhà thì sau này nàng muốn bỏ trốn thành công còn khó hơn lên trời.

Hoắc Tây Du nhìn nàng giống cá bị mắc câu, há miệng, giống như muốn nói gì đó mà lại không thốt lên lời, không hiểu sao lửa giận trong lòng lại giảm đi phân nửa.

“Kim Bình sẽ không đối với ngươi như thế nào.” khơi khơi ngọn lửa cho nó cháy bùng lên, hần an ủi

“.....” Nàng không buồn hé răng, bộ dáng rất là cô đơn.

“Hần có tức giận, cũng chỉ đối với ta, về sau ta với Tam Quốc và Thủy Hử sẽ nói rõ, làm cho bọn họ khi xuất môn sẽ mang người theo cùng, sự tình sẽ không quá tệ”, Hoắc Tây Du giải thích, nhưng trong lòng lại cường điệu rằng hần chỉ là tùy tiện an ủi, tuyệt không vì nàng mà tính toán cái gì.

Kim Thố nghe vậy lại càng ử rử, nói nhỏ nói:“Ngươi không rõ.”

Hoắc Tây Du ngắm nàng liếc mắt một cái.

“Ta năm nay mười tám.” Nàng nói.

“Lại như thế nào?”

“Bởi vì ca ca luyện tiếu ta lại ở giữa gây khó dễ, cho nên ta mới ở nhà thêm hai năm, nếu không từ hai năm trước đã có bà mai tìm tới cửa”

Nếu nàng không nói, hần cũng quên mất bình thường các cô nương mười lăm, mười sáu tuổi đều đã thành thân, mười bảy tuổi đã xem là chậm huống chi là mười tám tuổi”

“Phụ thân thường nói ca ca làm vậy sẽ hại ta”, Kim Thố thở dài, ưu tư nói “ bởi vì cho dù là đối tượng nào, ca ca đều có ý kiến, bởi móc một đồng tặc của họ để từ chối, còn quay sang trách cứ phụ thân, nói Kim gia chúng ta không phải không nuôi nổi một nữ nhi, sao có thể tùy tiện gả trưởng nữ ột a miêu, a cầu nào đó, gần đây bọn họ còn vì chuyện này mà tranh cãi ầm ĩ”

Quả thật, mười tám tuổi đã bị cho là lỡ thì, nhưng dù nàng đã nói rõ, Hoắc Tây Du cũng không tưởng tượng ra được bộ dáng tiểu nha đầu trước mắt biến thành vợ, biến thành mẹ thì thế nào...

Hoắc Tây Du cho dù không muốn thừa nhận nhưng cũng đồng tình với Kim Bình, không thể vì nhất định phải thành thân mà tùy tiện gả nàng cho ai đó được, bởi vì nàng rõ ràng chính là hình dáng của một tiểu nha đầu a!

“Ngươi rất muốn lập gia đình sao?” nghĩ nửa ngày, Hoắc Tây Du lại đưa ra nghi vấn này.

“Vấn đề không phải vậy”, Kim Thố ai oán liếc hần một cái.

“Cho nên là?” Hoắc Tây Du nguyên nghe rõ ràng.

“Vấn đề là, nếu ta không nhanh rời đi để thực hiện giấc mộng của mình, đợi đến khi phụ thân và ca ca ta tranh cãi xong, tìm được đối tượng bọn họ hài lòng, đem ta gả đi, ta càng khôn có cơ hội ngao du ngũ hồ tứ hải, vậy thì làm sao có thể viết Kim Thố du ký”, nàng uể oải nói.

Hoắc Tây Du không tiếp lời, bởi vì cũng không biết có thể nói cái gì.

Ánh lửa chiếu xuống, làm bộ dáng linh lợi của nàng có chút mờ lung, yếu đuối lại bất lực, Hoắc Tây Du đột nhiên hiểu được vì sao Kim Bình không bỏ được muội muội này.

Hắn nghĩ, nếu hắn có một muội muội linh lợi, xinh xắn như Tiểu Thổ muội tử, cho dù không quá mức như Kim Bình thì cũng có kiểu huynh trưởng bảo vệ đi.

“Tây Du ca ca, ngươi có giấc mộng không?” Kim Thổ đột nhiên hỏi.

Hoắc Tây Du lại nhìn nàng một cái.

Chỉ thấy nàng thấp giọng lại nói: “Vậy ngươi biết cảm giác giấc mộng ở phía trước lại vĩnh viễn không thể thực hiện sao?”

Vấn đề này, Hoắc Tây Du rất khó cho nàng đáp án.

“Các ngươi là nam nhân thật tốt”, nàng ca thán, thở dài thật mạnh, đáng thương than thở “nếu ta cũng là nam nhân thì sẽ không gặp những vấn đề này”

Trực giác nhíu mi, bởi vì Hoắc Tây Du rất khó tưởng tượng, Tiểu Thổ muội tử biến thành Tiểu Thổ đệ đệ.

Nhìn nàng vẻ mặt tuyệt vọng, uể oải, bộ dáng lại cô đơn, đau thương, Hoắc Tây Du dù không nói gì nhưng trong lòng cảm thấy đồng tình.

Nhưng chỉ là đồng tình.

Nếu không, hắn còn có thể như thế nào?

Vốn tưởng rằng sắp thành lại bại là chuyện tệ nhất trong đời người, tình thế không có khả năng lại càng tệ hơn.

Nhưng Kim Thổ sai lầm rồi, nàng biết sai lầm rồi.

Nguyên bản còn âm thầm may mắn, bởi vì huynh trưởng Kim Bình đi tìm vợ bên ngoài chưa về, đối mặt với phụ thân dễ hơn so với một người lúc nào cũng bộc lộ thâm tình thái quá.

Nhưng dù thế nào cũng không nghĩ ra lão cha lợi dụng lúc trưởng tử không có ở nhà, là thời cơ tốt để lão thể hiện thâm tình với nàng, liền tuyên bố việc hôn nhân của nàng.

Vì hai người bọn họ vẫn bất đồng ý kiến trong việc chung thân đại sự của nàng, mà sự việc đã kéo dài hai năm, bây giờ cứ vậy mà tiến hành?

Cứ vậy mà đính ước?

Đối tượng cũng không phải ai khác mà là Hoắc Tây Du.

Đối với lão cha mà nói thì tên hôn tương này làm bại hoại danh tiết của bảo bối Kim gia, bắt hắn phụ trách cũng là quá tiện nghi cho hắn.

Thời điểm nghe lão cha công bố tin này, Kim Thổ cảm thấy choáng váng, đầu như nổ đầy hoa, kinh ngạc đến suýt rớt cằm nhưng nháy mắt lại cảm thấy chưa chắc là không tốt... Nàng không biết tại sao, nhưng tin rằng Hoắc Tây Du sẽ không để cho chuyện tình vợ vẫn như vậy xảy ra.

Nhưng nàng lại một lần nữa sai lầm rồi!

Hoắc Tây Du chẳng những cho phép chuyện này phát sinh mà còn lập tức đồng ý, làm người lớn hai nhà rất vui liền nhanh tay thu xếp chuyện vui này.

Chuyện này nhất định có quỷ!

Kim Thổ hoài nghi lão cha mình đã gây áp lực cho Hoắc gia gì đó, làm cho người ta không thể không cưới nàng. Dù sao lão thái thái của Hoắc gia cũng đang bệnh nặng, thời điểm này phải tập trung lo chăm sóc chứ tâm trí đâu mà lo chuyện đám cưới?

Không ngờ, kết quả nàng hỏi được lại là vì lão thái thái bị bệnh nên Hoắc lão bá mới tính xung hỉ, vừa thấy lão cha mình đến nhà nói chuyện, hợp ý hợp tình thế là hai người liền quyết định cuộc hôn nhân này.

Vậy còn Hoắc Tây Du đâu?

Hoắc Tây Du cũng chưa ý kiến sao?

Hôn kỳ càng tới gần, Kim Thố càng thấy lo lắng, trong lòng cảm thấy Hoắc Tây Du chịu nhiều thua thiệt.

Dù sao đối với hắn mà nói, nàng thật sự chính là một tai nạn từ trên trời rơi xuống, hắn từ đầu tới cuối chỉ sai là đã làm người tốt, vì tình nghĩa mà không thể không để ý, lại bị gán cho nhiều tội danh, ngay cả chuyện hủy danh tiết của nàng cũng đổ trên đầu hắn.

Như thế làm sao Kim Thố lại không cảm thấy có lỗi với hắn?

Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy.

Lần đầu tiên trong đời, nàng cầu mong Kim Bình ca mau trở về, hi vọng ca ca luôn bảo hộ nàng quá mức, lại quan tâm đặc biệt khoa trương có thể phát huy năng lực cùng ba tác lược của hắn ngăn cản cuộc hôn nhân này.

Nàng không muốn lại thiếu Hoắc Tây Du nhiều như vậy, cho nên ông trời ơi, van cầu ông làm cho ca ca nhanh chóng trở về, ngăn cản tất cả mọi chuyện...

Có tiền dễ làm việc.

Hoắc Tây Du vẫn biết là Kim gia nhiều tiền nhưng không nghĩ tới là nhiều đến như vậy.

Lúc đầu hắn nghĩ rằng, hôn sự bình thường từ lúc làm mối, đính hôn rồi đến thành hôn sẽ có rất nhiều chi tiết phải chuẩn bị, sắp xếp, theo lý thì phải mất một thời gian dài mới xong.

Không ngờ, Kim gia có tiền nên làm việc gì cũng dễ, tổng động viên một tiếng, không đến mấy ngày đã thu xếp xong một hôn lễ náo nhiệt, bản thân là chú rể, là nhân vật chính, hắn cũng không cần làm cái gì, chỉ cần đúng ngày xuất hiện, mặc hồng y, đứng giờ làm lễ...

Hắn cảm thấy thực ngu xuẩn, một thân trang phục và đạo cụ kia...

Nhưng không có biện pháp, tập tục như thế, cho dù là dở hơi biết bơi đi chăng nữa cũng phải nhẫn nại cho đến khi tân khách chịu đựng đủ sự xem thường của hắn, cuối cùng cũng giải tán, hắn mới có thể giải thoát thân phận chú rể.

Nhưng đến lúc này hắn mới phát hiện, khó khăn thực sự là đối mặt với thiên hạ đang ngồi ngay ngắn bên mép giường, trừng mắt nhìn khuôn mặt đang bị che kín bởi khăn hồng, Hoắc Tây Du cảm thấy giờ phút này thật là xấu hổ.

Nhưng hắn cho tới giờ không phải là một người dầy dụa, lẳng nhăng.

Đối với Hoắc Tây Du mà nói, cho dù là trường hợp xấu hổ như vậy, kéo dài chỉ bằng đối mặt.

Cho nên hắn chỉ chần chờ một chút, rồi dùng hỉ xứng nhắc khăn hồng lên, thấy gương mặt Kim Thố đang khóc liền há hốc mồm.

Hai mắt đầm lệ lơ mờ, thấy ánh sáng, Kim Thố theo trực giác nhìn về phía nguồn sáng lại hồn nhiên không biết về mặt mình khá chật vật...

"Đây là làm sao?" Hoắc Tây Du nhìn không được bật cười, bởi vì thiên hạ trước mắt có vẻ mặt bi thảm.

Kim Thố khóc không ra tiếng, chỉ có đôi môi run lên, khuôn mặt lộ ra biểu tình bi thảm, Hoắc Tây Du rốt cuộc nhìn không được nữa, bật cười thành tiếng.

Nghe hắn cười, Kim Thố càng thêm khó hiểu.

Trong lòng nàng cảm thấy thật thê thảm, tuyệt vọng, vì thấy hắn bị thua thiệt, vậy mà hắn còn cười to được nữa.

Hiện tại là như thế nào?

“Gả cho ta thì thăm vậy sao?”, Hoắc Tây Du cười một hồi cảm thấy sự xấu hổ lúc này cũng tan thành mây khói, tìm lấy một chiếc khăn, vô cùng có lương tâm mà lau cho gương mặt hoa đang khóc thì thăm kia.

Kim Thố ngồi im để hắn lau mặt giúp, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nàng mới nói “ người không tức giận sao?”

“Vì sao?” Nhưng mà, bởi vấn đề này.

“Cha ta buộc người nhận tội, buộc người cười ta.....” Lại nói tiếp liền cảm thấy bị thăm, nước mắt lại lăn ra, Kim Thố thật đáng thương, thật đáng thương nói xong:“Ta vốn nghĩ đến, ca ca sẽ gấp trở về ngăn cản.....”

Năm đó mẫu thân bệnh nặng, đem nàng phó thác cho trưởng tử, muốn hắn thay nàng chăm sóc cho trưởng nữ vô duyên này. Kim Bình nhận lời mẹ nhưng phụng thánh chỉ của hoàng đế, từ đó đảm nhận chức trách huynh trưởng như phụ mẫu, cảm thấy việc chiếu cố uội muội duy nhất là trách nhiệm của hắn.

Bởi vì vẫn bị sự bảo hộ quá mức của huynh trưởng nên Kim Thố nghĩ hắn sẽ nhanh chóng trở về để ngăn cản hết thảy, không ngờ...

Hít hít cái mũi, nàng vạn phần ủy khuất nói “ phụ thân cố ý che giấu tin tức không cho ca ca biết, nên hắn không thể về sớm để ngăn cản mọi chuyện, ta thật sự...thật sự là ủy khuất cho người”

Hoắc Tây Du không nghĩ tới nàng lại phiền não chuyện này, cảm thấy thú vị, liền nhắc mũi phượng xuống, hỏi “ có gì mà nghiêm trọng vậy?”

Cái mũi phượng vốn đề nặng trên đầu làm Kim Thố gần như không thở nổi, hắn vừa nhắc lên làm cho nàng như bị mất trọng tâm, kinh hãi hô to một tiếng, oanh liệt té xuống.

Nhìn nàng hô to, còn hai chân đá lung tung làm làn váy tung bay, hình ảnh thật ly kỳ, làm cho Hoắc Tây Du lại cười to ra tiếng.

“Tây, Tây Du ca ca?” Kim Thố chấn kinh.

Lúc trước nàng rời nhà ra đi, tuy rằng do âm kém dương sai nên hai người đã ở chung với nhau một thời gian, nhưng nàng chưa từng thấy Hoắc Tây Du cười sảng khoái như vậy.

Chớp mắt nhìn, lại thấy hắn đỏ mặt

“Người uống rượu ?” Nàng hợp lý hoài nghi hắn là do uống rượu.

Hoắc Tây Du suy nghĩ , đáp nàng:“ uống mấy chén.”

Kia rốt cuộc là mấy chén?

Thấy hắn trả lời nghiêm túc, lại nhìn có vẻ thanh tỉnh nhưng Kim Thố vẫn cảm thấy hắn say.

Bình thường tình huống như vậy, đừng nói là cười, hắn làm sao có thể trả lời quy củ như vậy?

Cho nên là do hắn uống rượu nên mới thoải mái hơn, cũng thích nói chuyện nhiều hơn.

“có gì thì người nói với ta, đừng có khấn trương như vậy”, Hoắc Tây Du đưa tay kéo nàng

Kéo Kim Thố ngồi dậy, nói “ không phải chỉ là thành thân thôi sao, giống như Tam Quốc nói việc này đều sẽ xảy ra trong đời mỗi người, chỉ là trễ hay sớm mà thôi”

Kim Thố nghe được sững sờ, sững sờ.

“Kỳ thật cũng không chính là người, nhà của ta ngày nào đó cũng sẽ bắt ta phải đổi mặt, chính là vừa vặn lại phát sinh chuyện này, ta nghĩ, nếu trải qua cuộc sống sau này với một cô nương xa lạ chỉ bằng thành thân với người”, Hoắc Tây Du nói rất nhẹ nhàng, cứ như đang bàn luận chuyện thời tiết chứ không phải chung thân đại sự của hai người.

Thế nhưng hắn còn tiếp tục phân tích “ thực ra, người chỉ cần tưởng tượng một chút liền hiểu được, người thành thân chẳng những giải quyết chuyện chung thân đại sự của ta và người, còn trấn an cha người, thuận theo ý hắn, đồng thời cũng đáp ứng tâm nguyện của cha ta, xưng hỉ cho bản nội, người nói xem có gì không tốt đâu?”

Nghe hắn nói một thôi một hồi, Kinh Thổ cảm thấy là là, không hiểu là gì nhưng cũng không cảm thấy cao hứng chút nào.

Ý tứ này là, nàng là công cụ sao?

Như vậy cuộc hôn nhân này tính là gì?

Hoắc Tây Du không phát giác nàng có tâm sự, lại tiếp tục “huôn chi, người không phải có giấc mộng, muốn ra ngoài dạo chơi sao?”

Kim Thổ giật mình, không nghĩ tới đề tài lại quay trở lại trên người nàng.

“Sau khi thành thân với ta, là người của Hoắc gia, Kim Bình rốt cuộc không thể xen vào cuộc sống của người, chờ cho bệnh tình của bà nội ổn định, nếu hành trình không quá nguy hiểm, khi ta ra ngoài hái thuốc sẽ mang người đi cùng”, Hoắc Tây Du giải thích tính toán của hắn.

Kim Thổ kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới..... Như thế nào cũng không nghĩ tới..... Người này bản khoản đến mọi người, mà “mọi người” này cũng bao gồm cả nàng trong đó.

Hắn nhớ rõ, thế nhưng còn nhớ rõ giấc mộng của nàng, cũng nguyện ý giúp nàng thực hiện...

Đột nhiên, thật muốn khóc.

Kim Thổ không biết hình dung cảm giác hiện tại là thế nào, biết có người để ý tới tâm sự của nàng, lại tính toán giúp nàng hoàn thành, điều này làm cho nàng tràn đầy cảm động, rất muốn khóc.

“Kỳ thật ta có nghĩ tới sẽ đi Tây Vực một chuyến”, Hoắc Tây Du đột nhiên lên tiếng, nhưng lần này giống như là đang lầm bầm với chính mình hơn “ở đó sử dụng được rất độc đáo, ta vẫn muốn đi xem để học hỏi, chờ ta tìm hiểu tin tức đầy đủ, nếu lộ trình không quá gian nguy, có thể ta sẽ mang người cùng đi”

Đột nhiên, như là nghĩ tới cái gì, chỉ thấy Hoắc Tây Du cố ý hất mặt, bộ dáng ra vẻ hung tợn, cường điệu “ta tuyệt đối không phải là vì người, chính là thuận tiện, chỉ có thể thôi, biết không?”

Lời này đã muộn, Kim Thổ vốn đã biết hắn khẩu xà tâm phạt, không thể nghĩ trên đời còn có người nào thiện lương giống như hắn vậy?

Hắn luôn nghĩ về người khác, cho dù ngoài mặt không thêm để ý nhưng ở trong lòng luôn nghĩ biện pháp giúp họ, lại luôn cố ý tỏ ra hung dữ, không muốn để người khác thấy hắn lo lắng hay hỗ trợ họ...

“Vậy còn người?” trong lòng tràn ngập vui sướng và cảm động, Kim Thổ đột nhiên nghĩ đến cuộc hôn nhân này, hắn lo lắng suy nghĩ của mọi người, quan tâm giấc mộng của nàng nhưng lại không nghe ý muốn của hắn.

“Ta?” Hoắc Tây Du quả thật là say, không thể phản ứng kịp với câu hỏi của Kim Thổ, nghiêm trang đáp “ta cảm thấy có chút mệt mỏi”

Đã được dạy dỗ qua những gì phải làm sau khi xuất giá, Kim Thổ liền tự động chạy đến bên hắn, giúp hắn thay quần áo... Thay quần áo?

Cho đến lúc này, Kim Thổ mới nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc...

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, cái gọi là xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, nàng còn chưa có chuẩn bị tâm lý, không biết phải làm thế nào, thậm chí cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Người đi ngủ đi”, Hoắc Tây Du nói.

Kim Thổ ngoan ngoãn nằm về phía bên trong giường, đáy lòng khản trương lại sợ bị thương tổn...

Hoắc Tây Du nằm xuống phía ngoài, nói “Tiểu Thổ Tử, tuy rằng ta không thật chờ chuyện thành thân này, nhưng đã bái đường xong, người yên tâm sau này ta sẽ tận lực đối xử tốt với người, sẽ không khác với trước kia”

“Cám ơn.” Bởi vì không biết nói gì, Kim Thổ chỉ có thể cảm ơn hắn.

“Không cần cảm tạ, về sau, còn thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

“Người cũng vậy, về sau còn thỉnh chỉ giáo nhiều hơn”, Kim Thố đáp lại, sau mới phát hiện những lời này lại nói trong đêm động phòng hoa chúc có gì là lạ...

Không xác định hẳn còn có thể nói thêm gì, Kim Thố chờ...chờ...nhưng không có!

Nhìn hẩn ngủ, Kim Thố không biết nên nói thế nào mới tốt.

Cứ như vậy?

Ngủ?!

Này..... Cái gọi là đêm động phòng hoa chúc..... Cái kia..... Trong truyền thuyết xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng...

Không biết nên nói là thở dài nhẹ nhõm một hơi? hay là thất vọng?

Sờ sờ cái mũi, phiền não nhiều như vậy, lo lắng lâu như vậy, nàng cũng mệt mỏi lắm rồi.

Ngủ liền ngủ đi.

6. Chương 6

Ngày hôm sau tân hôn, đối với Kim Thố mà nói chính là kinh tâm động phách.

Không ngờ mình lại ngủ say như vậy, đây là sai phạm thứ nhất của nàng, cho dù mấy ngày nay lo lắng và mệt mỏi là cho nàng ngủ rất ngon, nhưng nàng không phạm phải sai lầm này.

Khi mới tỉnh lại, phát hiện bên cạnh có người, nàng lại kinh hoảng hét lên một tiếng là sai lầm thứ hai. Cho dù nàng có cảm thấy xa lạ thế nào, tỉnh lại phát hiện có người ôm mình thật đáng sợ thế nào thì cũng không nên làm mất mặt tân hôn phu quân như vậy.

Chuyện kể tiếp nàng lại càng không muốn nghĩ tới, đi phụng trà cho cha mẹ chồng, nàng lại làm đổ hai chén trà nóng làm công công, bà bà mất mặt.

Nàng uể oải thật muốn khóc, lại cố nén mà đi thăm bệnh bà nội, kết quả nàng mang danh nghĩa là cháu dâu xưng hỉ vừa mới vào phòng, cẩn thận bưng đến cho bà một ly trà nóng, tiến hành nghi thức phụng trà...Bà nội học máu.

Kim Thố quả thực sợ hãi!

Lão nhân gia đang bình an nằm trên giường, vậy mà khi nàng vừa đến gần lại giống như cá bị bắt lên bờ, giật giật mấy cái rồi ối ra một ngụm máu, rốt cuộc đây là thế nào?

Máu phun ra, Kim Thố kinh sợ đến không thể động đậy, cuối cùng đương nhiên là rối loạn một đoàn, kết quả nàng còn chưa rõ tình huống thế nào thì đã bị thỉnh ra khỏi phòng.

Đã đến mức này, nàng bắt đầu cam chịu, hoài nghi kiếp trước mình đã tạo nghiệt gì cho nên đời này mới bị vận mệnh trêu chọc như vậy?

Làm cho rối loạn như vậy, nàng sẽ làm dâu hiền của Hoắc gia như thế nào đây?

Càng nghĩ tâm càng loạn, hoàn toàn không dám tưởng tượng vận mệnh tiếp theo là thế nào...

Sau khi tỉnh rượu liền khôi phục bộ dáng thường ngày, Hoắc Tây Du nhìn vẻ mặt đầy cảnh giác, sợ hãi của Kim Thố, như là sợ vừa mới gả đến đã bị biến vào lãnh cung, bị chồng ruồng bỏ.

“Sao lại ngồi đây?”, thấy nàng đáng thương ngồi trong góc, hai má phờ phạc đỏ bừng, Hoắc Tây Du trực giác nhăn mi.

“Thưa thiếu gia, thiếu phu nhân nói muốn chờ ngài cùng đi ra”, nha hoàn sợ bị giận chó đánh mèo liền nhanh chóng đáp lời.

“Không phải nói người quay về phòng rồi sao?”, Hoắc Tây Du không rõ nàng đứng lại chờ là có ý gì, không phải ngay từ đầu hần đã kêu nàng quay về rồi sao?

“Ta, ta muốn biết bà nội sao, sao rồi...”, giọng càng nói càng nhỏ dần, Kim Thố rất lo lắng, ánh mắt cũng đỏ lên, thật đáng thương, đáng thương nói “ta thật sự cái gì cũng chưa làm, người nhất định phải tin ta, bà đột nhiên học máu, ta cũng hoảng sợ...”

“Người nói cái gì?”, Hoắc Tây Du vẫn chưa xác định được nàng muốn nói cái gì, nhất thời phản ứng.

“Kim Thố a, người thật sự là phúc tinh của Hoắc gia chúng ta”, Hoắc lão gia đi ra sau, thấy con dâu mới, vẻ mặt liền vui mừng.

“Đã nói với Tây Du xung hỉ tuyệt đối có hiệu quả, hần còn không tin”, Hoắc phu nhân cười ha ha, phi thường hào sảng vỗ lên lưng cô ba cái, thị uy nói “giờ thì người không phản đối nữa đi?”

“Đừng nháo con, còn phải chuẩn bị sắc thuốc cho nương”, Hoắc lão gia tập trung vào chính sự, lại quay sang dặn dò con trai “con dâu còn chưa quen nếp sống trong nhà, người mang nàng đi dạo chung quanh một chút, chuyện bà nội không cần lo lắng quá”

“Hôm nay trước hết tha cho người, không so đo với người, mang con dâu đi chơi đi.” Hoắc phu nhân miệng nói xong, trong lòng đã tính nên nấu canh gì để bà bà bồi dưỡng.

Hai ông bà lão thương lượng với nhau rồi cùng rời đi, Kim Thố nhìn bóng dáng bọn, rồi quay sang mờ mịt nhìn Hoắc Tây Du.

Tình huống này là sao?

“Bà nội không có việc gì.” Thấy nàng vẻ mặt hồ nghi, Hoắc Tây Du giải thích: “Nguyên bản mạch nhược, chỉ còn một hơi, nhưng có điểm tà môn, khi huyết ứ được phun ra, khí huyết vốn ngưng trệ lại vận hành, chỉ cần điều dưỡng tốt thì sẽ không chết, không có gì đáng ngại”

Kim Thố nhẹ nhàng thở dài một hơi “cho nên không phải là ta làm hại”

“Làm sao có thể là người làm hại?” Hoắc Tây Du đối này giả thiết cảm thấy kinh ngạc.

Hần nói chưa dứt lời, Kim Thố đã tràn ngập bi thương, nói “vừa mới rồi, ta còn tưởng là ta làm hại, đang suy nghĩ chắc ta xong đời rồi, mới thành thân ngày đầu tiên đã hại bà nội bị học máu, về sau nên làm thế nào bây giờ...”

Với cá tính của Hoắc Tây Du, có thể tưởng tượng được hần nghe xong chẳng những cười nhạt còn có thể mắng nàng nhảm chán.

Nhưng không hiểu vì sao khi nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Kim Thố, sự mất kiên nhẫn bình thường không thấy đâu, ngược lại hần còn cảm thấy Tiểu Thố Tử đáng yêu như vậy...Khoan, có phải hần vừa mới dùng hai từ “đáng yêu” hay không?

Hoắc Tây Du đối với cảm giác này có chút kỳ quái, đặc biệt là ý tưởng muốn vuốt ve hai gò má của nàng, làm cho hần có chút không thích ứng, đành phải tìm cách phân tán tư tưởng “không có chuyện gì, đừng suy nghĩ lung tung, cha mẹ tuy mê tín nhưng đối với chuyện hôm nay đều nghĩ người là con dâu mang đến may mắn...Đi thôi”

Thấy Kim Thố còn mơ mơ hồ hồ, Hoắc Tây Du liền kéo nàng đứng lên...

“Ta mang người đi dạo trong phủ, chút nữa thì ra ngoài một lát”, hần nói.

Kim Thố nhìn hần, tay lại bị người ta nắm, hai má vì hơi nóng đỏ bừng, nhìn không ra khác thường nhưng trong lòng thực sự là xao động.

“Đi thôi.” Hoắc Tây Du coi như vô cảm, đem nàng kéo sau liền dẫn đầu đi.

Bỗng dừng lại, sau đó nhìn về phía tay bị nàng nắm chặt.

Tiếp theo, tầm mắt di dời lên trên, nhìn thần sắc không tự nhiên lắm của nàng...Hai gò má đỏ bừng, nhìn cũng như mới vừa rồi nhưng lại làm tâm thần Hoắc Tây Du nhiễu loạn vài phần, hắn không hiểu nguyên cớ, chỉ cảm thấy không được tự nhiên nhưng hắn sẽ kiên quyết không thừa nhận mình đã bị ảnh hưởng.

“Đi thôi.” Kim Thổ nói nhỏ.

Hoắc Tây Du không nói chuyện, nhưng cũng không bỏ tay nàng ra, chỉ là nhìn nàng một cái rồi quay đầu, lẳng lặng nắm tay nàng đi tiếp.

Chuyện thành thân, Hoắc Tây Du bắt đầu phát hiện hắn đã nghĩ quá đơn giản.

Ban đầu đồng ý cuộc hôn nhân này là vì tránh phiền toái.

Ngẫm lại, đúng như lời Quản Tam Quốc khuyên hắn, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, thành thân là chuyện sớm muộn gì cũng phải xảy ra.

Tuy rằng nói là sớm hay muộn cũng thế, nhưng nếu lúc này hắn nhận thức tiểu thê tử này thì sau này nhất định sẽ không bị nhắc đi nhắc lại nữa, Kim lão gia cũng không lo lắng, cha mẹ cũng không vì chuyện xung hỉ mà suốt ngày chỉ cây dâu mắng cây hòe, cho rằng hắn bất hiếu, oán hắn không chịu làm chuyện gì đó cho bà nội.

Trừ bỏ vì làm cho các trưởng bối yên lòng, thêm vào còn có lý do để Kim Thổ tránh xa sự bảo hộ quá mức của Kim Bình. Nhiều lý do như vậy, nhưng cảm giác khó hiểu kia làm cho hắn cảm giác đầu óc mình có vấn đề.

Hoắc Tây Du tự nhận mình đã suy nghĩ thấu đáo, nắm hết mọi chuyện trong tay nhưng hắn không dự đoán được tuy rằng chỉ là thê tử trên danh nghĩa nhưng trong cuộc sống của hắn đã có thêm một người.

Hắn sẽ không ngờ đến mức thừa nhận mình tửu lượng không tốt, kỳ thật hắn cũng không nhớ rõ chuyện đêm động phòng hoa chúc đó.

Hắn chỉ biết là sáng hôm sau hắn bị tiếng thét chói tai của nàng làm tỉnh giấc.

Đừng nói là Tiểu Thổ bị hắn dọa mà ngay cả hắn thấy bên mình có thêm một người cũng cảm thấy chấn động, chỉ là hắn nội công thâm hậu hơn, che dấu khá hơn, nên Tiểu Thổ không phát hiện ra sự kinh ngạc của hắn.

Ở trên giường có thêm một người, Hoắc Tây Du cũng không thích ứng được với chuyện như vậy.

Hắn biết Tiểu Thổ cũng không quen, mỗi đêm trước khi ngủ, nàng cũng nằm cứng ngắc như xác chết, cho đến lúc ngủ mê mới có thể thả lỏng.

Mà hắn cũng phiền não mà đi vào giấc ngủ sau nàng.

Hắn không hiểu được đây là chuyện gì xảy ra, có lẽ là do trời lạnh, nên mỗi khi nàng ngủ say lại dụi đầu vào ngực hắn, xem hắn như là cái lò sưởi, ngủ đến ngon lành.

Chỉ có hắn là khổ.

Bình thường không phát hiện, nhưng đêm càng khuya, tri giác càng trở nên linh mẫn, nàng giống như một khối cầu nhỏ dựa vào hắn, thơm thơm, mềm mềm, mùi hương cùng cảm giác mềm mại làm cho hắn thật không tự nhiên.

Đương nhiên, hắn định lực có chừng, mặt ngoài vẫn là bất động như núi, nhưng là việc này làm cho hắn thích ứng mấy ngày, muốn ngủ đều không được, cuối cùng hắn có thói quen, khi Kim Thổ gất gao dựa vào người hắn thì hắn mới bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Càng ở chung, Hoắc Tây Du càng thấy không thích hợp.

Thời gian hắn nhìn nàng có phải nhiều hơn một chút không?

Thời gian cùng nàng vui đùa có phải nhiều hơn một chút không?

Nàng có vui vẻ hay không? Có hạnh phúc không? Hắn cũng quan tâm, chú ý?

Hoắc Tây Du tuy có nhận thấy không thích hợp nhưng chân chính làm cho hắn cảm thấy khản trương chính là lúc này, tại nơi này.

Hắn rõ ràng cảm thấy không thích hợp, lại không thể tự ức, đây mới là vấn đề nghiêm trọng.

Mỗi khi nàng cười ngọt ngào với hắn, bộ dáng đáng yêu vô cùng làm cho đáy lòng hắn cảm thấy vui sướng, nguyện ý làm cho nàng lộ ra tươi cười như vậy.

Nàng bởi vì những chuyện mới lạ đều tỏ ra ngạc nhiên, thích thú, làm cho hắn không tự giác mà lộ ra vẻ cười, còn muốn sờ đầu của nàng, vuốt ve hai má nàng...nhiều đáng sợ như vậy, hắn là làm sao thể này?

Hoắc Tây Du đối với hiện tượng này cảm thấy khó hiểu, cũng từng muốn trốn tránh, cho rằng tách ra sẽ đỡ hơn.

Nhưng không như mong muốn.

Mỗi khi nàng cao hứng phần chân gọi “Phu quân”, “Phu quân”, ngấm lại chuyện liền biến thành ngấm lại, hắn không thể quyết tâm cách xa nàng, hơn nữa khi nghĩ nàng vừa gả đến Hoắc gia, một cô gái nhỏ rời xa gia đình đến một chỗ mới nhất định là sẽ có sợ hãi. Là người mà nàng thân nhất, là chỗ dựa của nàng, hắn làm sao nhẫn tâm cách xa nàng chứ?

Cho nên chuyện bảo trì khoảng cách vẫn không thể thực hiện.

Kỳ thật Hoắc Tây Du cũng không xác định tại sao xưng hô của nàng từ Tây Du ca ca lại biến hóa thành phu quân?

Đã quên lúc ban đầu là bắt đầu như thế nào rồi, nghĩ lại chỉ nhớ nàng mới đầu xấu hổ sau kêu riết thành quen, rồi cứ thế mà gọi hắn là phu quân, phu quân.

Cho nên khi nàng ngọt ngào, thân mật gọi phu quân, ánh mắt chờ mong hắn nhận xét ón cạnh thang nàng làm lần đầu tiên trong đời. Sợ ánh mắt kia sẽ biến thành thất vọng, hắn trái lương tâm, trợn mắt nói dối rằng nàng rất sáng ý, ngày sau chắc sẽ có thành tựu.

Hoắc Tây Du kỳ thật ần ần cảm thấy bất an.....

Cứ tiếp tục như vậy, hắn với Kim Bình cuồng luyện muối muối có gì khác nhau?

Hoắc Tây Du phiền não, lâm vào một loại tâm tình khó diễn tả bằng lời làm cho hắn phiền não.

Kim Bình đầy ngập lửa giận, giống như lửa địa ngục thiếu đốt làm hắn phát cuồng.

Làm sao có thể?

Lão cha hắn sao lại có thể làm như vậy?

Là Thổ nhi bảo bối của Kim gia, lão cha làm sao có thể cố ý giấu diếm hắn, tự ý đem Thổ nhi đáng yêu gả cho tên ngụy quân tử, mặt người dạ thú Hoắc Tây Du kia được.

Kim Bình có cảm giác bị phản bội sâu sắc, bị chính thân tình, hữu tình với tình yêu phản bội.

Hắn không hiểu vì sao bọn họ lại đối với hắn như thế?

Một người là bạn thân, một người là cha ruột, một người là thê tử hắn quý hơn sinh mệnh, thế nhưng ba người bọn họ lại liên thủ đối phó hắn. Cha hạ lệnh giấu diếm hắn, vợ chấp hành nhiệm vụ lừa gạt hắn, cuối cùng là bằng hữu Hoắc Tây Du lại đi cười muối muối Kim Thổ của hắn.

Nghĩ đến thân ái muối muối bị buộc lập gia đình, nội tâm cảm thấy kinh hãi cùng bất lực, hắn là ca ca lại không giúp nàng đúng lúc khó khăn như vậy, Kim Bình liền cảm thấy đau lòng.

Hắn còn nhớ rõ..... Mẫu thân trước lúc ra đi đã tha thiết dẫn dò hắn, còn một hơi cuối cùng cũng giao muối muối đang bị bỏ tập nói cho hắn.

Hắn đáp ứng rồi.

Hắn đáp ứng sẽ chăm sóc tốt uội muối, không để uội muối chịu thiếu thốn, uội muối hạnh phúc, vui vẻ...

Nhưng nhìn một cái..... Nhìn một cái.....

Ba người hẩn tín nhiệm nhất lại liên thủ đã hẩn một cái, làm cho hẩn thất tín với người mẹ đã mất.

Tình dùng cái gì kham? Điều này làm cho hẩn tình dùng cái gì kham?

Giận không thể chịu nổi, Kim Bình ra sức thúc ngựa chạy như bay về Đồng Thành, vào thành không về nhà mà đến thẳng Hoắc phủ.

“Kim thiếu gia, ngài tới không đúng dịp, thiếu gia nhà chúng ta cùng với thiếu phu nhân đã đi ra ngoài”, người gác cổng tất nhiên là nhận biết Kim Bình, cho nên vừa thấy hẩn liền thông báo.

Một tiếng thiếu phu nhân kia giốn như muối xát vào vết thương của Kim Bình, hẩn lạnh lùng hỏi “ đi đến chỗ nào?”

“Thiếu gia không có nói, nhưng hôm qua thiếu gia có hỏi chuyện của Miêu tộc, có lẽ là đi tìm được liệu..”, mấy cử cuối cùng gã gác cổng đành để lại nói với chính mình.

Đồng giao, Miêu tộc ba tháng hội họp một lần, chuyện này Kim Bình biết là do trước đây từng cùng Hoắc Tây Du đến đây vài lần để tìm được liệu đặc thù.

Cũng chính vì đã đi tới vài lần, nên đối với việc xác định vị trí, địa điểm Kim Bình đều rất quen thuộc, rất nhanh chóng xuyên qua đám người...

Ngay sau đó, hẩn thấy.....

Một thiếu niên tuần tú ở phía xa, nhìn mắt, nhìn mi...đó còn không phải là Thổ nhi muội muội đáng yêu sao?

Vừa nhìn thấy, Kim Bình tự dưng thấy bốc hỏa, muội muội đáng yêu của hẩn sao lại ăn mặc thành bộ dáng không có phép tắc thế kia?

Chớp mắt, lại thấy người bên cạnh muội muội đứng là cái tên không ra gì Hoắc Tây Du. Không nói hai lời, Kim Bình kéo tay áo lên, chuẩn bị đi tới lý sự, không nghĩ tới...

Có người kéo hẩn lại.

Quay đầu, người giữ chặt tay hẩn không phải ai khác, mà chính là một trong “ba tên phản bội” tín nhiệm của hẩn, là thê tử Mai Hoa.

Kim Bình vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng, hỏi “ người tới đây làm gì?”

Đối mặt với gương mặt lạnh lùng của phu quân, lòng Mai Hoa cũng thấy lạnh.

Nàng đã từng yêu đậm nan nhân trước mắt này, trước khi cưới nàng, hẩn vẫn luôn trước mặt những người khác thể hiện thái độ “ so với những người khác, nàng tuyệt đối đứng thứ nhất”

Nhưng thật đáng buồn là, so với của nàng cũng không phải người bình thường, còn có người so với nàng đặc biệt hơn, làm cho hẩn luôn quan tâm chú ý, làm cho nàng dù biết rõ nhưng không thể sinh lòng ghen ghét, bởi vì người nọ không phải ai khác mà chính là thân muội muội của Kim Bình, Kim Thổ.

Việc này trước khi gả cho hẩn, Mai Hoa cũng không có nghĩ nhiều, chỉ có rằng là tình thâm bình thường, tuy cực kỳ hâm mộ che chở của huynh trưởng dành uội muội nhưng cũng là một chuyện nên làm.

Sau khi gả cho hẩn, nàng mới biết, quan tâm và yêu thương Kim Bình dành uội muội nhiều đến mức muốn tràn ra, có thể dùng hai từ khoa trương để hình dung.

Cũng bởi vì gả cho hẩn, qua quan sát, Mai Hoa biết chuyện như vậy không thể trách Kim Thổ bởi vì vấn đề không phải do nàng.

Mà chính nàng..... Nói là yêu ai yêu cả đường đi, từng là con gái độc nhất của cha mẹ, sau khi gả cho Kim Bình, nàng đã yêu thương Kim Thổ như là muội muội ruột thịt của mình.

Nàng liền sai ở trả giá thiệt tình.

Bởi vì thiệt tình nên trở thành tri kỷ của tiểu nha đầu, biết được sự yêu thương của Kim Bình đã trở thành gánh nặng của Kim Thố...Cũng không chỉ vì quan hệ của vợ chồng bọn họ, mà chính là tận đáy lòng nàng muốn Kim Thố có cuộc sống sản khoái hơn...Cho nên Mai Hoa quyết định giúp đỡ Kim Thố.

Nàng cố gắng làm cho phu quân giảm bớt sự yêu thương thái quá đối với muội muội, giảm bớt sự quan tâm làm cho người ta hít thở không thông...nhưng hiệu quả có giới hạn, đành phải âm thầm hỗ trợ Kim Thố...

Mai Hoa thực cố gắng, cho đến khi Kim Thố trốn nhà ra đi, nàng buông tha cho.

Nàng cả đời này, so ra vĩnh viễn đều kém hơn muội muội của hần, Mai Hoa hiểu rõ chuyện này liền quyết định buông tha cho những cố gắng vô ích của mình, quyết định rời đi.

Cho nên sau khi Kim Thố rời đi, Mai Hoa cũng rời đi, đơn giản là nàng hiểu rõ mình cần gì, không nghĩ trên bước đường lưu lạc, nàng còn vướng vào lần nữa...

Kim Bình thế nhưng lại đuổi theo nàng.

Kết quả vượt quá mong muốn làm cho Mai Hoa thay đổi ý định, nghĩ rằng mình đã được như mong muốn, Kim Bình cuối cùng xem trọng nàng hơn muội muội.

Kết quả nàng lại sai lầm lần nữa.

Nàng thừa nhận, nhận được thư tín của công công, muốn nàng tìm cách giữ lại Kim Bình, đừng để hần quay về quấy rối nhân duyên của Kim Thố, nàng cũng phần nào hiểu được không ổn.

Kim Thố dù sao cũng là miếng thịt trong lòng Kim Bình, muốn gạt hần để cho Kim Thố xuất giá, sau khi biết được hần không nổi trận lôi đình mới là chuyện lạ.

Nhưng trong thư tín đã nói vì Kim Bình ở giữa làm khó dễ mà Kim Thố đã bị lỡ mất nhân duyên, nếu để chậm hơn nữa, nếu không nắm chắc cơ hội lần này, chẳng lẽ muốn để cho Kim Thố thành bà cô già sống nốt quãng đời còn lại?

Ngẫm lại tư cách làm người của Hoắc Tây Du, ngẫm lại nhân cách cùng tài hoa của hần thấy quả thật là một đối tượng tốt để thành thân, huống chi Hoắc Tây Du cũng đồng ý mà không phải bị ép.

Cân nhắc, suy nghĩ, vì Kim Thố, Mai Hoa quyết định thử một lần, bán đứng Kim Bình một lần, không để hần kịp trở về khi đám cưới diễn ra.

Nàng thành công, nhưng sự việc đã bại lộ, cũng chính là khi công công gửi thư tín báo tin vui bị Kim Bình phát hiện, cũng là lúc làm cho nàng tan nát cõi lòng.

Không muốn nhớ lại những lời nói ác độc, quyết tuyệt của hần đã làm Mai Hoa đau lòng, tổn thương sâu sắc thế nào, đã muốn không thể lại thừa nhận càng nhiều.

Mà, đi theo một ngày một đêm, nàng khôn nghĩ sẽ quay trở lại với Kim Bình, là vì Kim Thố.

Hạnh phúc của nàng đã không giữ được nhưng nàng vẫn muốn giữ cho Kim Thố, đây là chuyện cuối cùng nàng làm cho Kim Thố, cho nên nàng đến đây...

“Ta biết ngươi rất tức giận, nhưng chính ngươi nhìn xem, nhìn xem biểu tình trên mặt muội muội”, giữ chặt hần đang muốn tiến lên vấn bình khởi tội, Mai Hoa nói.

Ở rất xa đằng kia, Kim Thố phần nam trang, trên gương mặt non nớt tràn ngập ý cười, đôi mắt trong suốt lấp lánh động lòng người, lôi kéo người bên cạnh chỉ vào quầy hàng ý muốn xem.

Đột nhiên hai mắt nàng sáng ngời, thì ra quầy hàng bên cạnh có một con khỉ nhỏ đã thu hút sự chú ý của nàng, nàng nắm tay người bên cạnh đi qua xem, còn mua kẹo hồ lô để đùa giỡn với nó.

Kim Bình nhú mày, nhin không được tức giận.

Bắn! Thật sự là bắn chết!

Hoắc Tây Du này lại dám can đảm cho Tiểu Thố của hần ăn những món ăn đường phố này sao, không sợ nàng bị đau bụng sao?

Kim Bình nhìn thấy, bụng đầy lửa giận, lập tức tội trạng trên người Hoắc Tây Du lại nhiều thêm một cái. Ngay khi Kim Bình đang định tội cho Hoắc Tây Du thì con khỉ nhỏ bị Kim Thố đùa giỡn vài lần, mỗi lần ra tay lại không lấy được đồ ăn nên đã tính nổi lên, nhe răng trợn mắt nhìn nàng để biểu đạt sự bất mãn.

Kim Thố thấy thế cảm thấy cực kỳ thú vị, lại cầm kẹo hồ lô muốn đùa giỡn với con khỉ nhỏ, nó biết là nàng đùa giỡn nên không thèm chú ý, Kim Thố cũng không từ bỏ ý định lại đưa lên lần nữa, không ngờ thừa lúc nàng không chú ý, lần này tiểu hầu nhai lại đoạt được kẹo trên tay nàng.

Kim Thố ngậy ngẩn cả người.

Bởi vì phản ứng bất ngờ nên nàng có chút sửng sốt, nhìn tiểu hầu tử rồi lại nhìn bàn tay trống rỗng của mình, rồi lại nhìn tiểu hầu nhai đang đắc ý nhe răng trợn mắt...bỗng chốc cười thật to.

“Người đã từng nhìn thấy muối muối cười như vậy chưa?”, Mai Hoa không lạnh không nóng hỏi.

Kim Bình không ra tiếng.

Đừng nói là Kim Bình chưa từng thấy Kim Thố cười sảng khoái, vui vẻ như vậy mà ngay cả người bên cạnh nhẩn nại nhìn nàng đùa giỡn, bộ dáng kiên nhẫn lại ôn nhu của Hoắc Tây Du, trước giờ Kim Bình cũng chưa từng chứng kiến.

“Người nghĩ trên đời này chỉ có người là thiết tình đối đã tốt với muối muối, chỉ có người là cho nàng những gì tốt nhất nhưng người có từng nghĩ tới những gì người cho người là những gì muối ấy cần? đối với nàng mà nói, đó là tốt nhất?”, Mai Hoa lại hỏi.

“Chẳng lẽ ta lại không hiểu rõ muối muối của mình?”, Kim Bình chế nhạo nói “ chẳng lẽ là người không dung được nàng, đem nàng đuổi ra khỏi gia môn như người mới hiểu rõ?”

Lời nói của hắn thật có sức đả thương người rất lớn...Dù sao lòng của nàng cũng đã tổn thương quá nặng, đã sớm chết nên cũng không để ý, Mai Hoa lại tiếp “ nếu tất cả đều là âm mưu quỷ kế, muối muối của người bị ép xuất giá, vậy người hãy nhìn cho rõ biểu tình của nàng...”

Kim Thố vẫn đang cười.

“Nàng hiện tại là ai? Là oán? Là khổ? hay là sầu?” Mai Hoa chất vấn, thần sắc nghiêm túc.“không biết người muốn làm gì, ai cũng sẽ không xen vào, nhưng tốt nhất trước khi làm gì thì người phải trợn to mắt nói dối, nói nàng lúc này đang khóc”

Lời dứt, chỉ thấy người đang còn cười vui sướng kia đã dừng lại, hai mắt trừng to như là thấy quỷ.

Cách đám đông, hai huynh muội Kim gia đưa mắt chống lại nhau.

Biểu tình gặp quỷ kia chỉ đơn giản là vì Kim Thố thấy ca ca...

Nha, không! Đây thật sự là gặp quỷ.

7. Chương 7

Kim Thố theo trực giác nắm lấy người bên cạnh, có ý nghĩ muốn trốn đi.

Nhưng nàng không thể làm, bởi vì ca ca nàng không phải, hơn nữa còn rất yêu thương nàng, nếu nàng thật xem hắn giống như quỷ, chưa nói nghiêm trọng là nàng lấy oán trả ơn mà như vậy cũng quá thất lễ, cũng làm tổn thương tâm của ca ca. Cho nên dù nàng có chút hoảng hốt cũng cố gắng nhẫn nhịn.

Sau đó, theo bản năng, Kim Thố lại bắt đầu phán đoán ý tưởng cùng cảm xúc của đối phương, phát hiện là...

Biểu tình trên mặt ca ca thật khó hiểu, không biết là tức giận hay là thế nào?

Các đó mấy trạng, Kim Bình vẻ mặt sâu xa khó hiểu, nhìn không ra vui buồn, Kim Thố không nhìn ra được vẻ mặt của hắn là muốn nói gì, là như thế nào...

Mà Kim Thố không biết rằng khi nàng đang muốn tìm hiểu cảm xúc của đối phương thì Kim Bình cũng đã thu hết những phản ứng của nàng vào trong mắt, làm cho hắn...làm cho hắn...rất là rung động.

Tuy chỉ lóe lên rồi biến mất rất nhanh, nhưng hắn thấy thật rõ ràng sự kinh hoàng trong mắt muội muội.

Hắn đau đến tận xương, muội muội hắn coi như là bảo bối, còn quý hơn tính mạng thể nhưng thấy hắn không phải là vui sướng mà là kinh hoàng, không phải như nhìn thấy cứu binh giúp nàng giải thoát mà còn như muốn trốn tránh. Phản ứng đầu tiên nàng thấy hắn lại là như vậy?

Người trước kia có từng thấy muội muội cười như vậy? Mai Hoa đã hỏi hắn như thế.

Cái người cho là cái nàng cần sao? Đối với nàng là cái tốt nhất sao? Mai Hoa cũng đã hỏi như vậy.

Lời nói vừa mới nảy như kim châm vào lòng Kim Bình, làm cho hắn thật thật chính chính nhìn thẳng nó mà không phải là lời vô tình vô nghĩa khi vợ chồng cãi nhau.

Lần đầu tiên, Kim Bình thật thật chính chính suy nghĩ vấn đề này, hắn quả thật chưa từng thấy vẻ mặt tươi cười, sáng lạn như vậy xuất hiện trên mặt muội muội. Hắn cũng chưa từng nghĩ tới muội muội nhà mình sẽ có lúc cười to, sáng khoái như vậy, bởi hắn luôn cho rằng muội muội là sống nội tâm, ít nói...

Chẳng lẽ là thật sự?

Là do hắn tự mình là đúng quá mức, đúng như lời Tiểu Hoa nói, hắn đối với muội muội yêu thương, quan tâm đều là xuất phát từ phía hắn, thực ra lại làm uội muội muội không vui?

Kim Bình bỗng nhiên cảm thấy không xác định.

Trước đây vẫn tin tưởng vững chắc, đột nhiên nghi vấn, không xác định.

Tiểu Thổ muội muội của hắn...hắn...

“Ca ca.” Kim Thổ thông minh tiến lên gọi người, cũng không biết sao lại thế này, rõ ràng chỉ mới hai tháng không gặp, nhìn huynh trưởng lại thấy có phần khác lạ.

Kim Bình không phải như trước?

Cho đến khi Kim Thổ đến gần, không biết có phải vì nàng giả nam trang hay không, nhưng Kim Bình có chút hoảng hốt...vì sao...vì sao muội muội mà hắn yêu quý nâng niu như vậy lại làm cho hắn cảm thấy có chút xa lạ?

Chung quanh vẫn âm ỉ, nhiều loại ngôn ngữ trao đổi với nhau nhưng huynh muội bọn họ vẫn im lặng không lên tiếng.

“Người.....” Cuối cùng Kim Bình cũng mở miệng nhưng lại chần chừ, một lúc sau mới nói tiếp “ gần đây có ổn không?”

Kim Thổ không đáp hắn, cũng hỏi lại: “Ca ca người tức giận sao?”

Vấn đề này, Kim Bình không có cách nào trả lời nàng, bởi vì lúc này suy nghĩ của hắn thập phần hỗn loạn.

Hoắc Tây Du tất nhiên là nhìn ra hắn đang tâm thần bất ổn, tiến lên đem Kim Thổ bảo vệ ở phía sau “ người đừng có mắng nàng, có chuyện gì, tìm ta là được”

Lời này làm cho Kim Bình từ trong hỗn loạn tìm được phương hướng.

Tất cả đều do Hoắc Tây Du, nếu hắn không làm loạn, sự tình đâu có phát sinh như vậy?

Đánh hắn.

Kim Bình nghĩ là làm liền, vung tay lên, đâm một quyền vào mắt phải của Hoắc Tây Du.

Kim Thổ kinh hô ra tiếng, tiếng hô này làm cho Kim Bình bình tĩnh được chút ý, nhưng còn chưa kịp mắng nàng nữ sinh ngoại tộc, thì phát hiện nàng đã xông lên trước...

Mai Hoa té xỉu.

Mùa đông đi qua, mùa xuân đến.

Tiết trời trên mặt đất đã ấm lại, vạn vật đang thức tỉnh nhưng có người trong lòng vẫn băng giá như mùa đông.

Mai Hoa sanh non.

Mang thai hơn một tháng nhưng nàng không biết, còn bốn ba khắp nơi hơn một tháng, tâm tình lại không tốt, cuối cùng cũng làm cho đứa nhỏ rời bỏ nàng mà đi.

Tâm tư Mai Hoa giờ như tro tàn, đối với Kim Bình không oán, không hận, dường như mất đi đứa bé kia đã không còn cảm giác gì, cảm thấy không sao cả.

Vì Mai Hoa không muốn quay về Kim gia cũng không nguyện có bất kỳ liên hệ nào với Kim Bình cho nên sau khi sinh non, nàng ở lại chỗ Hoắc gia tĩnh dưỡng.

Sau khi tĩnh dưỡng, thân thể đã hồi phục, giờ là lúc nàng nên rời đi.

Mai Hoa đang thu thập hành lý, chuẩn bị trở về Phượng Ngô sơn, cũng đúng lúc Kim Thố cùng nha hoàn mang canh bổ tới...

“Chị dâu người làm cái gì?” Kim Thố vừa nhìn thấy đã biết sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng liền chấn động.

“Nhờ Hoắc Tây Du điều dưỡng, sức khỏe của ta đã phục hồi như cũ, cũng đã đến lúc quay về Phượng Ngô sơn”, Mai Hoa giải thích.

Kim Thố cắn môi dưới, không nói nên lời.

Nàng nhìn thấy tất cả nên tất nhiên cũng biết vì sao chị dâu và anh trai ra nông nỗi này, cũng hiểu khúc mắc của chị dâu, cảm thấy thật đáng thương, đối với một nữ tử mà nói thật sự rất đau.

“Không có gì, người đừng khổ sở.” Mai Hoa cười cười, dừng lại động tác, rất phối hợp đi đến trước bàn, nha hoàn đã nhanh chóng mang canh bổ đến.

Cầm lấy thìa, Mai Hoa quấy đều để giảm độ nóng, cũng không quên an ủi Kim Thố “ta với ca ca người có duyên mà không phận, nhưng người vẫn là người, là người ta xem như muối muối ruột thịt, không có gì thay đổi, nếu có gì thì đến Phượng Ngô sơn tìm ta, đương nhiên là không có việc cũng có thể đến”

Như nói như thế, Kim Thố làm sao an lòng được? Rõ ràng là hai người yêu nhau, vì sao lại đến nông nỗi này?

“Ca ca hẳn biết sai rồi.” Kim Thố vẫn muốn thay huynh trưởng cầu tình “chuyện đứa nhỏ là hẳn không biết, sự việc phát sinh như vậy kỳ thật hẳn cũng rất khó chịu”

“Thố nhi, đừng đề cập hẳn với ta nữa, được không?”, Mai Hoa vẽ mặt bình tĩnh thỉnh cầu, nếu duyên phận đã hết, đừng nói là gặp lại mà ngay cả tên hẳn cũng không nghe.

“Chị dâu.....”.

Nếu đáp ứng lời của Mai Hoa, thì nàng là muối muối làm sao đối mặt với ca ca?

Thái độ của Mai Hoa đối với Kim Bình là cách xa ngàn dặm, chỉ cần Kim Bình có mặt ở đây thì nàng không chịu uống thuốc, luôn cảm thấy thương tâm vì mất con. Vì muốn tốt cho nàng, để nàng an tâm tĩnh dưỡng mà Kim Bình phải tránh mặt.

Ngay cả nhìn mặt nàng cũng không được, Kim Bình đã rất đau khổ, Kim Thố làm muối muối nhìn thấy lại không giúp được gì, giờ làm sao đáp ứng nàng đây?

Nhưng nàng biết là do ca ca mình làm sai, làm tổn thương lòng của chị dâu, thật muốn giúp cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, nên như thế nào.

“Thố nhi, ta thiết tình xem người như muối muối ruột thịt”

“Ta biết, chị dâu vẫn rất tốt với ta”, đó là chỗ Kim Thố thấy khó xử.

“Cho nên, chuyện ta với ca ca người, người đừng để tâm, đừng đa tâm tự trách, cho rằng do người làm hại, người chỉ cần đi theo Tây Du, sống cuộc sống của các người, biết không?”, Mai Hoa dặn dò.

Muốn Kim Thố không tự trách sao đây?

Nguyên nhân là nàng, đều là bởi vì nàng.....

“Lúc trước, công công muốn ta phối hợp, ta chỉ xem trọng nhân phẩm của Tây Du, là một đối tượng tốt. bây giờ thấy kết quả còn tốt hơn ngoài ý muốn, các người nhìn rất hòa hợp với nhau, cảm giác tốt lắm”, Mai Hoa mỉm cười.

Đang chìm đắm trong bi thương, Kim Thố không nghĩ tới đề tài lại chuyển sang nàng.

“Ta thấy Tây Du đối với người rất tốt, so với hần trước kia có chút thay đổi”, Mai Hoa cảm thấy thú vị, buông thìa nói “ hần trước kia không có nhiều nhẫn nại như vậy, tuy rằng tính không xấu nhưng lại không nói được lời dễ nghe, ta chưa từng nghĩ một người không nhẫn nại nhưng hần lại cùng người đi dạo chợ”

Hai má Kim Thố hồng hồng, nhỏ giọng nói “ hần nha, nói năng chua ngoa nhưng tâm đậu hủ, có khi nói chuyện khó nghe một chút nhưng kỳ thật tâm rất tốt, luôn suy nghĩ vì người khác”

Mai Hoa nhìn nàng cười không ngừng.

Kim Thố bị nàng nhìn như vậy, có chút hoảng hốt...

“Là thật, hần..... Hần tốt lắm.” Muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một câu này.

“Hảo, hảo, hảo, người cảm thấy tốt, kia đương nhiên tốt lắm a.” Mai Hoa cười meo meo.

Thấy Mai Hoa cười như vậy, Kim Thố đại khái cũng biết nàng đang nghĩ cái gì, cho rằng vợ chồng nàng tương kính thân ái, tâm đầu ý hợp...nhưng đây là hiểu lầm, rõ ràng đều là hiểu lầm a.

Nhưng Kim Thố lại không thể giải thích, không thể để người biết Hoắc Tây Du cũng không thật lòng muốn cưới nàng, tất cả đều là vì người nhà và đồng tình cho tình cảnh của nàng...Vì đồng tình, vì thành toàn cho người nhà mà cưới nàng thôi.

Hần thật sự là người tốt, rất tốt, đối với nàng cũng chiếu cố thân thiết nhưng tình cảm cũng không giống anh trai và chị dâu lúc trước, chỉ có điều Kim Thố không thể nói.

Mỗi người đều có chuyện phiền não, nàng làm sao còn có thể gia tăng thêm phiền toái ọi người?

“Chị dâu, nhân lúc còn nóng, uống canh đi”, vì không được tự nhiên, không biết phải đối phó thế nào nên Kim Thố đành phải lảng sang chuyện khác.

Mai Hoa nghe lời, uống canh xong liền nói “ có cơ hội thì đến chỗ ta tạo chơi, biết không?”

“Chị dâu, nhất định phải về Phượng Ngô sơn sao?”, Kim Thố cảm thấy luyến tiếc, cũng nghĩ tới nếu vợ chồng cách xa nhau như vậy, huynh trưởng muốn làm lành với thê tử chỉ sợ là khó khăn càng nhiều hơn.

“Là chỗ ta từng lớn lên mà, ta quay về sẽ có các sư huynh đệ chiếu cố, lại giống như nữ vương, tha hồ khoái hoạt”, Mai Hoa kêu ngạo nói.

“Ta biết.” Mai Hoa cùng Quản Tam Quốc là đồng môn. Chính xác hơn thì Quản Tam Quốc bá cha của Mai Hoa làm sư phụ, việc này Kim Thố cũng biết “ Tam Quốc ca ca có nói qua, nếu không vì ca ca, chị dâu đã sớm trở thành Mai Hoa nữ hiệp nổi tiếng giang hồ rồi”

“Đâu có, đâu có.” Mai Hoa ra vẻ khiêm tốn, nhưng rõ ràng nhìn ra đắc ý.

“Chị dâu, ta sẽ nhớ người.” Kim Thố thành tâm nói.

“Có lẽ nên sửa cách xưng hô”, Mai Hoa đột nhiên nói “ chờ khi ca ca người nghĩ thông suốt, đồng ý ký tên lên hưu thư, đã không còn quan hệ, về sau người không thể lại gọi ta là chị dâu”

“.....” Kim Thố không nghĩ tiếp ứng lời đề nghị này, nàng không nghĩ sẽ sửa miệng.

“Chuyện đó cũng không cần gấp, người cứ chuẩn bị tâm lý trước thôi, chờ ta thu thập xong, chào Hoắc bá bá và Tây Du một tiếng là sẽ lên đường”

“Nhất định phải hôm nay sao?” Kim Thố một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có.

“Dùng dằng, dây dưa không phải là chuyện nữ nhân giang hồ làm”, Mai Hoa nói rất tiêu sái.

Kim Thố khổ sở trong lòng, chỉ có thể gật gật đầu.

“Đừng như vậy, ngày nào đó chờ người sinh ra một oa nhi béo mập, ta sẽ đến thăm các người.” Mai Hoa nói. Một câu nói chơi lại làm cho hai người lằm vào trầm mặc.

Một oa nhi béo mập, một oa nhi béo mập...

Khi Kim Bình nhận tin chạy tới thì chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng oai hùng của người cũ phóng ngựa rời đi.

“Ca ca.” Kim Thố nhìn thấy huynh trưởng, thúc giục nói: “Chị dâu mới vừa đi, người mau đuổi theo.”

Kim Bình xuống ngựa....

“Tây Du.” Hắn gọi người, mắt sáng như đuốc, nhìn Kim Thố phía sau Hoắc Tây Du, thận trọng mở miệng: “Ta đem muối muối giao cho người.”

Kim Thố ngẩn người, bởi câu nói này.

Hoắc Tây Du thần sắc bình tĩnh, chỉ nhìn nhìn Kim Bình đánh giá.

“Muội, ta đem người giao cho Tây Du.” Kim Bình thần sắc bình tĩnh, hắn như đã rút ra được bài học kinh nghiệm xương máu, nói tiếp “ người đã trưởng thành, đã lập gia đình, không còn là tiểu oa nhi cần ta che chở nữa, sau này Tây Du mới là chỗ dựa của người, đúng như cha và chị dâu người nói, ta nên buông tay”

“Ca.....” lẽ ra phải thở phào một hơi mới đúng, nhưng cảm giác này không có xuất hiện, ngược lại khi nghe hắn nói như vậy, Kim Thố còn có chút sầu não.

“Yên tâm, người vĩnh viễn đều là muối muối của Kim Bình ta”, Kim Bình bổ sung “ có chuyện gì, cứ nói một tiếng, trong nhà và ca ca tuyệt đối là chỗ để người vĩnh viễn có thể dựa vào, cũng không phải vì người đã gọi cho người thì sẽ trở thành người lạ, biết không?”

Lời này, nói với nàng mà cũng là cho Hoắc Tây Du nghe, muốn cho hắn biết, muối muối của Kim Bình hắn dù đã gả ra ngoài cũng vẫn là bảo bối của Kim gia, đừng nghĩ tới làm gì có lỗi với nàng.

“Mặc kệ chuyện của ta với chị dâu người như thế nào, đều là chuyện của ta và nàng, người ngoan, nghe lời, đừng để trong lòng, đây là vấn đề của chúng ta, không liên quan tới người”, Kim Bình lại dặn dò, sợ nàng suy nghĩ miên man.

“Ca.....”

“Không có việc gì, người yên tâm, ta sẽ giải quyết.” Kim Bình nói.

Kim Thố nhìn hắn xoay người lên ngựa, sau đó, hăng hái ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt thực tâm không cam lòng không nguyện dừng lại người ở phía sau nàng...

“Tây Du, ta sẽ không xin lỗi.” Kim Bình nói.

Hoắc Tây Du cười lạnh nhìn hắn.

“Người cưới muối muối bảo bối của ta, còn không đợi ta về uống rượu mừng, cứ như vậy bỏ qua ta, chỉ đánh cho người một quyền là có lợi cho người rồi”, Kim Bình còn nói

“Nếu vậy còn muốn phải nói với người một tiếng cảm ơn a?”. Hoắc Tây Du không chút khách khí châm chọc hắn.

“Huynh đệ bao năm nay, ta sẽ không so đo với người”, Kim Bình cũng không vừa.

“Người càng lúc càng vô sỉ”

Trong lúc Kim Thố lo lắng không biết hai người kia có lời qua tiếng lại mà thành ẩu đả không, thì Kim Bình đột nhiên nói

“Đối xử tốt với nàng”, đương nhiên còn có một quyền giơ lên đi kèm câu nói “ nếu làm cho nàng thương tâm rơi lệ, thì không chỉ có một quyền thôi đâu”

“Thái độ của người thế là sao?”, Hoắc Tây Du mắt lạnh nhìn hắn.

“Nàng đáng giá.”

Hoắc Tây Du im lặng một chút, cuối cùng cũng phần nộ mắng “ đông dài, mau đuổi theo Tiểu Hoa của người đi”

Thấy thế, Kim Bình cười to ra tiếng, giục ngựa mà đi.

Đúng là một tiếng hện gặp lại cũng không có?

Kim Thố không hiểu tình cảm của nam nhân là như thế nào, ngay cả câu hện gặp lại với đối phương cũng không nói...

Hoắc Tây Du hiểu lầm của nàng kinh ngạc, chỉ làm nàng không thể nhận ly biệt trường hợp.....

“Không có việc gì, Kim Bình sẽ đem Tiểu Hoa trở về.”, an ủi người khác không phải là sở trường của Hoắc Tây Du, hắn đã cố hết sức.

Lời này càng gọi lên thương tâm trong lòng Kim Thố, nàng ưu tư nhìn hắn, hai mắt phấp phồng, nhìn rất tội nghiệp.

Hoắc Tây Du cảm thấy mình đã hết thuốc chữa.

Hắn lại thấy nàng như vậy rất đáng yêu, trong tâm có một cảm giác khó đề nén, rất muốn, rất muốn...

Bình tĩnh!

Hoắc Tây Du, người nhưng là chính nhân quân tử, không phải là Kim Bình kia luyến muội thành si biến thái, trăm ngàn lần phải bình tĩnh!

Hoắc Tây Du tự răn đe mình, nhớ đến bộ dáng biến thái của Kim Bình khi nói tới muội muội, mới kìm được tâm đang náo loạn không yên, không biết vì sao lại xúc động như vậy.

“Người biết không?” Kim Thố đã mở miệng, hồn nhiên không để ý đến nội tâm đang gợn sóng của hắn “ tuy rằng quân ta rất kỹ, rất chặt, làm ta có lúc thở không nổi, nhưng...ca ca hắn thật sự đối với ta rất tốt”

Hoắc Tây Du từ chối cho ý kiến.

“Ta thuở nhỏ không có mẫu thân, phụ thân lại lo việc của tiền trang, chỉ có ca ca làm bạn với ta, cẩn thận che chở ta lớn lên, vô tư đối đãi tốt với ta”, Kim Thố lại tự trách “ hồi đáp duy nhất của ta lại là liên lụy việc hôn nhân của hắn không thuận, đứa nhỏ còn chưa ra đời cũng bỏ đi...”

“Nói bậy bạ gì đó?” Khinh xích, Hoắc Tây Du không muốn thấy nàng lâm vào tự trách.

“Sự tình rõ ràng là vậy..... Hai người bọn họ yêu nhau, nếu không vì ta, ca ca và chị dâu đều lâm vào cảnh như ngày hôm nay”, tình nhân trong mắt không dung một hạt cát, đạo lý này nàng hiểu được

Rõ ràng nàng chính là vấn đề lớn nhất, chính vì mỗi người đều đối xử tốt với nàng, không muốn nàng tự trách mà làm chuyện sai lầm, coi như chuyện không liên quan tới nàng, có thể không liên quan không?

Liều lượng tâm của nàng có thể mặc kệ chuyện đó không, chưa nói tới cái khác...A!

Hai gò má đột nhiên thấy đau, làm cho Kim Thố giật mình, không còn rảnh để nghĩ tới chuyện khác, hiện tại nàng chỉ bận tâm một chuyện: hắn nhéo má nàng làm gì?

“Người hãy nghe cho kỹ, việc này ta sẽ không nói lại lần thứ hai”, Hoắc Tây Du nhéo hai gò má mềm mại của nàng...Hắn tuyệt đối không thừa nhận, nhéo hai gò má nàng xúc cảm thập phần mê người, làm cho người ta muốn cắn...

“A! A! Đau!” Kim Thố hô.

Cuối cùng cũng buông tay, Hoắc Tây Du tức giận nói “ có người trách người?”

Kim Thố bụm mặt, thật đáng thương lắc đầu.

Chính vì không có người trách tội nàng, nàng mới càng tự trách mình, bởi vì rõ ràng là nàng sai, hết thấy đều do nàng, vì tồn tại của nàng mới có thể khiến cho...

“Hắn chiếu cố người, nhìn người khỏe mạnh, trưởng thành là một cách để bù lại sự mất mát mẫu thân trong lòng hắn”

Kim Thố kinh ngạc nhìn hắn.

Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này!

Đối với mẫu thân, nàng kỳ thật hoàn toàn không có trí nhớ, trưởng thành trong quá trình thiếu mẫu thân, mặc dù có chút chút tiếc nuối, nhưng cảm thụ kỳ thật cũng không khắc sâu.

Nàng không nghĩ tới..... Không nghĩ tới.....thì ra ca ca vẫn mang vết thương đó trong lòng, vẫn đau...

Kim Thố lã chã chực khóc, không nghĩ tới nàng làm muối muối lại thất bại như vậy, cho tới giờ vẫn không phát hiện được nỗi đau của ca ca.

“Không có việc gì.” Hoắc Tây Du một tay ôm lấy nàng vào lòng.

Lúc này, đã mặc kệ mình có phải sẽ bước theo vết xe đổ của Kim Bình hay không, có phải giống biến thái hay không.

Cũng bất chấp luôn đây là bên ngoài cổng nhà, trên đường luôn có người qua lại.

Biểu tình thương tâm của nàng giống như một quyền thẳng tắp đánh vào tâm của Hoắc Tây Du, làm cho hắn căn bản không cần phải băn khoăn chuyện gì nữa, chỉ biết đưa tay ôm nàng vào lòng.

“Chuyện của Tiểu Hoa lần này, vừa lúc làm cho Kim Bình nhìn ra vấn đề của hắn, quá trình có lẽ sẽ đau nhưng vết thương cũ nếu không chữa trị tận gốc thì không khỏi dứt được, qua thì tốt rồi”, hắn nói.

Trước kia bởi vì không khắc sâu cảm thụ, cảm thấy không đến mức quá đáng, cho nên Hoắc Tây Du vẫn không muốn can thiệp, cho đến khi liên tiếp xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, hắn mới biết chấp niệm của Kim Bình đã quá sâu, quá nặng...

Nay một phen nhân duyên lần lượt thay đổi, có thể cho Kim Bình nhìn thấu vấn đề của mình, giải quyết triệt để vết thương cũ, Hoắc Tây Du thấy cũng là chuyện tốt.

“Tiểu Hoa cùng Kim Bình không trách người, là vì bọn họ cũng biết vấn đề ở đâu, hiện tại ca người nguyện ý đối mặt vấn đề, mọi chuyện đều chuyển biến tốt, người đừng nghĩ nhiều quá”, người ngoài sáng, người trong cuộc u mê, nên Hoắc Tây Du nhìn rõ vấn đề hơn nàng.

“Thật vậy chăng?” nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hơi ai hết, nàng thật mong ca ca và chị dâu có thể hạnh phúc như xưa.

Đối mặt tràn ngập tín nhiệm như vậy, hy vọng đạt được, hai mắt tỏa sáng như sao, nam nhân bình thường làm sao chịu được?

Cực kỳ đột ngột, Hoắc Tây Du buông ra nàng, coi như lúc này mới nhận ra, hắn đúng là ở trên đường ôm ấp nàng.

“Lừa người thì có gì tốt”, Hoắc Tây Du nói, cũng không quay đầu mà cất bước đi vào nhà “ đừng nhìn, nhìn nữa người cũng sẽ không trở về, vào nhà thôi”

Kim Thố nhìn hắn bóng dáng, kinh ngạc, chỉ có thể kinh ngạc đến phát ngốc.

Trong lòng cảm thấy trống vắng, nhưng nàng không dám nhìn thẳng vào phần mất mát đó, cố không nghĩ đến, làm bộ như nó chưa từng tồn tại.

Từ lúc bị thương tới giờ, chưa từng tồn tại cảm giác như vậy.

Không nói chuyện, Kim Thố đi theo vào nhà.

8. Chương 8

Doãn Thủy Hử buồn, rất buồn, rất rất buồn.

Hắn không hiểu, vì sao cũng cùng là nhất kiến chung tình mà năm đó Kim Bình lại siêu cấp vô địch thuận lợi cưới được Tiểu Hoa, ngay cả Tây Du cùng Kim Thố nhìn quan hệ hai người cực kỳ xa cách, thế nhưng ngoài ý muốn lại nhanh như chớp kết thành liên cảnh.

Vì sao?

Vì sao hắn so với người khác điều kiện không kém mà vận mệnh lại khác xa vậy? Cùng bỏ ra một tấm chân tình, nhưng hắn giống như đánh lên tường đồng vách sắt, một chút đáp lại cũng không có?

Hắn rốt cuộc có điểm gì kém so với người khác?

Nếu không, sao hắn lại đau khổ vì yêu đơn phương?

Buồn chán đi uống rượu, Doãn Thủy Hử như thế nào cũng không ngờ truyền thuyết giang hồ đồn đãi mà hắn cũng dùng trăm phương ngàn kế để hái cho được Tiên Linh Băng Tinh tặng cho giai nhân, cuối cùng hạnh phúc vì sao cũng không đến tay hắn?

“Người đến tìm ta là uống rượu giải sầu cho ta xem?”, cuối cùng Hoắc Tây Du nhin không được phải lên tiếng.

Bắt đầu suy nghĩ, có nên cự tuyệt ôn thần này đến thăm không?

Người này có thể nói là vô sự không đáng tam bảo điện, lần trước hắn tới là kéo hắn đi vào núi hoang rừng sâu để tìm kỳ hoa trong truyền thuyết, lần này tuy chưa biết là chuyện gì, nhưng nhìn hắn uống rượu như là nhất túy giải thiên sầu, Hoắc Tây Du cảm thấy nhất định là có chuyện xui xẻo gì đó sắp xảy ra...

“Uy, uy, uống rượu nhiều sẽ hại thân”, thấy hắn lại uống tiếp, Hoắc Tây Du nhíu mày

“Hại thân?”, Doãn Thủy Hử trào phúng hỏi lại “ người nhân sinh thắng lợi, căn bản là không rõ”

“Lại phát điên gì rồi?”, người nào nhân sinh thắng lợi, quả là mạc thanh kỳ diệu.

“Là ta nổi điên sao? Rõ ràng chính là không công bằng!” khuôn mặt tuấn mỹ của Doãn Thủy Hử hiện sự căm giận, lên án “ trong đám huynh đệ, rõ ràng đường nhân duyên của người là kém nhất, vậy mà người cũng ôm được mỹ nhân về nhà, còn ta thì một mảnh chân tình lại bị nước cuốn trôi?”

“Người nói cái gì?”, Hoắc Tây Du tức giận “ đó là muội muội của Kim Bình, có thể so sánh sao?”

Nghe vậy, Doãn Thủy Hử sững sốt, hoài nghi bản thân mình có phải đã nghe lầm không?

“Nàng là muội muội của Kim Bình”, tưởng hắn không nghe thấy, Hoắc Tây Du còn nhắc lại lần nữa.

“Thì như thế nào?”, Doãn Thủy Hử rất muốn biết rõ ràng...

Hoắc Tây Du đang định nói thì nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng...

Trong Hoắc phủ mọi người đều biết, nếu Doãn Thủy Hử hay các huynh đệ tới chơi, để tránh việc đấu võ mồm bị truyền ra, Hoắc Tây Du thường cho nha hoàn, người làm lui ra hết để không có người quấy rầy huynh đệ bọn hắn nói chuyện.

“Ai?”, tiếng bước chân trái với quy định thường ngày làm Hoắc Tây Du cảnh giác.

“Là ta.” Kim Thố thanh âm thật là vô tội, gõ gõ cửa, nàng bước vào, thần sắc tự nhiên nói “ ta nghe nói Thủy Hử ca ca đến đây, đang cùng phu quân uống rượu, sợ các người uống rượu say sẽ không tốt, cho nên làm ít đồ ăn mang đến”

Nhìn tiểu cô nương ngày xưa giờ đã là phụ nữ có chồng, thần sắc thông dong sai nha hoàn sắp đặt thức ăn, trong lòng Doãn Thủy Hử cảm thấy hâm mộ Hoắc Tây Du.

“Thố nhi thật sự là một người vợ hiền”, Doãn Thủy Hử khen, tiếp theo lại thở dài một tiếng, mở miệng “ nếu lúc trước ta thích người thì tốt rồi”

Hoắc Tây Du muốn nói gì nhưng rồi không lên tiếng, im lặng nhìn tiểu thê tử của hắn...

“Thủy Hử ca ca đừng nói như vậy.” Đối với tuần nhan làm người ta mặt đỏ tim đập, Kim Thố vẫn bình tĩnh, thần sắc hòa nhã khuyên giải “ Trên đời còn thiếu gì cỏ thơm, cần gì phải lưu luyến một bụi hoa, Thủy Hử ca ca cứ mở lòng mình rồi ngày nào đó cũng sẽ tìm được người hiểu mình”

Nghĩ đến tình cảnh của mình, Doãn Thủy Hử chỉ có thể im lặng, tiếp tục uống rượu.

“Phu quân người khuyên nhủ hần, ta không quấy rầy các người nói chuyện.” Kim Thố nói.

Hoắc Tây Du thấy nàng thần sắc tự nhiên, cũng trở nên bình tĩnh, gật gật đầu tỏ vẻ biết, sau đó nhìn nàng dần nhả hoàn rồi đi...

Cửa vừa đóng lại, Doãn Thủy Hử đã bất chấp hình tượng, oán hận nói “ ở trước mặt ta còn trình diễn tiết mục cách tình lả lướt”

“Nói bậy bạ gì đó.” Lửa ghen tỵ tràn đầy, Hoắc Tây Du cũng tức giận không kém “ vừa rồi không phải nói nàng là muội muội của Kim Bình”

“Thì sao? Nàng cũng đã bái đường cùng người, là thể tử của người, liên quan gì tới Kim Bình? Người đừng nói với ta vì nàng là muội muội của Kim Bình, muội muội của bằng hữu không thể chạm vào, cho nên từ sau khi người cưới Thố nhi về, hai người vẫn là vợ chồng hữu danh vô thực?”

Hoắc Tây Du không mở miệng.

Doãn Thủy Hử vốn chỉ định trêu chọc Hoắc Tây Du, đang chờ hần cãi lại nhưng không ngờ hần vẫn im lặng.

Một hồi lâu thì hần mới phản ứng lại, Hoắc Tây Du đây là cam chịu.

“Không thể nào?!” Rất khiếp sợ, Doãn Thủy Hử đang châm rượu, suýt chút nữa là làm đổ ra ngoài.

“Đã nói, nàng là muội muội của Kim Bình”, Hoắc Tây Du lườm hần một cái.

“Người là làm sao vậy?”, Doãn Thủy Hử nắm tay Hoắc Tây Du xem xét.

“Làm cái gì.” Hoắc Tây Du hất tay hần ra.

“Ta thấy người không phải bị cảm lạnh hay là phát sốt, hay là đầu óc có vấn đề”, Doãn Thủy Hử còn nói

“Đừng nháo.” Hoắc Tây Du yên lặng uống rượu.

“Ta thấy người mới là đừng nháo”, Doãn Thủy Hử chưa từng biết Hoắc Tây Du có tật xấu này, không chút lưu tình, thẳng thắn hỏi “ trong thiên hạ có bao nhiêu cô nương là muội muội, những người này chẳng lẽ không thể lấy chồng, cho dù có thì cũng bị đẩy vào lãnh cung? Người dùng não của người nghĩ xem, trên đời có đạo lý như vậy sao?”

“Người không rõ.” Hoắc Tây Du cường điệu:“ Tiểu Thố tử không giống những người khác, người cũng biết tình huống lúc đó...”

“Chậm! Chậm!” Doãn Thủy Hử ngăn lại hần, hỏi:“Người không phải muốn nói người là vì tình thế bất buộc, vì lấy đại cục làm trọng nên mới hy sinh bản thân, lấy nhân duyên để đổi lấy sự thanh tĩnh?”

Hoắc Tây Du không trả lời, tự rót ỉnh một chén rượu rồi uống sạch.

Doãn Thủy Hử nhìn tình trạng này đã biết sự tình rất nghiêm trọng.

Trong bốn người bọn họ, Hoắc Tây Du tước lượng kém nhất, còn bị gọi là ba chén say.

Cũng không phải là say bất tỉnh nhân sự mà lý trí của hần sẽ vì say mà bị ăn mòn, cần người sẽ từng điếu, chuyện nên nói, chuyện không nên nói, hần đều sẽ khai ra hết mà bản thân hần không biết.

Hoắc Tây Du là người cổ hủ lại câu nệ, hần luôn sợ sẽ xảy ra tình trạng như vậy, sợ lúc say sẽ náo loạn làm người khác chê cười cho nên trước giờ luôn hạn chế uống rượu, thường thường khi bọn họ uống rượu thì hần uồn trà, vui lắm mới uống một, hai chén.

Người cẩn thận, tiết chế như vậy nhưng bây giờ lại rối loạn tâm thần, liên tiếp uống hai chén rồi.

“Huynh đệ, lúc trước ta và Quán Tam Quốc khuyên ngươi thành thân, tuy rằng Kim lão bá lên tiếng, lão cha của ngươi cũng nhờ vả chúng ta, nhưng cái chính là chúng ta nghĩ cho ngươi, vì tốt cho ngươi mới khuyên ngươi chấp nhận cuộc hôn nhân này”, Doãn Thủy Hử chân thành nói.

Đạo lý rất đơn giản, chưa nói tới chuyện bọn họ thấy Kim Thổ muội tử là một cô nương tốt, quan trọng là Hoắc Tây Du ngày thường không gần nữ sắc, xem ra cũng không có đối tượng để yêu thích, thay vì sau này cưới một người xa lạ chỉ bằng cưới một người mà họ quen biết, thân thiết...

Mà cũng vì vậy, Kim Thổ có lương tể, Hoắc Tây Du có giai ngẫu, đẹp cả đôi đường. Vì mục đích như vậy, cho nên bọn họ mới gia nhập hàng ngũ khuyên bảo hấn, cũng không muốn để Kim Thổ thành bà cô già, mới kiên quyết ghép hai người lại với nhau.

Không được, sự tình nghiêm trọng, tìm Tam Quốc đến thương lượng mới được.

Doãn Thủy Hử nghĩ tới là làm liền, không nói hai lời, chạy nhanh đến bên cửa sổ, lấy ra pháo dùng để liên lạc khẩn cấp giữa các huynh đệ, một tiếng rít bắn thẳng lên trời xanh.

Quán Tam Quốc không hổ là người xem trọng tình nghĩa huynh đệ, vừa thấy pháo hiệu, đã lập tức xuất hiện.

Nhưng hấn gia nhập cũng không có thay đổi cái gì.

Khi pháo hiệu kêu gọi Quán Tam Quốc vang lên, lý trí của Hoắc Tây Du cũng bình tĩnh, tĩnh đến mức cực tuyệt không uống thêm dù chỉ là một giọt rượu, chỉ ngồi uống trà, nghe hai tên huynh đệ oanh tạc, giống như cái hủ nút, im thín thít, chuyện gì cũng không nói.

Doãn Thủy Hử hao hết lời lẽ, mặc kệ là trên phương diện vợ chồng hay là từ phương diện tình cảm, nói đến miệng khô lưỡi đắng cũng không đả động được Hoắc Tây Du một chút mảy may nào.

Cho dù là cùng Quán Tam Quốc liên thủ, nhưng Hoắc Tây Du hạ quyết tâm không bàn đến vấn đề này, bất luận là Doãn Thủy Hử lòng vòng quanh co, hấn cũng không đáp lại, Doãn Thủy Hử cuối cùng cũng đành chịu thua, không có ai biết thực ra trong chuyện này, Hoắc Tây Du đang nghĩ cái gì.

Sau mấy giờ tranh cãi, Hoắc Tây Du cũng học được một điều. Nếu không trả lời, hai kẻ thay bệnh vực thay Kim Thổ sẽ không tha cho hấn.

Cho dù miệng nói là huynh đệ thì sẽ không ép buộc hấn, cũng sẽ tôn trọng ý nguyện của hấn...Thúi lắm! Hai tên kia tưởng ngày đầu hấn quen biết hai họ sao?

Mấy lần làm như bỏ qua chuyện đó, kết quả là sau một hồi lòng vòng, còn làm bộ nói bóng nói gió, cuối cùng cũng quay lại vấn đề cũ, ép hấn phải nói.

Cho nên Hoắc Tây Du không thể hiện ý chí kiên cường nữa, cũng không nói những lời khách sáo nữa, hấn giả vờ khuất phục, tỏ vẻ mình sẽ suy nghĩ cẩn thận những gì bọn họ nói...Còn biểu hiện cực kỳ có thành ý.

Với thành ý đến mười phần như vậy, hai tên kia cuối cùng cũng buông tha cho hấn, cũng coi như là hoàn thành trách nhiệm trọng đại gì đó mà tuyên bố tan buổi h5op.

Thực chịu không nổi!

Tiền khách xong, Hoắc Tây Du chỉ có cảm tưởng này.

Hấn cảm thấy bộ Doãn Thủy Hử thật kỳ quái, hiện tại cho hấn là cảm thú sao?

Kia là muội muội của Kim Bình cũng không phải cô nương chốn thanh lâu, hấn sao có thể chỉ vì nghi thức bá đường liền đối với nàng như vậy lại như vậy.

Huống chi hấn vốn không phải là kẻ háo sắc, chuyên tìm hoa văn liễu.

Có lý đầu chuyện hấn còn chưa làm với nữ tử thanh lâu, hấn lại làm với Kim Thổ?

Trước tiên chưa nói đến sự gở gắm của Kim Bình, quan trọng hơn là Kim Thổ đáng bị như vậy sao?

Hoắc Tây Du tuyệt không nghĩ sẽ ô nhục Kim Thố, cho nên dù là vợ chồng cùng giường, hắn vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận...Đương nhiên, chuyện Kim Thố sợ lạnh, thường nép vào hắn để ngủ cũng không cần phải tính tới.

Ít nhất là chính hắn chưa bao giờ dám có suy nghĩ gì, sợ hủy đi trong sạch của nàng.

Cho đến lúc này, Hoắc Tây Du thực cảm thấy may mắn vì mình vẫn kiên trì.

Từ sau khi hắn cùng Kim Thố thành thân, Doãn Thủy Hử là người đầu tiên đến thăm, cũng bởi vì sự xuất hiện của Doãn Thủy Hư mà hắn mới phát hiện được mình đã bỏ qua một sự việc rất trọng yếu.

Chính vì sai sót nghiêm trọng, cho nên Hoắc Tây Du mới không thể nói nên lời...Ít nhất, trước khi có được biện pháp giải quyết thật tốt, hắn sẽ không thể nói bất cứ chuyện gì.

Không nói tới chuyện nghĩa khí, cũng không bàn tới tình huynh đệ, trước hết để không rơi vào tình thế hại người mà không có lợi ỉn thì chỉ có thể im lặng...

“Thiếu phu nhân đâu?”, đuổi hai tên bạn dài dòng đi, Hoắc Tây Du hỏi người làm.

Chỉ là thuận miệng hỏi, muốn biết xem Kim Thố đang làm gì nhưng tên người làm lại tưởng hắn nóng lòng tìm thê tử, liền khẩn trương đi tìm người làm cho Hoắc Tây Du không kịp phản ứng.

Thế nhưng, người đến lại là nha hoàn bên người Kim Thố, Hoắc Tây Du hơi hơi nhíu mi...

“Thưa thiếu gia”, Tiểu Xuân thi lễ, báo “ thiếu phu nhân đã ra ngoài”

“Đi ra ngoài?” Nhíu mày, Hoắc Tây Du có chút kinh ngạc.

“Thiếu phu nhân nói, khó được Doãn thiếu gia cùng Quản thiếu gia cùng đến phủ, hai vị thiếu gia luôn thích ăn thịt vịt nướng do đầu bếp Kim gia làm, cho nên thiếu phu nhân về nhà mẹ đẻ một chuyến, muốn nhờ đầu bếp Kim gia làm vài món đồ ăn cho thiếu gia đãi khách”

Vịt...là vì Quản Tam Quốc hay là cho Doãn Thủy Hử?

Hoắc Tây Du cố gắng không nghĩ tới vấn đề này, chỉ nói “ chuyện này sao người lại để nàng tự đi, các người không biết phải làm gì sao?”

“Thiếu gia thứ tội.” Tiểu Xuân vội vàng quỳ xuống, vẻ mặt sợ hãi trả lời “ Tiểu Xuân vốn định đi, nhưng tiểu thư...không, là thiếu phu nhân, thiếu phu nhân còn muốn ghé biểu thiếu gia lấy thêm mấy thứ, nàng nói sẽ đi nhanh về nhanh, còn thay đổi nam trang, sợ nô tỳ đi theo làm chậm tốc độ, cho nên muốn tự mình đi”

Nha hoàn hồi môn Tiểu Xuân đối với Hoắc Tây Du luôn thấy sợ hãi, trong lòng quynh lên, xưng hô cũng lộn xộn nhưng cũng may đã trình bày hết sự việc.

Hoắc Tây Du nhíu mày, cảm giác thực không thích hợp.....

“Đi bao lâu rồi ?” Hắn hỏi.

“Ước chừng..... Ước chừng hai canh giờ.” Tiểu Xuân trả lời.

Như vậy kêu đi nhanh về nhanh?

Quản Tam Quốc cùng Doãn Thủy Hử nháo đến lúc này cũng đã tan, Kim Thố còn đi lấy vịt làm gì? Còn chờ giết vịt sao? Chắc không phải thực là chờ giết vịt thật chứ?

Hoắc Tây Du cảm thấy rất không thích hợp, quyết định tự mình ra ngoài tìm Kim Thố về, nhưng đến Kim gia thì nghe được tin từ người gác cổng “ tiểu thư không có về”

Dự cảm không tốt trở thành sự thật, Hoắc Tây Du không dám để lộ chỉ cười nói là hắn nhớ lầm, sau đó liền quay về phủ, lập tức hỏi Tiểu Xuân những câu trả lời cũng giống nhau.

Không có! Không có! Không có!

Đáp án không làm Hoắc Tây Du đối với Tiểu Xuân chán còn trông mong gì, đành tự trở về phòng tìm kiếm manh mối.

Tất cả đồ dùng của nàng đều còn đủ, trừ bỏ hộp trang sức và tấm ngân phiếu.

Nơi để tấm ngân phiếu giờ lại được thay thế bằng một tờ giấy.

Cám ơn, thực xin lỗi.

Không có kí tên, cũng không có lạc khoản, nhưng Hoắc Tây Du biết đây là nàng lưu cho hắn, hắn chính là biết.

Nhưng.....

Vì sao?

Thành thân đến nay, hắn có chỗ nào đối đãi nàng không tốt? Có chỗ nào để nàng thua thiệt?

Vì sao hôm nay lại thế này?

Hoắc Tây Du không thèm nghĩ nữa, vì sao lại đúng ngày hôm nay Doãn Thủy Hử đến chơi?

Hắn không rõ, nàng vì sao lại đối với hắn như thế?

Về mặt lạnh lùng, Hoắc Tây Du mặc kệ mưa to gió lớn, xông ra ngoài, hắn thề hắn phải hỏi cho rõ ràng, hắn nhất định phải giáp mặt hỏi cho rõ ràng.

Giấc mộng thành hiện thực lẽ ra là một chuyện vui, chẳng những giảm bớt hành trang, chỉ mang theo ngân phiếu, còn nhớ tạo ra sự kiện giả. Kim Thố quả là một người thông minh.

Khi cùng Hoắc Tây Du xuất môn mấy lần, nàng đã biết giả nam trang để hành tẩu sẽ không dẫn đến sự chú ý của người khác, thứ nhất ưu tiên mua đồ phù hợp, kế tiếp là chọn mua lương khô rồi cất giấu cẩn thận làm cho nàng bề ngoài nhìn giống như một thư sinh và kinh đi thi.

Hết thấy được chuẩn bị chu đáo như vậy, tâm nguyện nhiều năm qua có thể thực hiện nhưng bước chân đi mà lòng Kim Thố lại nặng trĩu, rất muốn khóc.

Nàng rất muốn kiên cường, rất muốn dùng lý trí đối mặt.

Không có gì phải khổ sở, Hoắc Tây Du làm người rất tốt, vì thỏa mãn tâm nguyện của mọi người cũng thay nàng giải quyết phiền toái nên mới chịu cưới nàng.

Hắn đối với nàng không có tình cảm gì, trên thực tế hắn có thể xem như là nể mặt huynh trưởng, dùng tình cảm của một bằng hữu để chiếu cố nàng, quan tâm nàng...đã là một người rất tốt, nàng nên cảm ơn mới phải.

Nhưng sao nàng lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Đúng vậy, hắn càng đối với nàng khách khí, nàng càng thêm khổ sở.

Kim Thố không biết là như thế nào, chỉ biết rằng mỗi một ngày, nàng đều hi vọng hắn sẽ thay đổi, để ý đến nàng nhiều hơn, nhìn nàng nhiều hơn, đối với nàng vì nàng là Kim Thố chứ không phải là muội muội của Kim Bình.

Nghĩ tới điều này, Kim Thố lại cảm thấy mình thật đáng sợ. Từ bao giờ nàng đã trở nên tham lam như vậy?

Nhưng nàng chính là không thể khống chế, đối với Hoắc Tây Du, nàng không muốn chỉ là sự bắt đắc dĩ của hắn.

Ý nghĩ đó không mất đi mà ngày càng mãnh liệt, bởi vậy nàng mới cảm thấy thống khổ.

Nhất là khi nàng cố gắng lâu như vậy, cuối cùng lại chính tai nghe hắn nói với hắn, nàng chỉ là muội muội của Kim Bình.

Đúng vậy, nàng nghe thấy được.

Sau khi thành thân, Doãn Thủy Hử lần đầu đến thăm, làm cho nàng vui mừng vì gặp được bạn cũ nên bước chân cũng nhẹ nhành hơn nhiều. Nàng vừa đến đã nghe Doãn Thủy Hử lên án phu quân nàng nhân duyên

kém hơn hẳn mà lại sớm ôm được mỹ nhân về, còn kích động nói rất nhiều, không có ai phát hiện âm thanh của nàng.

Sau đó, nàng nghe thấy phu quân của nàng với ngữ khí bất đắc dĩ nói rằng, nàng là muội muội của Kim Bình.

Câu nói đó giống như tuyên án cho Kim Thố, làm cho nàng đáy lòng nàng lạnh, cũng tràn đầy cảm giác tuyệt vọng.

Đủ loại không thích ứng đến thành thói quen, bao gồm –

Ban đầu cực độ khó đọc, đến nay một ngụm một câu cũng đều là “Phu quân”.

Ban đầu nằm xuống giường cứng ngắc như xác chết, đến nay lại nép sát vào người hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hắn mới có thể ngủ được.

Hoặc là dù đỏ mặt cũng chủ động nắm tay hắn, cho tới giờ mỗi khi cùng đi là hắn chủ động nắm tay nàng.

Mỗi một chuyện, mỗi một hành động, người nào không phải xấu hổ, không phải ngượng ngùng... Nhưng kiên trì, cố gắng bao nhiêu lâu nay, những cảm giác kia cũng dần tan biến, tới giờ đều coi là đương nhiên.

Điều này làm Kim Thố vẫn nghĩ rằng chỉ cần nàng tiếp tục cố gắng, một ngày nào đó, nàng không cần giả đồ là một đôi vợ chồng ân ái trước mặt người khác, bởi vì nàng nghĩ hắn sẽ chấp nhận nàng, bọn họ sẽ là một đôi vợ chồng chân chính, sẽ sinh nhiều tiểu oa nhi béo mập như chị dâu nói.

Nhưng hiện tại nàng biết, nàng sai lầm rồi, sai vì quá ngây thơ.

Kim Bình muội muội.

Điều này giải thích vì sao đến nay hắn còn đối với nàng “tương kính như băng”, vì sao chậm chạp không chịu viên phòng với nàng...

Với hắn, nàng chỉ là muội muội của Kim Bình.

Hơn nữa suy nghĩ này còn sâu đến mức có thể thổ lộ cùng bằng hữu.

Đau, Kim Thố cảm thấy rất đau, lời của hắn đã dập nát kỳ vọng của nàng, cũng làm tổn thương lòng nàng thật sâu.

Thực ra cũng có thể tiếp tục duy trì sự giả dạng như trước, nhưng Kim Thố quyết định dứt khoát hơn, để cho hai người tự do.

Cảm ơn hắn đã giải phóng nàng khỏi sự quan tâm quá mức của người nhà, cũng thực xin lỗi hắn vì để cho hắn một mình đối mặt với bao nhiêu rắc rối sau khi nàng rời đi.

Nhưng Kim Thố cũng nghĩ tới đau dài không bằng đau ngắn, như vậy còn hơn cản trở tuổi thanh xuân của hắn cũng để cho hắn có cơ hội tìm thấy nhân duyên thích hợp ình.

Cho nên lưu lại “Cám ơn” Cùng “Thực xin lỗi”, nàng rời đi.

Nàng tin tưởng, lâu dài mà nói, đây mới là quyết định chính xác cho cả hai.

A! Là trời mưa sao?

Trên mặt ẩm ướt, Kim Thố dùng sức lấy tay áo lau đi.

Nàng kiên quyết tin tưởng, đó nhất định là do mưa, tuyệt đối không phải là nàng đang khóc.

Nàng chẳng qua là làm một quyết định chính xác, chẳng những cho Hoắc Tây Du tự do mà bản thân cũng hướng tới một cuộc sống mới, đây là chuyện vui vẻ đến mức nào, có gì mà khóc?

Ngẩng đầu mà bước.

Kim Thố tiếp tục đi tới, mặc kệ trước mắt hơi nước sương mù, nàng đi nhanh về phía trước đi.

9. Chương 9

Thật sự trời mưa.

Mưa trút xuống làm Kim Thổ trở nên chật vậy, cũng đột nhiên hiểu thực tế và lý tưởng có sự khác biệt.

Cho dù nàng thành công giả dạng thành thư sinh rồi đi, nhưng thật sự đúng như lời đồn “trăm dùng không được một chính là thư sinh”, thể lực của nàng quá kém.

Bọc hành lý của nàng nhì như thực dụng, hơn nữa nàng cũng đã rất tiết chế, trừ bỏ những thứ cần thiết cũng không dám mang theo nhiều lắm như trải qua một phen lặn lội đường xa, đến ngày thứ nàng đã toàn thân đau nhức, bước đi khó khăn.

Lúc này trời lại đổ mưa, quả thực là ông trời muốn cùng nàng đối nghịch, thấy phía xa có tòa miếu sơn thần đồ nát, Kim Thổ cảm động muốn khóc, vội chạy nhanh đến để trú mưa.

Ngôi miếu này, cũng không xa lạ, trước đây khi Quân Tam Quốc đi tìm nàng với Hoắc Tây Du về, bọn họ cũng tạm thời dừng chân ở đây để tránh mưa.

Kim Thổ kỳ thật cũng không nghĩ tới, qua một thời gian, nàng lại quay về chỗ cũ, cũng là ban đêm, cũng là trời đổ mưa, khác biệt duy nhất là lúc này nàng lại lẻ loi một mình... Vận khí quả thật không tốt...

Trong miếu, đã có người.

Kim Thổ ngẩn người, như thế nào cũng không nghĩ tới trong rừng núi hoang vắng lại có người ở trong này trú mưa còn sớm hơn nàng.

Ấn tượng đầu tiên nhìn thấy là người nọ... có chút cổ quái.

Rõ ràng đã ở bên trong đợt mưa, lại đội một cái nón thật to, nhưng Kim Thổ cũng có chút hâm mộ cái nón này, thậm chí còn nghĩ sau khi đến thành trấn kế tiếp có lẽ nên mua một cái.

Nhưng cũng không phải là chuyện cần làm trước mắt nên Kim Thổ rất nhanh liền thu hồi ý nghĩ, quay sang hâm mộ nhìn đồng lửa đã được đốt sẵn...

Nếu da mặt dày một chút, Kim Thổ hẳn là muốn tiến lên xin sưởi ấm kè, nhưng nàng cũng biết ra ngoài phải tuyệt đối cẩn thận, dù sao lòng người khó dò, ai biết được người nọ là thần thánh phương nào.

Tuy nhiên vào lúc này, ở một nơi như thế này mà gặp được một người sống, Kim Thổ cũng không cảm thấy tốt chút nào. Không phải vì nàng quá đa nghi mà vì người nọ kéo nón xuống quá thấp, hoàn toàn không nhìn rõ được mặt mũi, ý tứ rất rõ ràng là không muốn tiếp xúc với người khác.

Kim Thổ cũng không dám đem sự an toàn của bản thân ra đùa giỡn, hạ giọng nói một câu “quấy rầy” rồi liền ngồi xuống một góc.

Vừa ngồi xuống, nàng liền đưa tay xoa xoa cái cổ đã cứng ngắt, tiếp theo cũng muốn nhóm một đồng lửa, nhưng nàng mới phát hiện bị kịch là nàng không mang theo đồ đánh lửa... Nàng làm sao đây?

Kim Thổ uể oải vịn phần, lúc này đừng nói là tắm rửa, chỉ là thay đổi bộ quần áo ướt đẫm trên người nàng cũng không dám.

Không có bị thảm đến mức như vậy chứ?

Kim Thổ kéo kéo bộ quần áo vì ướt mà dính sát vào người, cảm giác vừa ướt vừa lạnh thực không thoải mái, nàng bất giác run lên...

“Lại đây.” người ngồi bên đồng lửa bất chợt lên tiếng.

Nghe tiếng, Kim Thổ không có cảm giác vui sướng mà ngược lại còn choáng váng đến cứng người.

Hắn, hắn, hắn, hắn, hắn.....

Hoắc, Hoắc, Hoắc, Hoắc, Hoắc.....

Nương a! Có quý!

Hoắc Tây Du?

Quả thật không có lầm, người nọ đúng là Hoắc Tây Du đang đi tìm thê tử, hơn nữa hắn đang rất khó chịu với phản ứng của Kim Thố lúc này.

Như thế nào, là gặp quý sao?

Hắn có khùng bố như vậy, khùng bố đến mức nàng nhìn thấy liền muốn bỏ chạy, muốn để lại một tờ giấy rồi bỏ đi nữa sao?

“Lại đây!” Hắn lặp lại, thanh âm không nén nổi sự tức giận.

Kim Thố chậm rãi nuốt nuốt, chậm rãi đi về phía hắn.

Đột nhiên, không ai lên tiếng, hắn giống như không phải hắn mà nàng cũng không phải là nàng, hai người y như là tình cờ gặp mặt, cùng nhau sưởi ấm, tránh mưa, ngoại trừ tiếng răng nàng va vào nhau vì lạnh ra thì không có âm thanh nào khác.

Thanh âm kia thực phiền, nghe muốn điếc ta, Hoắc Tây Du liếc nhìn nàng một cái, nhả mi...

“Thay quần áo ướt ra đi”, hắn nói.

“Bộ kia cũng ẩm ướt”, nàng nhỏ giọng.

Lấy mũ xuống, Hoắc Tây Du lấy từ trong bọc hành lý một kiện áo choàng đưa cho nàng.

Này.....

Là muốn nàng?

Kim Thố nhất thời không có phản ứng, cầm áo choàng ngẩn người.

“Ta sẽ không xem.” Hắn nói, tiếp theo liền đứng dậy quay lưng về phía nàng, lấy quần áo ướt đi hong khô.

Kim Thố có chút chần chờ, tuy rằng hắn cố tình tìm việc làm để không nhìn nàng nhưng nàng muốn cởi quần áo ướt, chỉ dùng một kiện áo choàng để che đậy thân thể, cảm giác thật kỳ quái.

Đang chần chờ, nhìn thấy hắn vẫn không để ý, chủ động lảng tránh, nàng liền bắt đầu thay đồ... cũng cảm thấy cảm động vì sự ý tứ của hắn, nhưng lúc này cũng không phải thời điểm để cảm động.

.....

Cổ nén xấu hổ, Kim Thố cố bỏ bộ y phục ẩm ướt, dùng áo choàng của hắn bao bọc thân thể thật kín, sau đó chạy nhanh để bên đồng lửa tìm vị trí để sưởi ấm.

“Tốt lắm.” Nàng giương giọng kêu, đối với ánh lửa, động cũng không dám lộn xộn.

Hoắc Tây Du thông thả quay lại, đối diện nàng ở bên kia đồng lửa, chậm rãi mở bọc hành lý lấy thức ăn ra.

Trước khi vào núi, hắn chẳng những chuẩn bị đồ che mưa, cũng lo liệu sẵn phần lương thực nên nói này đồ ăn thức uống cũng không thiếu, hắn rót một ly rượu đưa cho nàng để làm ấm thân trước.

Hắn không nói chuyện, nhưng Kim Thố thật là thông minh, nhìn động tác của hắn vội vàng đưa tay nhận lấy, chần chờ một lát nhưng sau đó cũng ngoan ngoãn uống một ngụm.

Chất lỏng vừa cay vừa nóng từ miệng chảy vào bụng làm Kim Thố suýt nữa bị sặc nhưng một lúc sau trong bụng có cảm giác như bị lửa thiêu, làm cho người ta thấy ấm áp, dễ chịu, uống thêm vài ngụm thì không còn cảm giác lạnh nữa.

Kim Thố vừa uống rượu vừa nhìn Hoắc Tây Du đang nướng gà.

Gà nướng nha! Trong thời điểm hiện nay, có gà nướng để ăn quả thực rất xa hoa nha!

Nhưng bình tĩnh suy nghĩ lại, nướng gà rồi ăn uống...ít ra còn có việc để làm, nhưng sau khi ăn uống xong thì lại là một chuyện khác, vấn đề này khá lớn nha.

Hai người yên lặng ăn, không ai nói gì, tình huống thật căng thẳng.

Không thể chịu được nữa, Kim Thố đành phải lên tiếng...

“Người..... Người làm sao có thể ở trong này?” Không dám thiếp vàng lên mặt, cho nên Kim Thố không dám nghĩ rằng hẳn đi tìm nàng cho nên chỉ biết hỏi như thế.

Không nghĩ rằng hỏi như vậy lại làm cho Hoắc Tây Du nổi lửa thật lớn.

Còn chưa nói tính hẳn không kiên nhẫn thế nào, lại đi tìm nàng vất vả ra sao, mà câu hỏi này của nàng làm hẳn cực kỳ khó chịu.

Như thế nào, kể tiếp có phải hay không sẽ đối hẳn nói “Thật khéo, ở chỗ này gặp gỡ ”?

Nàng rốt cuộc là có biết hay không chính nàng đang làm cái gì? Hoắc Tây Du thật nghi ngờ.

“Người, người đừng không nói lời nào.” Kim Thố cảm thấy thực không được tự nhiên, theo bản năng lại cầm lấy gà mà ăn, dĩ nhiên thỉnh thoảng lại uống thêm một ngụm rượu, ý đồ dời đi sự chú ý.

“Muốn ta nói?” Hoắc Tây Du ẩn nhẫn lâu ngày, ngữ khí đùa cợt rốt cuộc không nhịn được mà tràn ra, bật thốt lên” người rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì không?”

“Ta?” Không dự đoán được hẳn lại hỏi như vậy, dù ngoài ý muốn nhưng không biết tại sao Kim Thố không không chế được mà trả lời “ ta làm chuyện để tốt cho cả hai”

“Thúi lắm!” Hoắc Tây Du bất chấp hình tượng

“Rõ ràng là như vậy”, Kim Thố nhỏ giọng nhưng tràn ngập khẳng định.

Lời không nên nói nhưng nàng không thể không chế đã nói ra mất rồi, cho nên đâm lao thì phải theo lao, nàng tiếp “ chỉ cần ta không chiếm vị trí, người sẽ có cơ hội gặp gỡ người trong lòng thực sự của mình, cưới người ta và cùng nhau bạch đầu giai lão, từ nay về sau không phải chịu thiệt mà chấp nhận muối muối của Kim Bình là ta”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Hoắc Tây Du không hiểu ra sao.

Kim Thố nói ra xong những lời chất chứa trong lòng, cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhưng nàng cũng không ngăn được nước mắt rơi ra.

“Vì sao?” Nước mắt tuôn trào, lý trí giống như có lỗ hổng, những gì chôn giấu trong lòng bấy lâu đều theo lỗ hổng tràn ra ngoài, làm cho nàng rơi lệ không thôi “ vì sao người không thể thích ta?”

Hoắc Tây Du lảng tránh vấn đề này.

Hắn là một nam tử hán đội trời đạp đất, sao có thể đem chuyện tình cảm nói ra miệng.

“Người nói, nếu ta không phải là muối muối của Kim Bình có phải kết quả sẽ khác đúng không?”, Kim Thố vẫn không buông tha “ nếu ta không phải là muối muối của Kim Bình, người có thể thích ta không?”

“Rốt cuộc đang nói cái gì? Người uống rồi”, Hoắc Tây Du đầu tiên là xấu hổ, tiếp theo mới phát hiện cho nàng uống rượu để ấm thân tựa hồ không phải là một chủ ý hay.

“Ta không có! Ta hiện tại rất thanh tỉnh, ta không có say”, Kim Thố cãi lại.

“.....” Hoắc Tây Du không nghĩ đáp lại, người uống rượu luôn thích nói rằng “ ta không có say”

“Người có biết ta rất khổ sở hay không?”, Kim Thố lại khóc thành tiếng.

“Người say.” Hoắc Tây Du xác định tình trạng hiện tại của nàng.

“Ta thật sự thanh tỉnh”, Kim Thố lại ồn ào, cũng tràn đầy dũng khí mắng hẳn “ là người, người vẫn xem nhẹ cố gắng của ta, người cái gì cũng không nhìn thấy, người bị mù sao?”

“Ta không nghĩ lúc này sẽ thảo luận với người chuyện đó”, Hoắc Tây Du tức giận.

Xuất môn tìm người cơn tức còn chưa được giải tỏa, lúc này lại gặp phải một kẻ say rượu, hẳn biết rõ bây giờ hẳn nói cái gì cũng như là đánh quyền vào bịch bông, không có ý nghĩa, hẳn sẽ không lãng phí sức lực.

Nhưng hẳn không ngờ những lời của hẳn lọt vào tai nàng lại rất khó nghe, làm nàng khó chịu không thôi.

“Vì sao?” Nàng cảm tức, tiếp tục chất vấn “ vì ta là muội muội của Kim Bình nên ngay cả tư cách nói chuyện với người cũng không có sao?”

Rốt cuộc là thế nào?

“Không phải vấn đề kia”, Hoắc Tây Du bất đắc dĩ, không hiểu sao nàng vẫn chấp nhất ở đề tài muội muội của Kim Bình.

“Chính là vấn đề này”, Kim Thố nghĩ tới liền tức, la lên “ cho dù ta đối với người tốt như thế nào, gần như là cầu xin tình yêu, người vẫn chỉ xem ta là muội muội của Kim Bình”

“Cầu yêu?” từ này làm cho Hoắc Tây Du sững sốt, biểu tình như đang hỏi thật không, khi nào?

“Đương nhiên là cầu yêu, chẳng lẽ người nghĩ rằng ta đối với A Tài, A Vượng ven đường cũng kêu là phu quân sao? Hay là người nghĩ ta sẽ gọi Vượng viên ngoại ở cách vách?” dù sao đã nói tới mức này, Kim Thố cũng muốn nói cho rõ ràng “ người để tay lên ngực tự hỏi đi, nếu không cầu yêu, ta cần gì mỗi tối đều giống con bạch tuộc quấn lấy người cùng ngủ sao?”

Hoắc Tây Du có chút mơ hồ.

Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới hành vi này có ý nghĩa gì, bật thốt lên “ nhưng người không phải đối với Thủy Hử...”

“Đối Thủy Hử ca như thế nào?” Nàng tức tối hỏi.

“Người đối hắn.....” Nói không nên lời, lời mà nói ra thì cũng có nghĩa thừa nhận mình không bằng người, cho nên Hoắc Tây Du không thể nói ra miệng.

“Ta đối hắn như thế nào? Người nói a!” Kim Thố khí thế kinh người ép hỏi.

Hoắc Tây Du bị kích có chút khó chịu, nghiêm mặt đáp “ người đừng nói với ta, lúc gặp hắn, người chưa bao giờ đỏ mặt, ý loạn tình mê...”

“Ta, ta.....”

Thấy nàng đáp không được, Hoắc Tây Du cười lạnh.

Thân là một đại phu, vọng, nghe thấy, hỏi, thiết, thiếu một thứ cũng không được, trừ bỏ thận trọng, cần nhất chính là quan sát nhạy bén, chỉ cần có mặt Doãn Thủy Hử, dù Kim Thố đã cực che giấu nhưng hắn vẫn nhìn ra được sự ngượng ngùng của nàng, nói nàng không có tình cảm khác thường với Doãn Thủy Hử thì chỉ có quỷ mới tin.

Đây chính là sự kiện mà Hoắc Tây Du cho rằng mình đã sai sót.

Vì tưởng bối hai nhà tranh cãi làm cho hắn rối trí, hắn thật muốn chấm dứt sự tranh cãi âm ỹ nên đã đồng ý thành thân, nhưng hắn lại quên một chuyện quan trọng nhất – tâm ý của hắn.

Hắn hối hận vô cùng.

Nếu lúc đó hắn sáng suốt, nghĩ tới chuyện của nàng và Doãn Thủy Hử, như vậy sẽ không bị u mê, tự cho nên lấy đại cục làm trọng mà vội vàng kết hôn.

Lúc đầu không dám cùng nàng viên phòng, trở thành vợ chồng chân chính đơn giản là hắn dùng lễ để đối đãi, không muốn cho nàng có cảm giác bị ép buộc.

Nhưng rồi ngày đó đầu óc hắn trở nên sáng tỏ, nhớ lại chuyện mình đã bỏ sót liền thấy hối hận, tự trách không thôi...

Nhưng hôn lễ đã kết thúc.

Cả một thời gian dài, Hoắc Tây Du vẫn đau đầu để tìm ra phương thức giải quyết, vì nàng quá tốt nên hắn không thể làm ra chuyện không an phận với nàng, cho dù mỗi đêm mùi hương tự nhiên tự cơ thể nàng vẫn làm hắn khổ sở, nhưng hắn nhịn.

Hắn vất vả, dày vò, khổ sở vậy là vì ai?

Nàng thế nhưng còn dám lên án hần?

Hoắc Tây Du khó chịu, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu, nếu muốn nói rõ, vậy thì nói đi, xem nàng có thể chối cãi thế nào.

Đối mặt hần đang cười lạnh, Kim Thố hoắc mắt đứng lên.

“Ta khi nào thì đối hần ý loạn tình mê!” Nàng chỉ vào hần, giống như người đàn bà chanh chua đang chửi đồng, thì ra vừa rồi nàng cà lăm không phải vì chột dạ mà do tức giận đến nói không nên lời.

“Người.....” Chật vật thu hồi tầm mắt, Hoắc Tây Du vẻ mặt xấu hổ, thanh thanh yết mới miễn cưỡng mở miệng “người trước chỉnh sửa quần áo đã”

“Người nói, người nói a!” Rất tức giận, Kim Thố không có nghe thấy hần nói.

“Người, người đừng như vậy.” Khóe mắt thấy động tác của nàng càng lúc càng lớn, Hoắc Tây Du cũng không biết nên dời tầm mắt nhìn về chỗ nào.

“Ta như thế nào? Dù sao ta cũng chỉ là muội muội của Kim Bình, đừng nói là không có mặc xiên y, nếu ngày nào đó nói ta là nam nhân người cũng không ngạc nhiên bởi vì người căn bản không để ta vào mắt, ta...oa”, Kim Thố nghĩ tới lại thấy thương tâm, khóc lớn lên.

Hoắc Tây Du đang nổi nóng nhưng thấy nàng khóc lớn, lại nghĩ nàng đang say, nói chuyện không đầu không đuôi nên cũng không chấp nhất, thế nhưng nàng vẫn cứ muốn tranh luận là sao?

Hiện tại cần phải an ủi nàng, làm cho nàng cảm xúc của nàng dịu lại chứ không phải khoa chân múa tay tới mức cảnh xuân lộ hết ra ngoài, khảo nghiệm định lực của hần như vậy.

Lão thiên gia, hần làm một nam nhân bình thường cần gì phải khảo nghiệm hần như thế chứ.

Thật sự không biết nên đối với nàng thế nào mới tốt, bởi vì chưa từng gặp một người nào giống nàng làm cho hần vướng bận, bất luận là chuyện gì cũng không thể giận nàng được, đừng nói là nói lớn tiếng, ngay cả mắng cũng luyến tiếc...

“Người đừng khóc.” Thở dài, Hoắc Tây Du thực cảm thấy nàng chính là khắc tinh của hần.

“Nhưng trong lòng ta rất khó chịu”, giọng Kim Thố nghẹn nghẹn.

Lời này, lại thêm bộ dáng thê thảm làm cho Hoắc Tây Du mềm lòng, nghĩ không ra...nàng có thể nào...có thể nào đáng yêu như vậy?

“Vậy người đừng khổ sở.” Hoắc Tây Du nghĩ một hồi cũng chỉ có thể nói được như vậy, lần đầu tiên trong đời hần cảm thấy bất lực với việc không am hiểu chuyện an ủi người khác.

“Nhưng là..... Nhưng là người không thích ta..... Ta thật tham, ta không muốn đối với người chỉ là muội muội của Kim Bình, ta thấy khó quá...”

Hoắc Tây Du thực muốn biết rốt cuộc nàng đang nói gì, nhưng cũng chỉ có thể theo lời con ma men này mà hỏi lại “ người không muốn làm muội muội của Kim Bình, vậy người muốn làm cái gì?”

Ngưng khóc, nàng xấu hổ nhìn hần rồi cúi đầu e lệ nói nhỏ “ ta muốn làm nương tử thực sự của người”

“Người say.” Hoắc Tây Du thở dài, nhin không được lại còn thật sự hồi phúc nàng, nói:“Ta biết, người muốn làm là Thủy Hử hần tân nương.”

“Không phải Thủy Hử ca, là người!” Nàng dậm chân, thực mất hứng hần ngay cả như vậy cũng còn nghe không hiểu.

“.....” Hoắc Tây Du cảm thấy hai người căn bản không hiểu nhau.

“Tuy rằng trước kia ta cũng như những người khác thật hâm mộ Thủy Hử ca, nhưng nếu thích nhìn hần không chỉ ta mà nữ hài tử nào cũng thế, huống chi hiện giờ ta đã không thích nhìn hần nữa, ta thích người, ta chỉ muốn nhìn người”, Kim Thố nói xong những lời này lại e thẹn cúi đầu, bộ dáng thực khôi hài lại ngây thơ, chỉ là nàng không biết.

“Thật sự còn giả ?” Hoắc Tây Du chỉ cảm thấy rất không đúng, hơn nữa..... Đây rốt cuộc là cái gì ham mê? “Thích nhìn hấn?”

“Không tin người thử đứng trên đường hỏi xem ở Đồng Thành có cô nương nào không thích nhìn hấn?”, bị nghi ngờ, nàng tức giận kháng nghị “ Thủy Hử ca là đệ nhất mỹ nam của Đồng Thành nha”

Danh hiệu này Hoắc Tây Du cũng có nghe qua, nhưng hấn đúng là không biết các cô nương lại hâm mộ như vậy.

“Dung mạo của Thủy Hử ca giống như là lễ vật để tô điểm cho thế giới này thêm đẹp, ta trước kia cũng cảm thấy như vậy, mỗi lần gặp hấn đều nhìn không được mà thưởng thức nhưng không hiểu sao, bây giờ ta cảm thấy phu quân nhìn đẹp hơn, vì sao Thủy Hử ca lại được danh hiệu đệ nhất mỹ nam của Đồng Thành a?”

“Người đang muốn nói cho ta biết sợ dĩ người mặt đỏ tim đập, trong lòng hoảng loạn chỉ thuần túy là vì nhìn thấy Thủy Hử?”, Hoắc Tây Du rất hoang mang, đang muốn làm rõ sự việc.

“Đương nhiên, cũng không phải ai cũng có thể thưởng thức dung mạo hấn gần như vậy, đương nhiên là sẽ khấn trương a”, Kim Thố thản nhiên trả lời, hai má còn đỏ bừng, rất thẹn thùng nói “ nhưng giờ ta chỉ nhìn phu quân mới thấy khấn trương, không biết vì sao nhưng quả thật là rất khấn trương”

Hấn rốt cuộc có nên tin tưởng nàng hay không?

Nàng hiện tại đang là một con ma men...Hoắc Tây Du cảm thấy rất mâu thuẫn, lý trí và tình cảm như đang giao chiến với nhau.

Kim Thố cũng vậy.

Tâm tình của nàng cũng không bình tĩnh, cảm xúc lúc cao lúc thấp, lại nghĩ đến chuyện thương tâm, nước mắt lại rơi xuống, nghẹn ngào nói “ nhưng vì sao người lại không thích ta?”

“Ta không có.” Hoắc Tây Du thốt lên.

Lời vừa ra khỏi miệng, hấn chợt muốn cắn lưỡi.

Muốn chết, đây không phải là hấn thừa nhận, hấn đối với nàng...hấn đối với nàng...

“Người rõ ràng chỉ xem ta là muội muội của Kim Bình”, con ma men kia không nhận ra sự ảo não của hấn hoặc là cố tình hiểu sai ý, còn oán hận tố cáo “ người căn bản không muốn chạm vào ta, không muốn cùng ta trở thành vợ chồng thực sự”

Liếc mắt xem thường, Hoắc Tây Du hỏi lại nàng “ người có biết con người với con khỉ khác nhau ở chỗ nào không?”

A?

Kim Thố vẻ mặt ngây ngô, không hiểu sao lại chuyển sang đề tài này.

“Con khỉ vì sinh sôi nảy nở, vì thỏa mãn nhu cầu thân thể nên không có gì cố kỵ”, hấn nói

Cho nên đâu?

Kim Thố vẫn là vẻ mặt hoang mang nhìn hấn.

“Chẳng lẽ ta giống như con khỉ sao?”, Hoắc Tây Du hỏi lại nàng.

Kim Thố một chút cũng không hiểu ý hấn muốn nói gì, nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm vào hấn, ra sức gật đầu.

“Nếu là con người, ta không thể làm chuyện giống như một con khỉ, cho nên ta vẫn tôn trọng ý nguyện của người, không muốn miễn cưỡng người, không muốn người chỉ vì lễ nghi ràng buộc mà miễn cưỡng viên phòng, chúng ta là người, không phải dã thú, hiểu chưa?”, đây là suy nghĩ cũng là nguyên tắc làm người của hấn.

Nhưng Hoắc Tây Du cũng biết nếu hắn nói ra điều này sẽ bị các huynh đệ cười nhạo, cười hắn quá mức ngây thơ hoặc quá cổ hủ, hắn cũng không ngu đến mức tự tìm phiền toái cho nên có đánh chết hắn cũng nhất định không nói ra.

Nhưng nàng là người trong cuộc hơn nữa còn hiểu lầm hắn, hắn cảm thấy nên giải thích một chút...đáng tiếc lỗi tại Kim Thổ có nghe nhưng đầu nàng thì không có hiểu.

“Nhưng ta muốn viên phòng với ngươi, sinh cho ngươi một oa nhi béo mập”, nàng còn nói rất chân thành.

Hoắc Tây Du cứng họng, bởi vì tuyên ngôn của nàng.

“Nhưng có ích lợi gì?” Kim Thổ vẫn còn bi thương “ cho dù lòng ta muốn như vậy, nghĩ làm cho ngươi chịu trách nhiệm cũng vô dụng, bởi vì trong lòng ngươi ta chỉ là...”

Đột nhiên không thanh âm, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn hắn, không tin được chuyện đang xảy ra.

Hắn, hắn, hắn..... có phải hắn vừa hôn nàng không?

Đừng nói Kim Thổ không tin, ngay cả Hoắc Tây Du cũng không tin chính mình, hắn thế nhưng không kìm chế được xúc động nhất thời, thực sự hôn...hôn nàng...

“Ngươi là muối muối của Kim Bình nhưng cũng không như ngươi tưởng tượng”, chịu đựng xấu hổ, Hoắc Tây Du nói rõ “ ta chỉ là nghĩ ngươi có người trong lòng, nghĩ rằng ngươi thích Thủy Hử, nên mới...”

“Nhưng là ta thích ngươi, chỉ có một mình ngươi a”, nàng ngắt lời hắn.

Hoắc Tây Du lại rơi vào mâu thuẫn, nhìn nàng nói chân thành như vậy, hắn có nên tin nàng?

“Nếu ta không thích người khác mà chỉ thích ngươi, như vậy là ta có thể là nương tử thực sự của ngươi, cùng ngươi sinh một oa nhi béo mập phải không?”, Kim Thổ lại hỏi.

“Ngươi hiện đang say, lời nói không chính xác”, Hoắc Tây Du lại thở dài một hơi.

Kim Thổ phi thân đánh tới.

Nàng muốn cho hắn biết, là thật, nàng đối hắn, chính là thật.

“Tiểu Thổ Tử, ngươi đừng đùa với lửa.” Hoắc Tây Du tiếp được nàng, cố ngăn nàng động tay động chân, nhưng...ông trời ơi, dưới áo choàng, nàng...hoàn toàn trống trơn.

Kim Thổ toàn lực tiến công, loạn quần áo không thành công, nàng liền loạn thân hắn..... Nàng sớm đã nghĩ để tiết mục thô đối ăn sổi.

Trước kia là nàng lo sợ, lo sợ bị cự tuyệt, sợ hắn khinh bỉ hành vi của nàng cho nên chuyện gì cũng không dám làm, lúc này nàng giống như là ăn trứng gan hùm mật gấu trở nên dũng cảm hơn, nàng muốn làm liều lắm, không chút e dè.

“Không phải như vậy!” bị nàng náo loạn, Hoắc Tây Du muốn chỉnh lại nhưng bất giác hắn gần như từ bị động hóa ra chủ động, hôn môi nàng.

Bọn họ giống như củi khô bốc lửa, càng cháy càng mạnh, không thể vãn hồi cũng đem toàn bộ lý trí của Hoắc Tây Du thiêu hủy.

Mặc dù có mạo hiểm, mặc dù sợ nàng chỉ là say rượu loạn tính, sợ tất cả chỉ là sự hiểu lầm, nhưng...

Mặc kệ !

Nếu đã là vợ chồng thật sự, có thể đem Tiểu Thổ Tử cột chặt bên mình, Hoắc Tây Du quyết định các cực một lần.

Đúng, hắn quyết định.

10. Chương 10

Mười tháng sau...

Tiếng la to thê lương đã ngừng, thay vào đó là tiếng trẻ con khóc oe oe, Hoắc Tây Du tâm tình lo lắng, khiếp sợ nhưng hấn không thể động đậy, không thể chạy vào bên trong để xem tình hình...

“Chúc mừng lão gia, chúc mừng phu nhân.” Bà mụ ra khỏi phòng cửa báo tin vui: “Thiếu phu nhân sinh hạ một một oa nhi trắng trẻo, mập mạp, Hoắc thiếu gia ngài làm cha.....”

“Nương đứa nhỏ đâu?”, Hoắc Tây Du không kiên nhẫn ngắt lời bà mụ, hỏi thẳng trọng điểm.

“Thiếu phu nhân mạnh khỏe, mẫu tử bình an..”, bà mụ còn chưa dứt lời, hấn đã nhanh chóng đi vào phòng.

“Ai, bộ dáng của hấn chính là khấn trương tới thê tử, người đừng để ý hấn”, Hoắc phu nhân về mặt vui mừng trấn an bà mụ.

“Không có gì, vợ chồng thiếu gia tình cảm sâu đậm, đây là chuyện toàn Đồng Thành đều biết, khấn trương là đương nhiên”, bà mụ cười không ngừng.

“Người đâu, mang bạc đến thưởng cho bà mụ”, Hoắc lão gia cũng cười vui vẻ.

“Mau, chúng ta đi bào tin vui cho nương đi...”

Hoắc Tây Du không rảnh đi quản mọi người tám chuyện nhà, hấn vội vàng đi thẳng vào trong phòng. Bên trong nhà hoàn đang bế một oa nhi khóc nhè non, Hoắc Tây Du làm như không thấy, bước thẳng đến bên giường...

“Phu quân.” Về mặt mệt mỏi, Kim Thố lộ ra nụ cười yếu ớt.

Bộ dáng của nàng có chút chật vật, có chút thê thảm, mồ hôi làm ướt đầm y phục, sắc mặt trắng xanh, đôi môi cũng không có chút huyết sắc... Nhưng trong mắt Hoắc Tây Du vẫn rất xinh đẹp.

Nhịn không được đưa tay vuốt má nàng, chỉnh sửa y phục cho nàng...

“Vất vả cho người.” Hấn mở miệng, thanh âm có chút chút khàn khàn.

Kim Thố nhắm mắt lại, khuôn mặt mệt mỏi nhợt nhạt cười, nhẹ nhẹ lắc đầu, ý bảo mình không cảm thấy vất vả.

Trên thực tế, nàng cảm thấy hấn thật ngọt.

Từ lúc chân chính là vợ chồng đến nay, hấn thỉnh thoảng vẫn thấy bất an, không biết mình có điểm nào tốt hơn người khác đủ để nàng khăng khăng một mực thương hấn, thậm chí còn mạo hiểm sinh mạng để sinh cho hấn một oa nhi trắng trẻo, mập mạp.

Thật sự là đại ngọt!

Kim Thố cảm thấy hấn thực ngọt, nhưng trong lòng cũng cảm thấy hấn đáng yêu vô cùng.

Hấn nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, là hổ giấy, tính tình xấu làm người ta không dám thân cận nhưng trên thực tế hấn lại là người dễ mềm lòng, dễ thương lượng nhất.

Bộ dáng hấn nhìn rắn rỏi, tác phong thành thực nhưng có lúc cũng rất ngây thơ.

Đặc biệt là lúc khen hấn

Người này, chỉ cần khen hấn, hấn sẽ nhắm mắt, làm bộ không để ý, coi như không có chuyện gì nhưng thực ra hấn rất cao hứng.

Hấn như vậy, Kim Thố rất thích, rất thích, cảm thấy một đại nam nhân sao có thể đáng yêu như vậy?

Vì hấn, muốn nàng lại làm thổ đĩ ăn sói bao nhiêu lần cũng không sao, dù sao chỉ cần uống rượu vào cho có can đảm là được, sinh thêm cho hấn nhiều tiểu oa nhi là kết tinh tình yêu của hai người, nàng tuyệt không cảm thấy mình có ủy khuất hay vất vả gì.

Huống chi sau khi sinh đứa nhỏ, làm cho lão gia an tâm cũng tập trung toàn lực cho cháu nội, bọn họ mới có cơ hội đi ngao du, không phải sao?

Hắn thực là ngốc mà...

Lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, Kim Thố an tâm ngủ.

Trước khi rơi vào giấc ngủ, nàng còn định nói với hắn, nàng thương hắn đến mức nào, nàng muốn thấy vẻ mặt vui sướng, hạnh phúc của hắn...

Hoắc Tây Du nhìn nàng điềm tĩnh ngủ, lại nhìn sang oa nhi xấu xí mà nha hòa vừa đưa cho hắn. Là đứa nhỏ của bọn hắn, là đứa nhỏ của nàng và hắn...

Hoắc Tây Du không biết phải dùng từ gì để diễn tả.

Hắn không nghĩ tới, một ván này, hắn lại thắng.

Không phải rượu say loạn tính, cũng không phải sau khi tỉnh dậy không tiếp nhận nổi sự việc đã xảy ra. Sau khi tỉnh dậy, nàng vẫn nằm trong lòng hắn, tuy có chút xấu hổ nhưng phần nhiều lại là cao hứng, làm cho hắn tin, lần này hắn thực sự đã thắng.

Tiểu Thố Tử thế nhưng bất tri bất giác đi vào lòng hắn rồi cứ ở mãi trong đó không chịu đi, cũng nguyện ý vì hắn mà sinh tiểu oa nhi.

Làm cho Hoắc Tây Du sung sướng, hạnh phúc đến choáng váng, không quan tâm đến hình tượng của một đại nam nhân.

Ôm con, nhìn tiểu thê tử ngủ mê man, hắn cảm thấy mỹ mãn, chỉ có một ý niệm trong đầu...

Chờ nàng tỉnh lại..... Chờ nàng tỉnh lại.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-nu-lang-tay-du-ki>